Idén minden kívánságod teljesül!

Katie Fforde

Karácsonyi lakoma

és más történetek

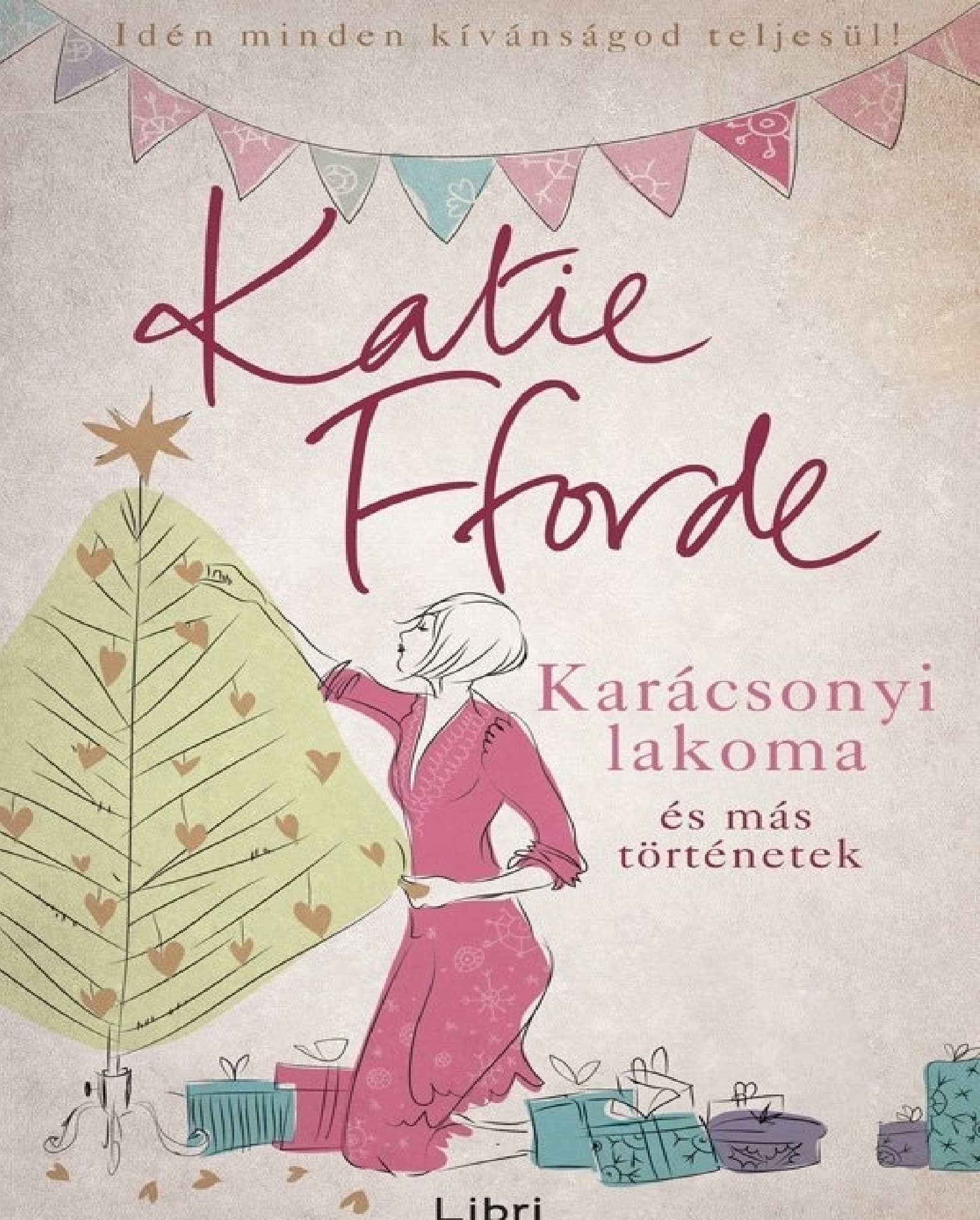

Libri

BORÍTÓSZÖVEG

A Francia kaland, a Tökéletes megoldás és számos egyéb nemzetközi bestseller szerzője e kötetében lélekemelő, romantikus és szórakoztató történetekkel ünnepli a karácsonyt.

Mit tegyünk, ha szenteste egy behavazott skót kisvárosban ragadunk egy jóképű idegennel?

Mi a teendő, ha a karácsonyt a családunkkal akartuk volna ünnepelni, de egy szobafoglalási zűr végül egy sármos férfival hoz össze?

Mi történne, ha egyszer az életben hagynánk, hogy a sors vezesse a kezünket, egyenesen a boldogságig?

Katie Fforde bájos humorral és nem mellesleg ínycsiklandó étkekkel teli kötete szép karácsonyi ajándék mindenkinek, aki hisz a szeretet és a barátság erejében, az újrakezdésben vagy a folytatásban, és abban, hogy ha odafigyelünk egymásra, tényleg megtörténhet a csoda és akár még szerelembe is eshetünk.

Katie Fforde

Karácsonyi lakoma

és más történetek

Katie Fforde

Karácsonyi lakoma

és más történetek

Libri
Kiadó

A fordítás az alábbi kiadás alapján készült

Katie Fforde: *A Christmas Feast And other stories*
Arrow Books, 2014, London

Fordította Molnár Júlia Dóra

Copyright © Katie Fforde Ltd, 2014

Hungarian translation © Molnár Júlia Dóra, 2015
Magyar kiadás © 2015 Libri Könyvkiadó, Budapest
A Libri Könyvkiadó az LS Kiadói Csoport tagja

ISBN 978-963-310-794-2

Felelős szerkesztő Huszti Gergely
A szöveget gondozta Horváth Annamária
Olvasószerkesztő Vilcsek Andrea
Borítóterv, illusztrációk Kovács János
Névtipográfia Ruth Rowland
Az elektronikus verziót készítette az eKönyv Magyarország Kft.
www.ekonyv.hu

Kedves Olvasó,

A karácsony, amilyen szívmelengető, olyan megterhelő is lehet. Amilyen kevés az idő előtte, olyan sok a tennivaló, ami ilyenkor ránk szakad. Ott vannak az üdvözlőlapok (mi már évek óta magunk tervezzük, de néha majd szétvet a vágy, hogy inkább vennénk meg, mint mások), az ajándékok, a becsomagolásuk, a nagy bevásárlások, a rengeteg főzés és ezek mellett még csilliárdnyi kisebb-nagyobb teendő, melyekre mind oda kell figyelnünk.

Nem sok idő marad ezek mellett az olvasásra – szinte hallom, ahogy mondod. Nos, a *Karácsonyi lakoma* lényege, hogy apró ajándékokkal van tele – történetekkel, melyek pont olyan hosszúak, hogy a végükre érj, míg a mézeskalács kisül, vagy a kád megtelik forró vízzel.

Legtöbbjükkel találkozhattál már újságokban, ám hacsak nem olvastál el minden egyes újságot, ami valaha megjelent, van rá esély, hogy a könyv számodra is tartogat újdonságokat.

Néhány hosszabb történet közülük csak digitálisan jelent meg, és van egy – épp a *Karácsonyi lakoma* –, amelyet kifejezetten a kötet miatt írtam meg, és a könyv címadója lett.

Láthatod tehát, mindenki találhat benne kedvére olvasnivalót, és kis szerencsével még időt is hozzá!

Ez az én ajándékom neked, nagy szeretettel kívánok mellé boldog karácsonyt.

Katie Fforde, 2014

PEZSGŐ
ÉS FALATKÁK

Karácsonyi bevásárlás

Evie agyonpakolt bevásárlókocsija lassan, de megállíthatatlanul tartott a mellette álló kocsi felé. Miközben próbálta korrigálni az útvonalat, magában azt kívánta, bárcsak kipróbálta volna, mielőtt bevetette magát az üzletbe, de ha ezt a lépést ki is hagyta, legalább cserélte volna ki abban a pillanatban, mikor megérezte, a kocsi önálló életet él, és kormányozhatatlanul, erősen jobbra húz. Ám mindezek felett nagyvonalúan elsiklott, és ennek most kellett megfizetnie az árát: nagyon úgy látszott, az ütközés elkerülhetetlen lesz közte és a szomszéd kocsi között, melynek tartalma álomszerű volt, egy tökéletes kétszemélyes vacsora minden hozzávalója megtalálható volt benne: egy csomag fácánmell, egy üveg pezsgő és egy nagy zacskó konyhakész garnélarák kandikált ki vígan belőle. Evie rajongott a garnéláért. A leendő, szerencsés tulajdonosra tekintett, aki szemmel láthatólag nem érezte szükségét, hogy egy kontinensnek elegendő ételmennyiséget pakoljon mindenből a kosarába, csak azért, mert közeleg a karácsony. Ráadásul amennyire rányomta nyilvánvaló jeleit Evie-re a közelgő ünnep örömteli súlya gondterhelt ráncok formájában, annyira volt kifogástalan a jóképű férfi megjelenése. Fekete haja deresedett már, határozott szemöldöke alatt sötét szeme fénylett az örömtől. Evie pontosan tudta, hogy őrá viszont alaposan ráférne már egy látogatás a fodrásznál, nem volt kedve sminkkel vacakolni, mielőtt vásárolni indult, ráadásul a még éppen vállalható, de már szigorúan csak házimunkához viselt ruha volt rajta. Szélesen elmosolyodott, és remélte, hogy ezzel eltereli a figyelmet a külsejéről.

– Elnézést kérek. Képtelenség irányítani ezt a vacakot. Ki kellett volna cserélnem, de nem volt szívem, tudja, hogy van ez. – Ekkor újra megpillantotta a férfi bevásárlókocsijának tartalmát, és azt kívánta, bárcsak abbahagyta volna az *Elnézést kérek* után. A fácán, a rák és a pezsgő szigorúan meredt rá, határozottan sugallva, leendő gazdájuk nem szokott bevásárlókocsikról cseverészni.

De a férfi elmosolyodott.

– Hát, nincsenek különösebben megtervezve ezek a szerkezetek. – Evie tudta, hogy csak azért kapott ilyen kedvesen udvarias feleletet, hogy ne érezze olyan rosszul magát, és ezért hálás volt. Ráadásul a férfinek kifejezetten kellemes orgánuma volt.

Felsóhajtott.

– Valóban nem. – Grimaszolt egyet. – Agaragart keresek épp. Az egész család itt lesz karácsonykor, és nem igazán tudom, mit főzzek.

A férfi Evie kocsijába pillantott, amit időközben sikerült újra egyenesbe állítani.

– Becsapós, a tartalmat elnézve ezt nehéz elhinni.

Evie felnevetett.

– Pánikvásárlás. A sógornőm vegetáriánus, és nem tudom, mit főzzek neki. Csak annyit tudtam kiagyalni, hogy az agaragar még jól jöhet.

– Ahogy elnézem, a bepakolt dolgokból tucatnyi receptet is meg lehet majd főzni. Ha nem egy egész szakácskönyvet. – A férfi tekintete végigsiklott a kocsiban felhalmozott élelmiszerek színes kavalkádján: quinoa, bulgur, a legkülönfélébb tofuk és egy nagy zacskó gomba hevert a legtetején, melyről Evie megesküdött volna, hogy mérgező, ha nem a bevásárlóközpont boltjának polcán találkozik vele.

– Én is ebben bízom! De mivel nem tudtam eldönteni, mit is főzzek, arra gondoltam…

– Parancsoljon – mondta a férfi, és rátett egy csomagot Evie kupacának tetejére.

– Köszönöm. Bárcsak jobban szeretnék főzni. Most én vagyok soron, hogy vendégül lássam a családot, és rettegek. Van közöttük néhány ínyenc. – Ekkor Evie újra megpillantotta a fácánt és a pezsgőt. – Bár nagyon úgy tűnik, maga is egy közülük.

– Hát, én valóban szeretek főzni, de idén nincs kire. A szüleim elutaztak. Most náluk lakom, és a macskára vigyázok.

– Akkor ezek szerint nyugodt karácsony vár magára. És ezt nagyon irigylem.

– Igen, valahogy úgy. Más lesz, mint szokott, az biztos.

Evie felnézett a férfire, és a kérdés egyszerűen kibukott belőle:

– Őrültnek nézne, ha meghívnám magunkhoz szentestére? – A férfi arcára kiült megdöbbenést nem lehetett nem észrevenni, de Evie folytatta. – Természetesen mondhat nemet. Nem várom el, hogy elfogadja a meghívást, de nem érezném jól magam, ha nem tettem volna fel a kérdést.

A férfi felnevetett.

– Az meg hogy lehet?

Evie nem felelt azonnal.

– Ezernyi oka van. Talán a legfontosabb, hogy ha a karácsony nem arról szól, hogy idegeneket meghívjunk a házunkba, akkor nincs is semmi értelme. – Késő bánat azt kívánni, bárcsak mondott volna valami mást. Akármit, csak ne az igazat. Próbálta menteni a helyzetet, de csak még jobban belegabalyodott. Úgyhogy folytatta. – Rémesen főzök, nem szeretek takarítani, és semmi érzékem a karácsonyi

dekorációkhoz. Sosem sikerül időben postára adni a karácsonyi lapokat, és mindig a Marks & Spencerben veszem meg az ajándékokat, hogy januárban becserélhessék olyanra, aminek aztán igazán örülnek. Mindezek dacára nagyon szeretek vendégül látni embereket az otthonomban. – Ezek után Evie úgy elpirult, hogy a mellette álldogáló karton Mikulás is megirigyelhette volna a színét. – És most, hogy sikeresen meggyőződhetett arról, hogy egyáltalán nem vagyok normális, meneküljön, és folytassa a megkezdett vásárlást.

A férfi újra felnevetett, és a hangja tele volt kedvességgel.

– Ami azt illeti, épp most akartam felajánlani, hogy szívesen átmegyek, és összedobok egy vegetáriánus fogást. Nekem úgysincs sok tennivalóm idén a konyhában, és szeretek főzni. Magára pedig érezhetően túl sok minden nehezedik éppen.

– Megtenné? – Olyan erősen öntötte el Evie lelkét a hála, hogy alig bírta megállni, hogy a férfi nyakába ne ugorjon. Szerencsére még időben kapcsolt.

– Hát hogyne. Örömmel. Hol lakik?

Evie nagyot nyelt. Most tudatosult benne, hogy néhány pillanattal ezelőtt egyezett bele, hogy egy vadidegen főzzön a konyhájában. Akiről semmit nem tud. Az is lehet, hogy a pasi direkt szemelte ki magának. Látta rajta, hogy könnyen befűzhető típus, és szándékosan vezette az útjába a kocsit. Aztán vett egy nagy levegőt, és hagyta, hogy a józan esze győzedelmeskedjen a pánik felett. Hiszen karácsony van, nem egyedül lesz a házban, úgyhogy tökéletes biztonságban fogadhatja a férfit.

– Fent lakom a Stoke’s Hill tetején. A hatalmas házak egyikében.

– Ó, igen, tudom. Az a teljes ház a magáé? Vagy fel van osztva lakásokra?

Evie elmosolyodott, hogy elrejtsen vele egy kiszakadó sóhajtást.

– Nem, a teljes ház. – De már nem sokáig. Mihelyst végeznek a vagyon felbecslésével, mely a szülei halála után maradt rájuk, a ház azonnal kikerül az ingatlanpiacra. Pont ez volt az oka annak, hogy az idei karácsonyt még utoljára ott töltik, együtt. És aztán a házat *valóban* lakásokra osztják, kétségtelen.

Evie megadta a pontos címet, aztán bemutatkoztak egymásnak, és telefonszámot is cseréltek. Az elválás után Evie még befejezte a vásárlást, rádobott két nagy doboz kekszet a kocsi tetejére, mert féláron voltak. Mert akárhogy is, a keksz mindig jól jön. Még akkor is, ha a családban ezzel a véleményével egyedül volt.

Nem mondta el a többieknek, hogy meghívta Edwardot szentestére. Nem akart hazudni nekik, de nem is igyekezett lehetőséget teremteni a bejelentésnek. Különben is, mindannyian rendkívül elfoglaltak voltak, az agyuk egyre azon pörgött, ki mit örököl a rengeteg rájuk maradt holmi közül.

Evie-nek két fiútestvére volt, Bill és Derek, mindketten házasok. Donna, a vegetáriánus, aki bepánikoltatta Evie-t a karácsony esti növényfogással, Bill felesége volt. Derek neje sokkal gyakorlatiasabb teremtés volt, és Evie mindig kicsit szerencsétlennek érezte magát mellette. Talán mert Sarah sosem látta még Evie-t munka közben, ahogy nagy szakértelemmel a sales csapatot irányította, mindig csak házimunka közben, ami bevallottan nem volt az erőssége.

Evie egyetlen lánytestvére volt a legidősebb közülük. Diana egy William nevű, rendkívül jó ember felesége volt, aki Evie-t egy labradorra emlékeztette – barátságos volt, és mindig segítőkész, noha sokszor nem járt sikerrel. Diana megállás nélkül egzecíroztatta őt, legalábbis Evie szerint. Mondjuk Diana mindenkit egzecíroztatott maga körül, különösen Evie-t.

Mindhármuknak fejenként két-két gyerekük volt, és a hat nevet Evie állandóan összekeverte, hatalmas sértődéseket váltva ki ezzel a szülőkből, noha ő maga sosem értette ennek az okát. Egyszerűen képtelen volt megjegyezni a neveket. Állandóan összekeverte mindenkiét – éppúgy, mint egykor az édesanyjuk.

A karácsony előestéje egész jól sikerült, gondolta Evie. Mindegyik gyereknek sikerült vásárolnia valamit az ajándékkupacba, és még arra is volt energiája, hogy a testvéreinek beszerezzen a kandallópárkányra felakasztható, hatalmas csíkos zoknikat, melyekbe szintén ajándékokat rejtett. Ennek köszönhetően a reggel kicsit később indult, mint szokott, és míg a többiek még az ágyban lustálkodtak, Evie-nek volt ideje elővenni a mélyhűtött croissant-okat és kikeverni az első adag karácsonyi koktélt. A nővére majd ellenezni fogja, hogy pezsgővel kezdjék a napot, az sem szokta meglágyítani a szívét, hogy narancslevet öntöttek bele. Donna majd nagyon kedvesen, de határozottan el fogja utasítani a többféle organikus, gluténmentes, kővel őrölt, levegőn szárított, szabad tartásban nevelt boldog gabonából készült müzlit, melyeket Evie kifejezetten az ő kedvéért vásárolt, és elnyammog egy fél banánt meg pár szem búzacsírát, melyeket a saját kis éléskamrájából varázsol elő. A férfiak minden bizonnyal ragaszkodnak a tükörtojáshoz oldalszalonnával, és kétség nem fért hozzá, hogy a gyerekek egy falat reggelit sem esznek, mert már a fülük is kettéáll a sok, stikában legyűrt csokoládétól.

Majd ebéd után állnak neki kibontani az ajándékokat, úgyhogy a reggeli után Evie sikeresen rávette a csapatot, hogy egy kisebb sétát tegyenek a környéken. Ő nem

ment velük, szeretett volna négyszemközt megvívni a zöldségekkel, hisz még mindig fogalma sem volt, Donna mit fog este enni. Holott Donna már többször rákérdezett, mi lesz a menü. De Evie mindannyiszor csak mosolygott sejtelmesen, és rávágta, hogy meglepetés.

Sajnos az eső szemerkélni kezdett, így a sétából a többiek jóval előbb visszatértek, mint az üdvös lett volna. Evie reménykedett benne, hogy legalább a nap felét odakint töltik majd, hogy neki legyen elég ideje főzni. Végül arra a következtetésre jutott, hogy Edward csak a képzeletének játéka volt. Annyira vágyott egy férfire, aki finom vegetáriánus fogásokat készít, hogy behallucinált magának egyet a boltban.

Nem volt szüksége Donna segítségére, úgyhogy beküldte a lányokat az ebédlőbe, hogy készítsék elő az ünnepi asztalt, a gyerekeknek pedig bekapcsolták a tévét, hogy addig is nyugalom legyen – nem mindennapi ajándék volt ez a kiskorúaknak. A férfiakat a pincébe száműzték, hogy válasszák ki a borokat a vacsorához, ők pedig boldogan mentek leltározni és átnézni, a szülők mi mindent halmoztak fel az évek alatt, és hogy vajon van-e közöttük még fogyasztható évjárat.

Egyszer csak megszólalt a bejárati ajtó csengője, és Evie egyszerre volt meglepett és boldog, mikor a küszöbön Edwardot pillantotta meg, akinek mindkét keze teli volt csomagokkal. Nem mintha a férfi egyszer is eszébe jutott volna aznap délelőtt. Talán tíz perc, ha volt, mikor nem épp Edwardon járt az esze.

Nehéz volt eldönteni, hogy vajon Edward lett jóképűbb annál, mint amire Evie emlékezett, vagy csak azért tűnt jóképűbbnek, mert Evie közben meggyőzte magát, hogy úgyis csak kitalálta a férfit. Gondolataiban Edward fantasztikus szakács volt, de nem volt se olyan magas, se olyan szép mosolyú, se olyan tökéletes, mint a valóságban.

– Üdv! Nahát, nem hittem volna, hogy eljön – köszöntötte a férfit, és azonnal érezte, mennyire kiérződik a hangjából, hogy rá van szorulva Edward segítségére.

– Én pedig nem hittem volna, hogy tényleg itt lakik. Azt hittem, majd egy romot találok itt, vagy egy szellemszállást, leengedett rolókkal, rajta ELADVA felirat, vagy valami hasonló.

Mindketten felnevettek, kicsit idegesen.

– Jöjjön be – mondta Evie. – És boldog karácsonyt.

Edward letette a kezéből a csomagokat.

– Boldog karácsonyt – mondta, előrehajolt, és két puszit nyomott Evie arcára.

Evie elpirult, és remélte, hogy a pírt a férfi a konyhában izzó sütő melegének tudja be, közben pedig örült, hogy végre szépen van felöltözve, és úgy alapjáraton

egészen jól néz ki.

– Jöjjön a konyhába. Töltök egy italt. – Nem tette hozzá, hogy és siessen, nehogy a családom lefülelje, hogy itt van, pedig már a nyelve hegyén volt.

A konyhában tűrhető tisztaság fogadta őket, az asztalt csak részben borította krumpli, répa, petrezselyem és kelbimbó, néhány tölteléknek szánt kísérlet és vegetáriánusfogás-kezdemény.

– Ó, ha jól látom, már nekikezdtél – mondta Edward, miután pertut ittak, és tekintetével végigpásztázta a tűzhelyen rotyogó bulgurt, és a mellette heverő, egyelőre érintetlen tofukat. Egy zacskó lucerna szottyadtan várt sorára az asztal szélén.

– Muszáj volt. A biztonság kedvéért.

Edward nem kérdezte meg, ezt hogy érti.

– Nos, mivel rengeteg időm volt, már elő is készítettem mindent. Annyit kell csak tenned, hogy beteszed a sütőbe.

Evie, aki reggelire ugyan csak egy pohár pezsgőt ivott, de azt józanító narancslé nélkül tette, Edward nyakába borult.

– Te egy tündér vagy!

Épp ekkor lépett be a legidősebb gyerek. Luke. Tízéves volt.

– Ó, Evie néni. Hé, figyeljetek, Evie néni egy bácsit ölelget a konyhában!

Ha tüzet kiáltott volna, sem érhettek volna hamarabb a konyhába a többiek, de mivel ez a mondat hangzott el, pillanatok alatt megtelt a családdal a konyha. És mind csak álltak, és meredten néztek Edwardra. Annyira megszokták már, hogy Evie-nek sosincs senkije, hogy a tény, miszerint egy jóképű férfi karjaiban látják a konyha közepén, teljesen felkészületlenül érte őket.

Evie tisztában volt vele, hogy át kell vennie az irányítást.

– Mindenki, ő itt Edward. Meghívtam őt ma estére.

– És miért nem mondtad eddig, hogy ő is velünk ünnepel? – kérdezte a nővére. – Hol találkoztatok egyáltalán?

– A boltban – felelte Edward. – Evie épp agaragart keresett.

– Az meg mi a franc? – kérdezte Bill.

– Egy vegetáriánus ételkiegészítő – motyogta Donna. – És meg vagyok lepve, Evie, hogy te tudod, hogy létezik ilyen.

– Mindegy, szóval kiderült, hogy Edward egyedül lenne szenteste, úgyhogy meghívtam magunkhoz.

– Akkor ideje lenne bemutatnod mindenkit – mondta Diane, és Evie szót fogadott. Életében először sikerült az összes gyereket a saját nevén szólítania, és erre

igencsak büszke volt.

– És melyik a te férjed? – kérdezte Edward, mikor a többiek kicsit lehiggadtak, és dolgukra menve ki-ki testvére, illetve nénikéje (kortól függően) e legújabb húzása felett tűnődött.

Evie egy pillanatra zavarba jött.

– Ó, nekem nincs férjem. A fiúk a testvéreim.

– A testvéreid? Hát ez remek hír. Azt hittem, férjnél vagy.

– Azt hitted? Miért?

– Mert nem jellemző egyedülálló lányokra, hogy olyan bevásárlókocsit választanak, amivel nem bírnak egyedül – magyarázta Edward.

Evie beharapta az alsó ajkát.

– Remélem, nem bánod, hogy nincs párom. Nagyon utálnám, ha azt hinnéd, megpróbáltalak behálózni, vagy ilyesmi.

– Hogy nem bánom? A legszebb karácsonyi ajándék, amit az utóbbi időkben kaphattam. – Edward átkarolta Evie-t, és szorosan megölelte.

– Kötelességem elmondani – szólalt meg Luke, aki időközben visszalopakodott még egyszer megnézni magának a váratlan idegent –, hogy Evie nénikém pocsék szakács.

– Én viszont fantasztikusan főzök, úgyhogy ezzel nem lesz gond – nézett Edward Evie-re. – És mintha valami italt említettél volna, jól emlékszem?

Fedezékbe!

A pulton hirtelen megjelenő vízcseppek láttán Clare csodálkozva nézett fel. Egy férfi állt vele szemben, rettentően elázva, rettentően mérgesen, és rettentően kevés ruhában.

Rövidnadrágot viselt, és sportpólót, rajta vasalt számok és betűk hirdették: 124 Ambleton Half Marathon. Mindene gyűrött volt, és úgy alapjáraton koszos. Ám hosszú órák óta ő volt az első vásárló, aki belépett a boltba.

– Segíthetek? – kérdezte Clare, és felegyenesedett a pult mellett.

A szemerkélő eső távol tartotta az embereket ezen a borús szombati napon a adománybolttól, ennek köszönhetően Clare tudott haladni levelével.

Persze nem volt boldogtalan, hogy végre betévedt egy potenciális vásárló, de remélte, hogy mihamarabb visszatérhet a foglalatosságához. Ben, aki Ripley-ből származott, kutyabarát, nem dohányzó, sárkányrepülés-, opera- és olvasásrajongó volt, várta a választ, amit Clare még hazaindulás előtt szeretett volna befejezni.

– Nos, igen. Azok a ruhák, ott, az ablakban… Felpróbálhatom őket?

Clare megrázta a fejét. A bolt vezetői nagyon szigorúak voltak ebben a kérdésben. A kirakatban kiállított ruhákat semmilyen körülmények között nem lehetett behozni onnan, amennyiben még kevesebb mint egy hete lettek kiállítva.

Most azonban Clare-t kivételesen nem zavarta ez a szigorítás, mert örömét lelte a reggeli órákban, mikor berendezte, és kifejezetten büszke volt a kirakatokra – még egy sárga gumikacsát is talált, amit oda tudott tenni a zöld gumicsizmák és az esernyők közé. Még az is átfutott a fején, hogy esetleg kinyitja az egyik esernyőt. A másik kirakatban egy Barbour kabát és néhány jó minőségű kordnadrág figyelt.

Clare szerette volna meggyőzni a vezetőséget, hogy nemcsak a beárazáshoz ért, de a kirakatrendezéshez is van érzéke.

– Sajnálom – szólt hűvösen, mintha épp nem egy teljes önellentmondás bejelentésére készülne. – Félretehetem önnek jövő hét végén, ha óhajtja, de azok most kerültek ki a kirakatba. És ilyenkor nem nyúlhatunk hozzájuk.

Ez tényleg nagyon furcsán hangzott.

– De hát meg szeretném vásárolni őket! Ellenére lenne ez a jó üzlet?

– Nagyon sajnálom. A szabály az szabály. – Clare-nek volt egy megérzése, hogy ez a férfi nem fogja magát könnyen megadni. – De szívesen felírom az

elérhetőségét, hogy értesíteni tudjuk, mikor már megveheti őket.

– De a bolt összes többi ruhája eladó, ugye? Akár el is *vihetem* őket, jól sejtem? Nem kell *lefoglalnom* őket fél évre előre, vagy talán igen?

Ez igazságtalan volt, gondolta sértetten Clare.

– Csak egy hetet kell várnia. És megéri várni egy ilyen jó vásárra, nem gondolja?

A férfi arcán épp az ellenkezőjét látta. Lehet, hogy nincs is tisztában az adományboltok működésével.

– Nagyon jó minőségű ruhák.

Tisztán látszott, hogy a férfi visszanyel egy megvető horkantást.

– Hát akkor ez ennyi volt – csattant fel. – Majd találok magamnak másik ruhát, amit felvehetek.

Figyelmesen végigment a bolton, de nem mutatott érdeklődést az egyszer hordott ingek iránt, farmert keresett, nem állapot vagy márka alapján, kiismerhetetlen volt, mi vezeti a keresésben, ami a térdek és a zsebek vizsgálatában merült ki leginkább.

Szerencséje volt, mert épp aznap reggel érkezett egy nagyobb bőrönd, teli nagyszerű ruhákkal. Ez nem gyakran fordult elő.

Clare újra belemerült a levélírásba. Ben, aki Ripley-ből származott, egyre esélyesebb randialanynak tűnt, elvégre több mint egy olyan dolog volt, mely mindkettejüket foglalkoztatta. Mondjuk ez nem a dohányzásra és az operára vonatkozott.

Clare nem szerette különösképpen az operát, de néha jólesett hallgatnia, azt pedig csak remélhette, hogy a tény, hogy nem rajong a sárkányrepülésért, nem lesz szakítóok. Az összes többi jelölt reménytelen esetnek tűnt, de a barátai figyelmeztették előre, hogy ha belekezd, az elején sok türelemre lesz szüksége.

Csak nemrég regisztrált a társkeresőbe. Tudta, hogy a neki való férfi létezik valahol, csak időt kell adni, hogy végre fel tudjon bukkanni mellette. Addig is itt volt a vásárlója, aki segített lekötni a figyelmét egy hatalmas kupac ruhával, melyet az elmúlt percekben gyűjtögetett össze.

– Miért nem hagyja itt az összes ruhát?

– Eszemben sincs. Különben is fel szeretném próbálni őket.

Clare úgy döntött, kivételesen figyelmen kívül hagyja a táblát, mely a pult fölött nagy betűkkel hirdette, hogy egy vásárló egyszerre csak 3 ruhát vihet be a próbafülkébe. Mikor a férfi végre előbukkant, nem csak a kabátot viselte, amit először akart felpróbálni, de teljesen át volt öltözve.

Igazán szemrevaló volt az új szerzeményeiben, mindegyik pont a mérete volt, mégis hibádzott valami.

– Attól tartok, ha meg szeretné vásárolni a ruhákat, ahhoz előbb vissza kell öltöznie az eredeti ruháiba.

– És miért? – kérdezte a férfi ellenségesen.

– Mert nem tudom, mennyibe kerülnek.

– Ne aggódjon, mindről leszedtem az árcédulát.

Clare szeme elkerekedett. A ruhákra és az árcédulákra is szüksége volt, hogy be tudja ütni a gépbe.

– Ugye nem mondja komolyan – kezdte nagy sóhajtással. – Teljességgel szabályellenes, hogy felvegye a ruhákat, melyeket meg akar vásárolni. Ezeket egy erre kijelölt zacskóban viheti csak haza.

Figyelmen kívül hagyta a férfi rosszalló szusszanását – nem szeretett vitatkozni a vevőkkel.

– Na jó, adja ide az árcédulákat és a többi ruhát, amit még meg akar vásárolni, és zárjuk le a dolgot.

A férfi egy kissé morcosan visszalépett az öltözőkabinba, és onnan egy nagy kupac ruhával tűnt ismét elő. Clare elővette a számológépet, és elkezdte összeadni a ruhák árát.

– Ötvenöt font lesz – mondta végül, és lenyelte a kérdést, hogy miért van szüksége a férfinek hirtelen ennyi ruhára. A vevők általában szívesen beszélgettek, de erről a férfiről sütött, hogy ő nem az a fajta.

– Ötvenöt font? Te jó ég. Akkor ezt itt nem kérem.

– Akkor negyvenöt font. Ez a kabát kifejezetten olcsó, mert nem a legjobb minőségű. Régi fazon.

A férfi grimaszolt, és úgy nézett a kabátra, mintha magára vette volna a sértést.

– Így hát negyvenöt fonttal tartozom?

– Így van – felelte Clare.

Aztán csak nézték egymást némán. Nem úgy tűnt, mintha a férfi fizetni szeretett volna. És ekkor Clare-nek eszébe jutott, hogy nem is volt a férfinél más érkezésekor, csak a rövidnadrágja és a pólója.

– Nincs magánál semmi pénz, nem igaz?

– Nem, nincs pénzem, vagyis van pénzem, negyvenöt font még akad, csak épp nincs most itt nálam. De feltételezem, várhat az összeg hétfőig?

Clare vett egy mély levegőt, és nem mondott semmit. Csak megrázta a fejét.

– Akkor ez azt jelenti, hogy le kell vennem az összes ruhát? – kérdezte a férfi néhány gondterhelt pillanattal később.

Kinézett az ablakon. Az eső újra szemerkélni kezdett. Clare érezte, hogy kezd

megenyhülni irányában. Rémes lenne kimenni ebben az időben egy rövidnadrágban és egy pólóban.

– Nem, majd én kölcsönadom a pénzt, amivel kifizetheti a ruhákat, amiket visel. De a többit, attól tartok, itt kell hagynia hétfőig.

– De azt nem tehetem! Miért járjon maga rosszul, ha esetleg nem jövök vissza hétfőn? – kérdezte a férfi gyorsan, és sértettebbnek tűnt, mint mielőtt Clare felajánlotta neki a pénzt.

– Ez egy adománybolt. Mások pénzével nem lehetek nagylelkű, de a magaméval azt csinálok, amit csak szeretnék.

– Akkor sem hiszem, hogy ezt kellene tennie…

– A másik lehetőség, hogy mindent szépen levesz, visszaöltözik a saját ruhájába, és elmegy.

A férfit a hideg is kirázta a gondolatra.

– Valaki megígérte, hogy hazavisz, de végül nem jött el értem.

– Hol lakik?

– Nem messze. Littlethorpe-ban.

– Ó. – Littlethorpe egy hangulatos, bűbájos kis falu volt, nagyjából három mérföldnyire a bolttól.

– Nagyon szeretek sétálni – mondta a férfi.

– Hisz most futotta le a maratont…

– Félmaratont.

Clare beharapta az alsó ajkát.

– Majd én hazaviszem. És akkor otthon odaadhatja a ruhák árát.

– Nem. Nem fogadhatom el. Maga egyedülálló nő. És nem is ismer engem.

– Honnan tudja, hogy egyedülálló vagyok?

A férfi a pulton heverő levelekre mutatott.

– Nem lenne regisztrálva egy társkeresőbe, ha lenne párja. Mellesleg szerintem nem érdemes ilyen helyekkel próbálkozni.

– Manapság mindenki ezt csinálja. Nagyon rendesen szabályozott, és tökéletesen biztonságos. És lehet, hogy most nincs párom, de nem vagyok bolond. Azt hiszem, kiszúrnék egy baltás gyilkost, ha arról lenne szó.

– Nem. Senki sem szúrna ki. Manapság bárki lehet pszichopata.

– Szóval maga az? – kérdezte kedvesen Clare.

– Ami azt illeti, nem – felelte a férfi. – De ezt sosem tudhatja biztosan.

Clare vállat vont és elmosolyodott.

– Nos, innentől magán múlik. Vagy megkockáztat egy fuvart egy egyedülálló

nővel, vagy sétál egyet – mondta, és kipillantott a szakadó esőre.

– El fog állni.

– Nézze – folytatta Clare. – Maga nyilvánvalóan jó ember, elvégre félmaratont fut, meg az adományboltban vásárol. Nem fog bántani.

– Ez kedves öntől – mondta férfi.

Csöndben sétáltak ki a parkolóban álló autóhoz. Az eső még mindig szemerkélt, és Clare vágyakozva gondolt a kirakatban hagyott esernyőkre.

Ha csak egyedül lett volna, kicsente volna a kirakatból, de mivel pont a férfinek magyarázta, mennyire tiltott ilyenkor a kiállított dolgokhoz nyúlni, nem tehette meg, hogy önellentmondásba keveredik.

– Littlethorpe biztosan nem esik önnek útba – mondta a férfi.

– Tudtam az úti célt, mikor felajánlottam, hogy elviszem – felelte Clare.

– Ezek szerint nincs ma estére valami izgalmas társkeresős randija? – húzta őt a férfi.

Clare kinyitotta a kocsi ajtaját, és hideg tekintettel mérte végig a férfit.

– Lehet, hogy van, de attól még belefér, hogy hazadobjam magát. Feltéve, hogy végre beszáll.

Egy méretes ház előtt álltak meg. A férfi vagy csak egy részét lakja, vagy hatalmas adósságai lehetnek, különben nem vásárolna egy adományboltban.

– Jöjjön be, míg megkeresem a tárcámat – mondta a férfi. – Hacsak nem vár addig szívesebben a kocsiban…

De Clare eléggé kíváncsi lett a házra, úgyhogy követte a férfit a tölgyburkolatú előszobán át a kőpadlós konyhába, mely álmai konyhájának bizonyult. Egy kocsi méretű, hatalmas kandalló állt az egyik oldalon. Vele szemben egy tükrös tálaló, rajta üzenet, rúzzsal felírva.

Írtam neked, az asztalon van.

Egyszerre látták meg a szavakat a tükrön, és a férfi idegesen motyogni kezdett valamit, míg az asztalhoz lépett, és felvette a papírt. Egy perccel később Clare kezébe nyomta.

– Jobb, ha maga olvassa el.

Ez állt rajta:

Ha ennyire szeretsz önkénteskedni, akkor ideje ugyancsak önként megkeresned a ruháidat. Ezerszer több időt töltesz mozgássérült gyerekekkel, mint velem! Remélem, jót sétáltál hazafelé.

Clare legyűrte a nevetését, és beharapta az alsó ajkát.

– Miért nem mondta el, hogy a saját ruháit akarta visszavásárolni?

– Mert nem voltam biztos benne, hogy azok, de aztán eszembe jutott, hogy ezzel fenyegetett korábban. Csak túlságosan zavarban voltam, hogy elmondjam.

Clare elfordult, hogy elrejtse a mosolyát.

– Nincs mit szégyellnie.

– Maga most kinevet.

– Dehogyis!

– Dehogynem. Pedig egyáltalán nem vicces!

Most, hogy lebukott, Clare már szabadon nevethetett.

– De az! Ezt maga is tudja. Egyszerűen zseniális – fürkésző pillantást vetett a férfira. – Már persze, ha megvan hozzá a humora.

Mosoly bujkált a férfi ajkain.

– Általában kifejezetten jó humorérzékem van. De egy pillanatra itt megbicsaklottam. Parancsoljon, itt a pénze – mondta, mert közben megtalálta a pénztárcáját. – Még nem is tudom a nevét.

– Clare.

– Én Grant vagyok. Clare, mondhatok valamit?

– Igen?

– Bebizonyíthatom önnek, hogy nincs szüksége társkeresőkre ahhoz, hogy igazi férfival találkozzon? Meghívhatom ma este egy italra?

Clare elgondolkozott. A férfi legalább helyi. Ben, aki Ripley-ben él, mérföldekre van innen.

– Ezek szerint nem most törték össze a szívét?

A férfi lassan megrázta a fejét.

– Azt hiszem, a szívem sosem volt még veszélyben egy párkapcsolatban sem.

Elmosolyodott, a tényt, hogy helyi, egyéb pozitív jelzők egészítették ki.

– Hát legyen. A *King's Head*ben?

– Este nyolckor.

Clare mosolyogva hajtott el, és egy cseppet sem bánta, hogy a levelet nem fejezte be Bennek, Ripley-ből.

Délutáni szerelem

Olivia nézte, ahogy a jóképű olasz séf a ravioli elkészítésére tanítja őket, és azon tűnődött, miért érzi magát feszélyezve. Ha nem a legjobb barátja ajándéka lett volna, a közelébe se ment volna ennek a főzőkurzusnak, nemhogy ma is itt töltse az egész estéjét. Az ételek nem érdekelték. Ha az ember főz, az rendetlenséggel jár, a végeredmény pedig kiszámíthatatlan – ez a két dolog rettenetesen zavarta. A helyzet, hogy minden ragadt körülötte, ki tudta volna kergetni a világból. A szexszel is pontosan ez volt a baja.

De azt sem szerette, ha valaki nincs rá tekintettel, és hibázni sem szeretett. Ha tehette, elkerülte a helyzeteket, melyek magukban hordozták ennek az esélyét. Általában jó döntéseket hozott, és nagyon keményen dolgozott. Miért nem tudja ezek után felhívni magára ennek a fiatalembernek a figyelmét? Nem arra vágyott, hogy a nőt csodálja benne, hanem hogy észrevegye: kifogástalanul követte az utasításokat, és remek munkát végzett.

Még jobban próbálkozott. Előtte hevert a lista, rajta a menüsorral – ezt még mind el fogják készíteni. Délután, mikor a legjobb barátnője, Hannah és a többi résztvevő hölgy szieszt ázott, vagy várost nézett, vagy elment vásárolgatni, ő visszament a konyhába gyakorolni. A szeletelésbe merült bele, a paradicsomot, uborkát, paprikát, cukkinit próbálta minél gyorsabban cukorszemcse nagyságúra aprítani. A zellert áttetsző félholdakká, a sárgarépát gyufaszállá, a petrezselyemhalmokat smaragdporrá zúzta. Addig gyakorolta a hagyma aprítását, míg sókupacszerű halmokat nem tudott pillanatok alatt varázsolni belőle, és közben nem törődött a könnyekkel, mely patakokban folyt végig az arcán.

Ötödik napja tartott a tanfolyam, mikor nem bírta tovább és kifakadt:

– Miért nem mondasz soha egy jó szót? – esett a séfnek, mikor mellette haladt el a konyhában. – Nem dicsérsz egyszer sem, még csak le sem szidsz soha!

A tanár eléggé eltökélt volt, néha mintha elfelejtkezett volna róla, hogy a tanítványok mindegyike szabadságon van épp – és hogy nem profi séfeket kell képeznie belőlük. Ám mikor Olivia tésztája ragasztó állagúra főtt össze, egy szót sem szólt.

A férfi ránézett, végigmérte lazán összefogott haját, festetlen, mégis üde arcát, majd egyszerű és kényelmes ruhájára siklott a tekintete.

– Neked? Mert neked nem azt kell megtanulnod, hogyan főzzél – mondta. – Hanem hogy hogyan egyél. Biztos vagyok benne, azt sem tudod, hogyan kell élvezni az életet – fejezte be, majd kiment a teremből.

Olivia magánkívül volt. Hogy merészeli? Nagyon is jól tudja, hogyan kell élvezni az életet, hogyan tartsa kézben az életét, hogyan tartsa formában az alakját. Ki ez a szakács, aki meg meri engedni magának, hogy számon kérje rajta ezeket a dolgokat? Aztán egy pillanatra elgondolkozott. Lehet, hogy igaza van? Lehet, hogy tényleg annyira próbálja kézben tartani az életét, hogy már szem elől tévesztette a lényeget? De elhessegette ezt a kevéssé hízelgő gondolatot, azt tette, amit mindig tenni szokott, mikor valaki felidegesíti: elment futni.

Egyszer sem nézett körbe út közben, noha az őt körülvevő toszkán táj fenséges volt. Futni nem a friss levegőért, sem a szép tájért futott, hanem hogy fitt és egészséges maradjon. Karja és lábai teljes összhangban mozogtak. Vett futóórákat, így technikája tökéletes volt. Noha a főzőiskola környéke elég dimbes-dombos volt, nem keresett egyenesebb utat. Mikor visszaért a szobába, jobban érezte magát. Gyorsan lezuhanyozott, aztán felkapott egy ruhát, mely kiemelte tónusos karjait és lapos hasát, bizonyítva mindenkinek, hogy ő helyén kezeli a táplálkozást, és csak annyit eszik, amennyi éppen szükséges.

– Szia – köszönt neki Hannah. – Remekül nézel ki. Mi jót csináltál? A futáson kívül, persze. Miért nem csatlakozol soha hozzánk? Olyan jól szoktuk érezni magunkat. – Kis szünetet tartott. Hannah azért ragaszkodott ehhez a nyaraláshoz, hogy egy kis „minőségi időt” tudjanak együtt eltölteni. De az első estét kivéve alig voltak egymás társaságában. Hannah fájlalta, hogy Londonban sosem találkoznak, mert Olivia vagy dolgozik, vagy a konditeremben van, vagy valami ehhez hasonló önfejlesztő elfoglaltság viszi el minden idejét. Azt remélte, a közös nyaralás ezen változtatni fog.

Oliviának megfordult a fejében, hogy nem mond igazat, de csak egy pillanatra. Hannah már nagyon régóta ismerte őt. És tartozott neki az igazsággal.

– Mert nem tudom elviselni, hogy képtelen vagyok jól csinálni – mondta. – Gyakorolnom kell.

– De hát remekül csinálod! Tökéletesen! Ahogy mindig mindent.

Olivia ezt nem tagadta. Fontosabb kérdés volt számára fals udvariaskodásnál.

– De akkor Claudio miért nem dicsér soha? Miért nem szól hozzám? Teljesen megőrülök tőle.

Hannah vállat vont és nagyot sóhajtott, és valószínűleg arra gondolt, hogy barátnője tökéletességre való törekvése kicsit már elvette az eszét.

Olivia ezek után is minden délutánt gyakorlással töltött, abban bízva, hogy Claudio egy nap észreveszi, és valóban így is lett. Egy nap a férfi bejött a konyhába, ahol épp rizottót készített, azzal az eltökélt szándékkal, hogy ugyanolyan krémes és lágy lesz, mint a férfié. Két nappal indulás előtt voltak, és ez volt a vizsgadarab. Olivia nem hallotta, mikor a férfi mögé sétált.

– Mit csinálsz?

Olivia nagyot ugrott ijedtében, kicsit fel is sikoltott, de nem jutott válasz az eszébe. A férfi mérgesnek tűnt, sötét szemöldökét összeráncolta, és ajkait szigorúan, pengevékonyan szorította össze.

– Valamit kavargatsz. Mi ez? – kérdezte újra.

– Rizottó – Olivia próbált nem dadogni, kevés sikerrel.

– És milyen íze van?

– Nem kóstoltam. De biztos mennyei. Mindjárt kész.

– Akkor kóstold meg.

– Nem eszem rizst. A rizs komplex szénhidrát.

A férfi olyan tekintettel nézett rá, hogy ha azt mondta volna, uzsonnára kisgyerekeket szokott falatozni, akkor sem botránkoztathatta volna meg jobban.

– Nem főzhetsz úgy, hogy nem kóstolsz közben! Tudnál úgy festményt készíteni, hogy közben csukva van a szemed?

– De hát pontosan tudom, mi van az ételben – magyarázta Olivia. – Követtem a receptet, mindent kimértem alaposan…

– Kóstold meg – mordult rá Claudio.

Egészen eddig a pillanatig Oliviának szent meggyőződése volt, hogy őt nem ijesztheti meg senki, de most kellőképp összerezzent a séf felcsattanó hangjától. Tányért, szalvétát, evőeszközt hozott. Kezébe vette a fanyelű villát, és tanácstalanul állt az étel fölött.

– Kóstold meg!

– A bacik! – nyögött fel Olivia. – Nem ehetek ezzel a villával, mert a bacilusok…

Claudio kikapta a kezéből a villát, és felvett vele egy falat rizottót.

– Hunyd be a szemed – mondta. – És nyisd ki a szád!

Nem kevés erőfeszítésébe került, de Olivia megtette, amire utasították. Biztos volt benne, hogy öklendezni fog a falattól. Érezte, hogy a villa közeledik az ajkaihoz, aztán megáll pár pillanatra. Végül Claudio megszólalt.

– Nem. Így nem. Rakj rendet, és aztán gyere velem. – Azzal ledobta a koszos villát az asztalra.

Míg Olivia pucolt és mosogatott, a férfi sokféle dolgot hajigált egy zacskóba,

úgy tűnt, minden rendszert nélkülözve, hol a hűtőből, hol a konyhapultról válogatva a dolgokat. Egy érett dinnyét a tálból, kis paradicsomot, sajtot, egy kést, egy kis kenyeret, egy üveg bort, olajat, borsszórót, pármai sonkát, mascarponét és néhány szem fügét.

– És most gyere!

Olivia nem volt hozzászokva, hogy így bánjanak vele. A barátai, mikor párkapcsolatban volt, tisztelték őt, tudták, hogy hölgyként gondol magára, hogy soron kívül kiszolgálják a bárokban, hogy mindig volt jelentkező, aki cipelte helyette a csomagjait, és hogy jobb szeretett egyedül aludni. Ahogy ez a férfi bánt vele, szinte sokkolta. Remegett és izzadni kezdett. Próbálta jógalégzéssel nyugtatni magát, hogy a férfi ne vegye észre. Már épp a nyugtató Ujjayi technika felénél volt, mikor a férfi megragadta a csuklóját, és szinte kirángatta őt a szobából.

Átfutott a fején, hogy az önvédelmi órákon tanult fogást kipróbálja a férfin, de végül lebeszélte magát róla. Claudio nem volt magas, de nagyon fittnek tűnt, és a pólón keresztül is jól látszottak az izmai. A kurzuson résztvevő egyik hölgy két lábon járó szexistennek hívta őt, és úgy tűnt, ezzel a többiek is egyetértenek. Olivia nem tudta, mit gondoljon, de feltételezte, ez a jelző inkább szólt a hormonoknak és feromonoknak, mint megalapozott véleménynek.

A férfi megállt a vörös Ferrari mellett, amivel minden reggel érkezett. Olivia motyogott valamit arról, mennyire klisés a helyzet, mármint hogy ilyen kocsival hasít a férfi, de ez a kijelentés mindig hidegen hagyta a többi nőt. Claudio kinyitotta előtte az ajtót, bedobta a táskát a hátsó ülésre, és Oliviára szólt:

– Szállj be.

Londonban Oliviának annyi kedve lett volna beszállni egy ilyen férfi kocsijába, mint átúszni a Temzét. Hogy is bízhatna meg egy ismeretlen férfiban? Még inkább egy olyan férfiban, aki valószínűleg ész nélkül vezet? De ha nem engedelmeskedik, a férfi gyengeségnek fogja elkönyvelni, ezt pedig nem hagyhatta – nem adja meg az örömet, hogy a férfi rábizonyítsa, nem tud élni. Szinte beesett a kocsiba, azonnal bekötötte magát, és közben érezte, hogy Claudio minden mozdulatát követi.

Egész út alatt szorosan csukva tartotta a szemét, és elfordította a fejét, hogy a férfi ezt ne lássa. Mikor végre megérkeztek, a térdei megállíthatatlanul remegtek. Gyorsan megtörölte a kezét a ruhájában, hogy ha arra kerül sor, a férfi ne érezhesse, mennyire leizzadt.

– Kövess – utasította tovább Claudio, közben kivette a táskát a kocsiból, és vissza sem nézett, Olivia vajon mögötte van-e. A kocsikulcsokat is az autóban hagyta. Ha akarta volna, Olivia visszaszállhatott volna a kocsiba, hogy elhajtson. Nem lett

volna egyszerű, de megtehette volna. Mégsem tette.

– Olivia – olyan dallammal ejtette ki a nevet, mintha több szótagból állna, mint általában. – Most megtanulod, hogyan kell élvezni az ételeket. Ülj le. – Egy takaróra mutatott, amit szétterített a füvön. Egy folyó mellett ültek, hatalmas fenyőfák alatt. Olivia gyorsan körbepillantott, és látta, hogy csodaszép helyen vannak, de nem törődött vele. Letérdelt a terítőre.

A férfi szinte párducugrással mellé vetette magát, és elővette a szatyrot.

– Dinnye – mondta, kést vett elő, vágott egy szeletet, és átadta neki. A dinnye leve csöpögött.

Olivia ösztönösen megtörölte a kezét a ruhájában, mielőtt átvette volna a gyümölcsöt.

– Edd meg.

– Nincs villám…

– Ne villával, a fogaiddal – mordult rá Claudio.

– De akkor mindenem olyan lesz… – Aztán meggondolta magát, és beleharapott a gyümölcs húsába. Mézédes volt, és a leve folyni kezdett a szája mellett az arcán.

– Hunyd le a szemed – mondta halkabban Claudio, mert látta, hogy Olivia szépen engedelmeskedik neki. – Finom?

A lány bólintott, és szemét lehunyva még egy falatot harapott. A gyümölcs fenséges íze elfeledtette vele, hogy mindene ragad a levétől.

– Helyes. Most a sajtot.

A gorgonzola olyan érett volt, hogy szinte folyt, ráragadt az ujjaira, hogy egyesével kellett lenyalogatnia róla a sajtot. Az íze keveredett a dinnye ízével.

Olyan volt, mintha soha nem érzett volna még ízeket. Claudio egyre csak adta a kezébe a sajtot, sonkát, szőlőt, érett fügét, melyet ki is bontott számára. És mikor Olivia az utolsó falatot is lenyelte, a férfi megcsókolta.

– Biztos nem jössz velünk haza? – Hannah hangja aggodalmasan csengett. – Ez annyira nem jellemző rád.

A kisbusz mellett álltak, már mindenki más beszállt, és csak arra vártak, hogy a busz kivigye őket a reptérre.

– Vissza fogok majd jönni, elrendezem a lakásomat, meg minden – magyarázta Olivia. – De Claudio szeretné, hogy maradjak. Nem is nagyon látom értelmét most azonnal visszautazni Londonba.

– El sem hiszem, Olivia! Szerelmes vagy. Sosem hittem volna, hogy ilyen

kiszámíthatatlan is tudsz lenni!

Olivia elmosolyodott, és igyekezett nem túl önelégült fejet vágni.

– Szóval… – kezdte. – Most Claudio vagy az ételek?

Olivia vállat vont.

– Hát úgy nagyjából mindkettő együtt. Egyszerűen szerelmes lettem az életbe.

Hannah hosszan megölelte a barátnőjét.

– Reméltem, hogy a kurzus kicsit segít neked ellazulni, de sosem hittem volna, hogy ilyen jól sikerül.

– Én sem – mondta Olivia, és nagyot sóhajtott. – De rá kellett jönnöm, hogy az állandó görcsölés meggátolt abban, hogy élvezzem, ami valóban számít. A szerelmet, az ételt, a szexet. Ezek számítanak igazán. Olyan, mintha hosszú idő után végre kisétáltam volna a meleg napfényre.

– Azért remélem, az esküvőmre eljössz.

– Hát hogyne mennék! De lehet, hogy a ruhámat ki kell majd engedni kicsit. Nagy eséllyel egy számmal nagyobb méret kell majd szeptemberben.

– Lehetsz duci koszorúslány is, nem kell pálcikának lenned – nevetett Hannah, mert eszébe jutott, mikor még ez volt Olivia rémálma.

Ez Oliviának is eszébe jutott, és együtt nevetett a barátnőjével.

– Úgy legyen. De most szállj be gyorsan, le ne késsed a gépet!

Mosolyogva nézte, hogy a kisbusz elhajt a ház elől, aztán visszament a házba, ahol szerelme már várt rá.

Te vagy az Igazi

Lisa komolyan fontolóra vette, hogy sarkon fordul az Oxford Streetről és hazamegy. A lábujját vágta a harisnya, ami kellőképp fájt már, ráadásul az új cipő is csúnyán kidörzsölte a lábát. Mindezek tetejébe kapott egy SMS-t az egyik barátjától, akivel együtt terveztek ruhát venni Lisának az unokatestvére esküvőjére, hogy sajnos mégsem tud jönni segíteni. Pedig vásárlás után csajos ebédet terveztek, és aztán szerettek volna beülni egy moziba. Lisa utált vásárolni, és ezzel jutalmazta volna meg magát.

Most épp azon tűnődött, merre lehet a legközelebbi gyógyszertár, hogy vehessen egy sebtapaszt a lábára, mikor megpillantotta a fiút: Ben jó barátja az egyetemről… Vagy inkább valami több, de hogy micsoda, arra nem sikerült még rájönnie, pedig gyakran törte rajta a fejét.

Vajon ő lenne az igazi? Csak azért nem hívta még el randizni, mert mikor megismerték egymást, Lisának még barátja volt? Vajon minden esélyük elszállt a boldogságra, mert Ben nem nőként tekintett azóta rá, hanem inkább húgaként szerette?

Tulajdonképpen kicsit már megszállottja lett a fiúnak. Valahányszor randira ment valakivel, azonnal Benhez kezdte hasonlítani a többieket, és egyszerűen képtelen volt kiűzni a fejéből a fiút.

Nem habozott. Azonnal odalépett Benhez, lábujjhegyre állt, és puszit nyomott az arcára – mást nem is ért volna el –, mielőtt szorosan megölelte volna.

Csak egy pillanatnyi hezitálást érzett, mielőtt Ben viszonozta volna az ölelést. Szorosan átölelte Lisát, és arcát a lány feje búbjához nyomta. Így álltak, szorosan ölelkezve jó néhány pillanatig. Lisa a mennyben érezte magát. Aztán elengedték egymást.

– Rettenetesen sajnálom – kezdte a fiú gyengéden. – De szerintem nem az vagyok, akinek hittél. Noha őszintén örülnék, ha az lehetnék.

Lisa felnézett, és most már ő is látta természetesen, hogy nem Bent ölelte meg az imént. Bár a fiú szemei ugyanolyan színűek voltak, csak a szemöldöke volt kócosabb, kicsit magasabb is volt, mint Ben, és más arcszesz illata lengte körül. Nagyon jóképű srác volt, de mégsem Ben.

Rosszul érezte magát. Miért nem nézte meg jobban a srácot, mielőtt

odamasírozott, hogy megölelgesse? Egyszerűen annyira megörült, hogy Bent látja, hogy még gondolkozni is elfelejtett.

– Nos, mivel sajnos a föld elfelejtett megnyílni, hogy elnyeljen – mondta Lisa, mikor már meg tudott szólalni –, azt hiszem, jobb lesz, ha most azonnal meghalok, ez olyan kínos.

– Jaj, dehogy, ne tedd! Hiszen csak most találkoztunk.

A fiúnak, aki nem Ben, olyan meleg és kedves volt a tekintete, hogy Lisa fontolóra vette, talán mégsem kéne meghalnia. Sem elrohannia. Ami amúgy sem menne, tekintve, hogy a lába egyre jobban sajgott, és a harisnya egyre könyörtelenebbül vágott az ujjai közé.

Sikerült összehoznia egy mosolyt.

– Hát jó, belátom, hogy az még kellemetlenebbé tenné számodra a dolgot, ha most holtan rogynék a lábaid elé. Kijönne a rendőrség, vallatnának, meg minden.

A fiú bólintott.

– Szerintem inkább menjünk, igyunk valamit, kávét, akármit. Ha már így alakult, adjunk egy esélyt ennek a találkozásnak.

– Akkor megbocsátanád a puszit is? Ha kiderülne a másikról, hogy hol dolgozik, mit csinál, merre él, és minden egyéb, amit egy normális ismerkedéskor még puszilkodás előtt tisztázni szoktak az emberek?

A fiú bólintott.

– Tökéletes lenne. Különben nekem jólesett, mikor láttam, hogy sántikálva száguldani kezdtél felém.

– Feltörte a lábam a cipő. De miért örültél annyira? A legtöbb férfi kiakadna, ha egy vadidegen nő ugrana a nyakába.

– Normális esetben talán így lenne, de mivel hihetetlenül csinos vagy, így csak jólesően meglepődtem. – Elhallgatott. – Ráadásul nagyon jó pillanatban kaptam az ölelést.

Lisának átfutott az agyán, hogy valóban kicsit elveszettnek tűnik a srác.

– Szóval, mikor történt a szakítás?

– Néhány perccel ezelőtt. SMS-ben.

Lisának leesett az álla. Milyen lány az, aki képes egy ilyen kedves srácot SMS-ben kirakni?

– Biztos vagy benne? Nem lehet, hogy csak félreértetted az üzenetet?

A srác előhúzta a telefonját, és felolvasta az üzenetet:

– Sajnálom, de ez nem fog működni.

– Ez olyan sok mindent jelenthet! Lehet, hogy lekéste a vonatát, vagy bármi! Ez

lehet az időpont is, nem a párkapcsolat!

A srác megrázta a fejét.

– Nem. Elkaphatott volna egy taxit is, hogy ezt a szemembe mondja.

– A taxizás drága mulatság.

– Ő olyan taxizós lány.

Lisa azonnal késztetést érzett, hogy megvigasztalja a srácot.

– Lehet, hogy csak megijedt attól, amire épp készültetek. Hova vitted volna? Az óriáskerékre? Nem lehet, hogy szédül a magasban?

A srác újra megrázta a fejét és nevetni kezdett.

– Vásárolni készültünk, és aztán enni egyet. Ami azt jelenti, hogy cipelem a táskáit és aztán fizetem az ebédjét, és nagy eséllyel a megvett ruhák egy részét is. Melyik az a nő, aki ennek ellen tud állni?

Lisa nem adta fel.

– Példának okáért én magam is ezt csináltam volna ma délután, ha nem jön közbe valami. Engem is felültettek. – Látta, hogy a srác arca elkomorodik, ezért gyorsan hozzátette. – A barátnőm. Nem tudott eljönni. Segített volna ruhát választani egy esküvőre. Aztán együtt ebédeltünk volna. Ezt a részét vártam jobban.

– Nem a vásárlást? – Látszott a srácon, hogy őszintén meglepődik.

– Nagyon utálok vásárolni, pláne ilyen eseményekre – magyarázta Lisa. – Rengeteget költesz egy olyan hacukára, amit aztán jó esetben soha többé nem fogsz felvenni.

– Van egy remek ötletem. Menjünk, igyunk egy kávét vagy valamit így első körben, és aztán beugrok a barátnőd helyére, segítek kiválasztani a cuccot, és aztán te ugrasz be az én barátnőm helyére, és eljössz velem ebédelni. Mit szólsz?

Lisa beharapta az ajkát.

– Nem is tudom. Szerintem ez nem egy szakítós SMS. És nem lenne illendő randizni, amíg benne vagy a kapcsolatban.

– Nem hinném, hogy bármiféle kapcsolatban lennék. Mert szerintem ez igenis egy szakítós SMS. Ő már csak ilyen, mindig ezt csinálja.

Lisának fájt látni a szomorúságot a fiú szemében, úgyhogy megadta magát.

– Hát jó. De ez nem randi lesz. Csak két jó barát, aki kisegíti egymást a bajban.

A srác elmosolyodott.

– Szinte már barátok is vagyunk. Már csak pár pillanat, és az a puszi tökéletesen a helyére kerül.

Lisa lemerevedett.

– Bárcsak ne hoztad volna szóba. Még mindig ég az arcom.

– El is pirultál. Induljunk, vegyük meg azt a tapaszt kávé előtt, és közben elmesélheted, ki lett volna a fiú, akinek ennyire megörültél. Mire végzel, szinte legjobb barátok leszünk.

Lisa belekortyolt a kapucsínójába.
– Tulajdonképpen soha nem jártunk. Csak barátok vagyunk, de mindig nagyon kedveltem.

– Hogy találkoztatok?

Lisa elmesélt mindent töviről hegyire, részletekbe menően. Aztán mikor befejezte, így szólt:

– Mindig azon tűnődtem, vajon ő-e az igazi.

– Nem ő – felelte a srác, akiről időközben kiderült, hogy Tim a neve.

– Honnan tudod? Honnan lehet ezt egyáltalán tudni? – Lisa a csészéje alját fixírozta, mintha a jövőt szerette volna kiolvasni belőle. Vagy akár a múltat.

– Mert Ben az öcsém, és azt hiszem, ezekben a percekben jön épp össze a hamarosan nagyon is ex-barátnőmmel.

Lisa álla leesett a meglepetéstől, mire Tim átnyúlt az asztalon, és gyengéden becsukta a lány száját.

– De nem kizárt, hogy én vagyok az igazi. Mi lenne, ha megpróbálnánk kideríteni?

ELŐÉTEL

A beépített szakács

Emily leguggolt, ölében a petrezselyemmel, és remélte, hogy senki nem fogja őt észrevenni. Hátulról olyan volt, mint bárki más, aki a konyhában dolgozott; egy névtelen szakács, fehérben – elölről sem kevésbé névtelen –, elvégre senki nem tudta, ki is ő valójában. De mivel tudta, hogy semmi keresnivalója a konyhában, az arca égett a bűntudattól, és émelygett is kicsit.

Már négy napja volt a konyhában, de ez volt az első alkalom, hogy a híres séf bejött. Úgy tűnt, a hétvégén fontosnak tartja, hogy jelen legyen, és gyakran főzött szombaton vagy vasárnap. Ha valaki a The Cornucopiában szeretett volna enni, hónapokkal előre kellett asztalt foglalnia.

Emily nem mert körülnézni, mikor meghallotta a háta mögött a lépéseket. Ő csak a petrezselyemért guggolt le.

– Minden rendben idelent? – kérdezte egy hang.

Meg kellett fordulnia, és a férfi arcába néznie.

– Igen, séf, köszönöm – mondta, és most először néztek egymás szemébe.

Persze látott már fotókat a férfiről, ahogy minden helyi. Ő volt most a legfontosabb személy a faluban, de még sosem találkoztak.

Első pillantásra nem volt a férfiben semmi különös. Nem volt különösebben magas, az arca fakó volt, fekete hajú, kicsit árkos szemekkel, de mikor Emily a szemébe nézett – érezte, hogy ezt kell tennie –, észrevett benne valami csillogást. Hirtelen elfogta az érzés, hogy ez a szem mindent lát. És ettől a gondolattól megrémült.

A férfi felkapott egy szál petrezselymet az ujjai közé, megszagolta, és nyögött egyet. Aztán tovább lépett, és hagyta a lányt dolgozni. Emily megkönnyebbülten felsóhajtott.

Mikor végzett a petrezselyemmel, megmosta, és iszonyúan figyelt, hogy véletlenül se maradjon rajta kosz sehol. Aztán megszárította, és betette a hűtőbe. Majd ha kellőképp lehűlt, előveszi, és apró darabkákra fogja szeletelni, hogy előkészítse a főzéshez.

Mióta idekerült, mindennap ezzel foglalkozott, és egyre jobban szeretett szeletelni. Megtanították, hogy hajtsa és fogja a petrezselymet kis csomaggá, hogy a kés könnyedén felvágja, és ne kelljen állandóan igazgatnia a növényt a kés útjába.

Egyre magabiztosabb lett a petrezselyem szeletelésében.

– És ki az új emberünk? – hallotta, ahogy Theo Milton kérdezi Adamet, a fő séfet, aki felvette őt.

– Emily. Úgy érzi, séf szeretne lenni, és úgy gondolta, itt lenne a legjobb helye, hogy a legjobbaktól tanulhasson. – Emily valóban ezt mondta, mikor idekerült, és most, hogy egy idegen ember szájából hallotta vissza, eléggé meggyőzőnek is tartotta.

– És ügyes?

– Aha. Gyorsan tanul és nem panaszkodik. De nincs gyakorlata. Mindenre meg kell tanítanunk.

– Ne feledd, hogy nem önjelölt séftanoncok útját kell egyengetnünk a konyhában.

Adam felnevetett.

– Nem kell egyengetni az útját, elvan egyedül is.

Emily hallotta, ahogy Theo Milton cinikusan felhorkant.

– Az is valami.

Emily hallott már sutyorgást arról, hogy a nagymenő séfek mennyit keresnek, miközben a kisegítőket semmibe veszik. Vajon miért dolgoznak emberek – sokszor több mint napi tizennégy órát, rettenetesen kemény munkával – a semmiért? Többek között ezt is szerette volna kideríteni. A gond csak az volt, hogy mire hazaért, iszonyatosan elfáradt; épp csak beugrott a zuhany alá. Már a gondolattól is elaludt, hogy írnia kéne a tapasztalatokról, és csak addig volt képes gépelni, míg a teavíz felforrt.

Emily újságíró volt, és a cég főnöke, ahol dolgozott – a kiadó több helyi újságot és néhány pletykalapot adott ki –, megbízta őt, hogy ásson mélyre, és szedjen elő minden piszkos részletet Theo Miltonról.

A helyi újságnál volt Emily élete első állása, és most először bízták meg őt ilyen feladattal. Egészen mostanáig a legtöbb feladata egyszerű volt: tudósítás a helyi eseményekről, úgyis mint zöldségverseny és helyi pantomimesek fellépése (*Ki ne hagyj egy nevet se a fellépők közül!* – utasította a főnöke. – *Ha benne vannak a showban, benne kell legyenek az újságban is!*)

Készített már néhány interjút helyi hírességekkel, ezek egészen jól sikerültek, még a krimiíróval is, akinek félelmetes híre volt. Emily tudta, hogy senki nem várta el, hogy a férfi észrevegye, nemhogy beleegyezzen egy találkozóba. És mégis, a legújabb könyvének megjelenése előtt egyeztetni tudtak egy interjút. Mivel a

beszélgetés jól sikerült, és Emilynek sikerült az író jó oldalát megmutatni, összejött egy ütős címlapsztori. A kollégái persze suttogni kezdtek, hogy csak azért tudta szóra bírni a pasast, mert fiatal és csinos. Ettől felháborodva Emily mindent megtett, hogy a főszerkesztő előtt erre a véleményre rácáfoljon, és hogy képes elvállalni bármilyen munkát. Mikor a főzős lehetőség előkerült, konkrétan könyörgőre fogta.

– Nézd – mondta a megbeszélésen, mikor kiderült, mi lenne a feladat –, szépen kérlek, hogy engedj engem. Tökéletes lesz az anyag. És sokkal könnyebben elhitetem magamról, hogy séftanonc vagyok, mint bárki más.

Ez vitathatatlan érvelés volt. Nemcsak fiatal volt, de még fiatalabbnak is nézett ki a koránál. Még mindig minden kocsmában elkérték a személyijét vagy a jogosítványát, mikor alkoholt szeretett volna inni. Még tanulónak is el tudta volna adni magát a sztori kedvéért.

– Ráadásul én vagyok az egyetlen, akit érdekel is a főzés azon túl, hogy megesszük az elkészült dolgokat!

– Szerintem a döntésnél nem szempont, hogy teljesen rá vagy kattanva a főzős vetélkedőkre – vágott oda az egyik vetélytársa.

– De jobb, mint a semmi. Különben is rengeteget lehet tanulni a tévéből. – Nem szerette volna elárulni, hogy egyébként konkrétan nem tud főzni.

– De Emily – mondta Bob, a főszerkesztő, akié az utolsó szó volt mindig –, Mr. Knutsford, akinek mi mind az állásunkat köszönhetjük, ha ezt bárki elfelejtené, ez esetben könyörtelen munkát vár el.

– Hogy érted? – kérdezte valaki. – A The Cornucopiának remek híre van a szakmában.

– Nem vagyok tisztában a részletekkel – mondta Bob –, de mintha az étterem elhelyezkedéséről lenne szó. Mintha a tulaj lánya boltot szeretett volna ott nyitni, de én is csak találgatok.

Valaki felhorkant.

– A sajtó ereje, mi?

– Ez nem úgy hangzik, mint egy rutinfeladat, amit Emily el tudna végezni – mondta egy apjakorú férfi, aki rendszeresen felidegesítette Emilyt a megjegyzéseivel, de nem kicsit.

– Emily kiváló szakács – mondta a csapat legidősebb tagja.

– Honnan tudod? – kérdezték többen.

– Mert egyszer főzött egy meglepetésebédet a feleségemnek és nekem. Fantasztikus volt. A feleségem nem akarta elhinni, hogy nem profi séf főzte, hanem az egyik kollégám.

– Akkor ez a meló a tied, Emily – mondta Bob. – De csak óvatosan. Tudom, hogy volt már dolgod gazemberekkel, de itt többre lesz majd szükséged a korodnál és a szépségednél, hogy juss valamire. Ez a fazon sokkal fiatalabb, mint az a krimiíró.

Emilynek nem esett jól a személyeskedő megjegyzés, ami feltételezte, hogy csak a külseje miatt kapott interjúlehetőséget az írótól, de eltökélte, hogy fantasztikus cikket fog ebből a lehetőségből kihozni, és senki nem mondhatja majd, hogy csak azért, mert természetes szőke a haja.

Így hát ott volt a felkapott étteremben, éles helyzet. Ez a kifejezés tökéletesen leírta a séfek munkáját – mindenki a másikat figyelte, és próbált egyre jobb lenni a csapatban, és persze egyénileg is. Valaki úgy magyarázta Emilynek, hogy egy jogsi megszerzése ehhez a munkához képest semmiség. Mert vezetni előbb-utóbb úgyis mindenki megtanul. Szakácsnak tanulni egy iskolában csak egy dolog – de amíg nem dolgoztál profi konyhában, profi séfek mellett, nem tudsz semmit a szakmáról. Emily minden egyes alkalommal mosolyogva hallgatta ezeket a fejtegetéseket, de nem szólt semmit. Nem volt meggyőzve.

És szerencséje is volt. Mikor elment a felvételi interjúra az étterembe, azonnal felvették, mert hiány volt a személyzetben, és csak annyit kértek tőle, hogy készítsen egy omlettet, ami kiválóan sikerült is. Egyszóval kétségbeesetten kerestek új embert. Valaki a műszak közepén sétált ki az étteremből előző este. Emily megfogadta, kideríti majd a miértjét – feltételezte, azzal lehet kapcsolatban, hogy Theo Miltonnal lehetetlenség együtt dolgozni.

Boldog volt, hogy az első napján nem volt ott a férfi. Így volt esélye beilleszkedni, mielőtt még jobban megrémisztette volna a feladat, amire vállalkozott. Mondjuk azóta sem tudta kitalálni, az elődje miért lépett le. Senki nem volt hajlandó megválaszolni az erre vonatkozó kérdéseit. Repkedtek a „nem bírta a nyomást” kifejezések, de az újságíróösztöne azt súgta, jóval többről volt itt szó.

Most Theo visszaért a konyhába, és ezzel felizzott a hangulat is.

Emily szépen kis tálakba osztotta a felaprított petrezselymet. Ilyenkor általában megkérdezte Adamet, mi a következő feladat, de a srác most Theóval beszélgetett, és nem akarta megzavarni őket. Ez az érzés zavarta. Újságíró volt, és noha kezdő még, nem okozott neki gondot belekérdezni egy tőle független beszélgetésbe. Ez volt a dolga. Vajon Jeremy Paxman is kivárná a sorát egy kérdéssel, mert a másik épp a főnökkel beszélget? Ugye, hogy nem.

Azzal magyarázta az érzést, hogy most álcáznia kell magát. Elhivatott séfként

kéne viselkednie, és egy elhivatott séf nyilván félistenként bánna egy potenciális Michelin-csillagos séffel. A tévéből pedig tudta, hogy ez az itteni félisten kifejezetten kedves és jó humorú, nem olyan, akit a hirtelen haragjáról ismer a szakma.

De éppen ezért jött ide nyomozni. A főnöke Theo Milton fejét akarta. Még nem futott be nagy tévés karriert, de valamiért Emily főnöke szerette volna, ha porba hullana, amit felépített. Egy leleplező cikkel könnyen el lehetett érni akár egy étterem teljes bezárását is. És akkor Mr. Knutsford lányának lenne helye boltot nyitni. Csakhogy Emily nem ezt fogja megírni. Azt fogja leleplezni, hogy aki itt eszik, az közvetetten a rabszolgatartást támogatja.

Most, mivel ő maga is egyfajta rabszolga volt, a salottához lépett, és megtöltött velük egy tálat. Aztán visszament a pultjához, és pucolni kezdte. Az aprítás majd csak utána jön. Szerette volna Theo Miltont messzire tudni magától, mikor kezébe veszi a kést. Attól tartott, nehezen tudna ellenállni neki, hogy ne döfje a férfibe. És az ujjait is féltette.

Épp indult volna vissza a konyhába a megpucolt salottával, mikor kiabálást hallott. Theo Milton épp melegebb éghajlatra küldött valakit.

– Te kib… idióta! – ordította, és utána felsorolt még megszámlálhatatlan nyomdafestéket nem tűrő kifejezést, melyek nagy részét Emily nem is ismerte. A szavak nem voltak emberi fülhöz méltóak – nemhogy egy nőéhez –, és Emily rémesen érezte magát, míg végig kellett hallgatnia őket. Hogy hogy érezhette magát az, akinek Milton a szavakat címezte, elképzelni sem tudta.

– Takarodj a szemem elől! Te szánalmas, tehetségtelen, nyomorék, figyelmetlen, agyatlan amőba! – fejezte be az ordítást Theo.

Emily megérzése azt súgta, hogy a férfi most villámgyorsan távozik, így nekisimult a falnak, hogy ne legyen útban. Ideje sem volt felfogni, mi történik, mikor a férfi elvonult előtte, és foghegyről odavetette:

– Jobb, ha bemész, és megcsinálod az előételeket. Az a kretén képtelen rá.

Aztán kiviharzott az étteremből.

Emily visszaosont a konyhába, és letette a salottát az asztalra. Érezte, nem lesz könnyű dolga az előétellel. Fagyos volt a levegő a szobában.

– Jobb, ha most hazamész. Maradj pár napot, aztán gyere vissza, és majd meglátjuk, hogyan tovább – mondta Adam Frednek, akit épp az imént döngöltek a földbe. – Emily? Hallottad, te vagy a felelős az előételekért. Keresd meg Williamet, ő majd elmondja, mi a teendő.

Emily rettenetesen érezte magát, mintha ő tehetett volna róla, hogy Fredet

kihajították. Vajon mit tehetett, hogy Theo ennyire kikelt magából? Belegondolt, mi lett volna, ha ő hibázik. Vajon ő hogyan reagált volna, ha Theo az ő arcába ordítja azokat az ocsmányságokat? Mindig azt gondolta magáról, hogy kemény fából faragták, de valószínűleg ettől az áradattól összeroppant volna.

A tudat, hogy valójában nem a megélhetése függ ettől a munkahelytől, csak egy kicsit segített. Csak pár pillanat, míg letépi a fejéről a séfsapkát, ledobja a földre, kisétál, és ennyi – persze lassan sétálna, mert nem szeretné, ha megfutamodásnak tűnne. Viszont ő ezzel a húzással sem válna munkanélkülivé. Vagy igen? Lehet, hogy a tény, hogy összeroppant a tempótól, amit Theo Milton diktált, megfosztaná őt a másik munkahelyétől is – az újságnál is állandóan sorban álltak a megüresedő helyekért. Jobb lesz nem megkockáztatni.

– Szerencsés vagy – mondta William –, csak annyit kell tenned, hogy megtöltöd a poharakat a *vichyssoise*-zal. De vigyázz, mindbe pontosan ugyanannyit kell tölteni, és nem maszatolhatod össze az üvegeket! Aztán szórj egy csipet petrezselymet az összes tetejére. Egyet megcsinálok neked, az legyen a minta.

– Hát én erre képtelen vagyok – mondta Emily, miután végignézte William mozdulatait.

– Hogyne lennél képes. Ha mégis maszatolnál, csak töröld le az üveget egy konyharuhával nagyon figyelmesen. Ha túl sokat töltesz, egyszerűen öntsd ki a fölösleget a fazékba, mosd ki az üveget, és kezdd elölről. Ha a petrezselymet rontod el, az alapból gáz. Húszat kérek. Aztán jöhet a rákkoktél.

– Az egy kicsit retró, nem? – Emily ezt nem merte volna Adamtől megkérdezni, Theótól meg pláne nem, de William megértőbb volt, talán mert hármójuk közül neki volt a legkevésbé magas beosztása.

– Igen. Kanálon szolgáljuk fel. Meg kell majd pucolnod a rákokat.

Emilynek sajgott a háta és a lába, de végül csak sikerült mindegyik pohárba pontosan ugyanannyi krémlevest töltenie. Közben persze tudta, hogy a jó munka gyümölcse az lesz, hogy a következő órákat rákpucolással töltheti, de attól még elégedett volt önmagával. Nem kevés elvárásnak kellett megfelelni a konyhai munkában, ezt egyre jobban érezte.

Másnap reggel már kora hajnalban belopakodott az étterembe. A lábai még mindig sajogtak az előző naptól, de akkor is időben akart kezdeni. Ha megint az előételekkel kell dolgoznia, akkor annyi időre lesz szüksége, amennyire csak lehet.

Nem ő volt az első. Theo és Adam már bent volt, noha alig múlt el hét óra. Éppen

kávéztak, és meglepetten néztek fel, mikor belépett.

Adam az órájára pillantott.

– A te műszakod csak nyolctól kezdődik.

– Tudom – mondta Emily a tőle telhető legnagyobb nyugalommal, és lenyelte, hogy mivel úgysem kap fizetést, ez a túlóra sem számít –, csak szerettem volna előredolgozni kicsit. Mi lesz ma a feladatom?

Nem tudta, hogy Adamnek vagy Theónak címezze, úgyhogy nagyjából kettejük közé lőtte a kérdést.

– Igyál egy csésze kávét – mondta Theo. – Aztán folytathatod az előételekkel. Jól dolgoztál tegnap.

Emily gyomra remegett, míg a kávégép felé sétált. Az étteremben mindenki olyan feketén és forrón itta a kávét, hogy Emily állandóan csodálkozott, hogy nem ég ki szó szerint a szájuk, ő napközisnek számított a kevés kávé–sok tej–sok cukor kombóval. Olyan gyorsan kellett megcsinálnia, ahogy csak lehetett, mert a két férfi közben minden mozdulatát figyelte. Egyszerre volt zavarban és érzett hatalmas bűntudatot – zavarban, mert úgy érezte, hamarabb is elkészülhetett volna a kávéval, és bűntudatot, mert úgy érezte, az ő hibája, hogy Frednek nincs munkája.

– És mit szeretnél ma előételnek, séf? – kérdezte Adam.

– Nos, újoncunk van, úgyhogy semmi bonyolultat. Borsó- és mentasorbet lesz.

Emily lenyelte a korty kávét, ami a szájában volt, és örült, hogy volt esze háromkanálnyi cukrot tenni bele. Egyszerre adott neki erőt és bátorságot – az egyik legnagyobb tanulság, amit a konyhában magába szívhatott, hogy az ember sosem ehet eleget.

– És *tuiles*-t mellé – fejezte be Theo.

Adam Emily mellé lépett a hidegpulthoz.

– Kezdhetsz itt, míg Williamnek szüksége nem lesz a helyre. Aztán állj át oda, míg végzünk a szervírozás előkészítésével. William majd megmutatja, mit kell tenned.

Emily jobban érezte volna magát, ha a többiek nem konyhaiul, hanem egyszerű angolul szólnak hozzá, a francia szavaktól kiváltképp zavarba jött, de talán ez elfogadható volt egy újonctól. Az a sok tévés főzőműsor itt nem sokat segített – épp csak karcolgatták az igazi konyha hangulatának felszínét.

– Szerencséd van – mondta William –, mert most fagyasztott borsót használunk a sorbet-hoz.

Emily egy kis része valóban szerencsésnek érezte magát, a többi viszont szorongott. Ugyanakkor be kellett látnia, hogy minden pillanatban tanul valami újat,

és ez izgalommal töltötte el.

– A brunoise-zal kezdd.

Emily zavartan nézett rá. William elmosolyodott.

– Fel kell vágni a salottát.

Emily épp a répáért indult, hogy takaros pálcikákra aprítsa, ami majd megy a salotta mellé, mikor meghallotta, hogy Theo Adamet kérdezi:

– Az új lány… mi is a neve?

– Emily – Adam hangja meglepetten csengett a váratlan érdeklődéstől.

– Ügyes. Tartsd szemmel.

Emilyt azonnal fantasztikus érzés öntötte el. Az, hogy megdicsérték – még akkor is, ha nem szemtől szembe –, ráadásul Theo Milton dicsérte meg, váratlan öröm volt. Úgy érezte magát, mint a *Lány gyöngy fülbevalóval* hősnője, akit maga Vermeer dicsér meg a konyhában, mert ügyesen, szín szerint válogatta szét a zöldségeket. A kíváncsiság a hűtőkamrában tartotta őt, megkockáztatva egy megfázást, és tovább hallgatózott. Amit ezután hallott, már nem esett olyan jól neki.

– Milyen idős? – kérdezte Theo.

– Idősebb, mint aminek kinéz – felelte Adam (Emily nem mert hazudni a koráról a felvételi interjún). – De már nagykorú.

Theo felnevetett.

– Fene a mocskos gondolataidat, Adam.

– Miért, ha nem meghúzni akarod, akkor minek kérdezted? Észre sem szoktad venni az újoncokat.

– Egy szóval sem mondtam, hogy ne lenne kedvem eljátszadozni vele kicsikét – mondta Theo, mire Emily annyira felkavarodott, hogy attól tartott, elájul a hidegben. – Egyszerűen csak szerintem ügyes séf lenne belőle. Most viszont vakard ki a fejed a gatyádból, és tűnj el dolgozni.

Mikor Emily aznap este hazaért sajgó lábaival és hátával, nem a fájdalom volt, ami elterelte a figyelmét. Hogy is írhatna leleplező cikket egy férfiről, akiről megtudta, hogy tetszik neki? Jobban mondva, akiről megtudta, hogy tehetségesnek tartja őt, mint séf?

Másnap reggel nyolckor meglepve vette észre, hogy Fred lép be a konyhába. Ha ő vele ordibáltak volna úgy, már az országot is régen elhagyta volna, nemhogy visszajöjjön erre a helyre.

A szeme sarkából figyelte a srácot, miután belépett a konyhába. Theo rámeredt.

– Elő ne forduljon még egyszer.

– Nem fog, séf.

– Nyomás dolgozni – mondta Theo.

Emily az újabb salottáért nyúlt, és azon tűnődött, vajon visszaminősítik-e most őt, hogy Fred ismét munkába állt.

– Éles az a kurva kés? – kérdezte Theo. Felkapta a pultról, és kipróbálta a hüvelykujján. Emily az égben található összes szentnek megköszönte, hogy William megmutatta neki, hogy kell kést élezni, így az övé a selymet is röptiben elvágta volna. Theo felmordulással jelezte, hogy meg van elégedve, és visszaadta a kezébe a kést. Úgy tűnt, nem talál benne hibát.

Az este folyamán Emily próbálta feldolgozni a nemrég kihallgatott beszélgetést. A férfiak minden nőt megnéztek maguknak – így voltak teremtve. De ez még nem jelentett semmit, tényleg semmit, nem volt ebben semmi rá nézve hízelgő. A főzési készségére vonatkozó elismerő szavaknak viszont örült. Theo nem volt annyira szőrösszívű, mint amilyennek próbálta magát beállítani. A káromkodás és piszkálódás érző belsőt rejtett.

Egy órával később ezt a véleményét felülírta, mikor a lány, aki a krumplipucolásért és -szeletelésért felelt, véletlenül elejtette a kését. Kiderült, hogy nem megfelelő cipőt visel.

Emily pont a helyiségben volt, így végighallgathatta, mi mindent vágnak szerencsétlen lány fejéhez. Egyáltalán nem volt meglepve, mikor a lány könnyekben tört ki és kirohant a teremből. Emilynek meggyőződése volt, hogy ő még öklendezne is a megalázottságtól.

Egy párhuzamos univerzumban Emily azonnal a lány után szaladt volna, hogy megnézze, minden rendben van-e vele. De most nem mert. Nem az ő feladata volt mások lelkének ápolása. Még a végén kiderülne, hogy igazából nem is azért van itt, amit állított. Noha azt be kellett ismernie, gyakran előfordult, hogy el is felejtette, ő igazából újságíró – annyira szeretett volna jól teljesíteni a konyhán.

Emily épp az előételt készítette, mikor kipillantott az ablakon az udvarra. Theo ott beszélgetett a lánnyal. Aztán adott neki egy köteg pénzt. Biztosan lefizette valamiért. Pedig Theo nem szokott a konyhai alkalmazottakkal foglalkozni. Nagyon furcsállta a dolgot. Meg kell tudnia, mi van a dolog mögött. Kideríti, mi a lány neve és hol lakik, aztán kér tőle egy interjút. Közben azért csodálkozott magán – az előétel összekészítése messze jobban izgatta, mint ez az esetleges interjú.

– Szinte felszolgálásra készek az előételek, szép munka, Emily – mondta Theo, miután véleményezte az apró kockára vágott uborkát.

– Köszönöm, séf – mondta Emily, és most nézett másodszor közvetlenül Theo szemébe.

Egy pillanatra feldobogott a szíve, és gyorsan lehajtotta a fejét. Mintha áram futott volna végig rajta, a szeme tágra nyílt, és elpirult, mert úgy érezte, a férfi épp egy pillanattal tovább kapaszkodott a tekintetébe, mint az szükséges.

Theo bólintott és továbbsétált. Emily szíve továbbra is zakatolt, és remegni kezdett a keze, ami nem könnyítette meg az aprítást. Higgadj már le – nyugtatta magát. Jó munkaerőnek tart, ez valami!

Néhány nappal később Emilynek találkozója volt a főszerkesztővel. Örömmel látta, hogy Bob is ott van, nem csak Mr. Knutsford. Egyáltalán nem vágyott a találkozóra. Teljesen ki volt merülve, zuhanyra vágyott, ráadásul ki kellett találnia valami hazugságot, hogy miért lép le a műszak vége előtt. Ugyanakkor az újságtól kapta a fizetését. Nem az étteremtől.

Emily úgy érezte, némi magyarázatra szorul, miért olyan izzadt és szedett-vedett a külseje, hogy a séfek általában nem jutnak ki a napfényre, mert nincs idejük, és miért van tele a keze kék sebtapaszokkal.

– Nos, hogy halad a sztorival, hmm… Emily? – kérdezte Mr. Knutsford.

– Még nincs elég anyagom – kezdte Emily, de nem volt teljesen őszinte. Kezdte már látni a dolgokat. Az első, hogy noha Theo valóban iszonyatos kirohanásokat tudott rendezni a személyzet felé, valahogy soha senki nem vette különösebben a szívére. Vele még sosem ordibált, de úgy érezte, lassan eljön ennek is az ideje – egy kiadós fejmosás nélkül nem is igazán érezte magát a csapat tagjának. Ráadásul sikerült az eszére hallgatnia a szíve helyett – lehet, hogy nem hagyja őt hidegen Theo, de nem engedte, hogy ez a mindennapi munkát befolyásolja.

– Ugyan már! Már három hete ott van, nem? Bob, biztos vagy benne, hogy Emily a legmegfelelőbb embered a munkára?

Bob bólintott.

– Ő az egyetlen, aki úgy néz ki, mint egy diáklány, és még a főzéshez is ért valamennyire.

– Értem. Nos, Emily, ne okozzon csalódást. Szeretnék látni valami haladást a hétvégére. Vegye a fáradságot, és mutassa meg, milyen ember valójában Theo Milton.

– Ami azt illeti, arra már rájöttem…

– Pontosan. A mocskos részleteket akarom. Ki akarom rakni a szakmából még az

év vége előtt.

– De miért? – kérdezte Emily, megfeledkezve arról, hogy neki itt nincs joga kérdezni. Pedig majd meghalt, hogy megtudja, vajon miért ennyire fontos a főnökének, hogy kibabráljon Theo Miltonnal. Vajon igazak a pletykák?

– A lányomnak kell az étterem helye – mondta Mr. Knutsford. – Nem mintha ez magára tartozna.

Emily egyetértett, ez valóban nem az ő dolga, hanem Theo Miltoné. Csakhogy már nem az arrogáns főnököt látta benne – tudta, hogy az csak álca. Hisz pénzt adott a lánynak, akit a cipő miatt ordított le. És a lány most vadiúj cipőben tudott bejönni dolgozni.

Szánt rá időt, és mindezt elmesélte Bobnak, miután a főnök elment a főhadiszállására. Bobnak is megvolt a maga baja Mr. Knutsforddal, együttérzően hallgatta végig Emilyt.

– Valóban nem sározhatjuk be, ha nincs miért – mondta Bob. – Bármennyire is szeretné őfordsága kitenni őt a szakmából. Meglátom, mit tehetek.

Emily visszament az étterembe, és azon tűnődött, hogyan – már ha egyáltalán – boldogultak nélküle. Még csak három hete dolgozott az étteremben, nem számolva a túlórákat, de máris úgy érezte, oda tartozik, sehova máshova.

– Oké, erre jutottunk – mondta Bob a telefonban másnap. – Írj egy kritikát az étteremről, és legyen rémes.

– Nem tehetem – mondta Emily, mikor meg tudott szólalni. Olyan lenne, mintha az anyjáról kéne ronda dolgokat összehordania, vagy ilyesmi. – Úgy értem, nem írok le semmit, ami nem igaz.

Bob felsóhajtott.

– Túl egyenes vagy ehhez a szakmához. De kössünk alkut. Nem kell rossz véleménynek lennie, csak őszintének. Mondj el róla őszintén mindent.

Emily nem mondhatta el, hogy nem ez az egyetlen ok, amiért képtelen rosszat írni Theóról. Különben is, Bobnak rá kellett volna jönnie. Hogy is írhatna kritikát az étteremről, mikor mindenki ismeri őt ott? Az étteremkritikusok legalább megpróbálnak anonimek maradni.

Aztán eszébe jutott a fickó, aki az étteremkritikákat szokta írni a lapnak, és rádöbbent, neki kell megírnia. A férfi nem értett az ételekhez, az éttermet az ételadagok alapján ítélte meg, és nem is foglalkozott az ízekkel. Nem fogja hagyni, hogy ez a férfi a porba tiporja a The Cornucopiát.

Noha bizarr lett volna étteremkritikusnak öltözve visszamenni közéjük, egyre nehezebb lett a szíve a rá nehezedő feladat súlyától. Írni fog az étteremről mint vendég, és ha mint vendég van mire panaszkodnia, megteszi, de ennyi. Már csak találnia kell valakit, aki elkíséri.

A falatnyi miniszoknya, a magas sarkú cipő és a kamu szempillák megtették a hatásukat – Emily biztos volt benne, hogy a tulajdon anyja sem ismerné fel. A legjóképűbb barátját kérte meg, hogy csatlakozzon hozzá, így vált tökéletessé az álca. A férfi lesz az étteremkritikus, ő pedig csak a kísérője. Szegénynek úgyis túl korán őszülni kezdett a haja, és pocakot is növesztett, úgyhogy teljesen illett rá az étteremkritikus szerepe.

Természetesen anonim érkeztek, de Emily ragaszkodott hozzá, hogy Mark készítsen jegyzeteket, amiket ő diktál majd neki, hogy a dolgozók kiszúrják, miért is vannak ott. Biztos volt benne, ha Mark jegyzetel, őrá a kutya se fog figyelni. Különben is, Bob megígérte, hogy nem kerül nyomásba a sztori, míg Emily ott dolgozik az étteremben. Könyörögnie kellett, hadd maradjon még egy hetet, mert az egyik konyhai kisegítő továbbállt, és ha Emily is elmegy, nagy bajban lettek volna.

– Hova tartozol, Emily? Ne felejtsd el, kinek az oldalán állsz. Nem lehetsz érzelmileg érintett a kérdésben – figyelmeztette Bob. – Az nagyon nem profi.

– Tudom – mondta Emily, és nagyot sóhajtott. – Eljövök, amint azt mondjátok, jönnöm kell. Különben sincs ott nekem való munka.

– Emily! Firkász vagy, és nem szakács!

– Valahogy úgy – felelte Emily, és elgondolkozott, vajon tényleg így van-e. Vajon akkor is így érezne, ha nem szeretett volna bele egy picit – vagyis inkább nagyon – Theo Miltonba?

Teljesen normális érzés, nyugtatta magát. Felelős beosztásban, fantasztikusan végezte a munkáját. A munkahelyi szerelem elkerülhetetlen volt. Az, hogy Theónak az esetek nagy részében fel sem tűnt, hogy ő is ott van, nem lényeges.

Emilynek be kellett látnia, tulajdonképpen mókás volt így kiöltözni és kisminkelnie magát. Annyira nem hasonlított a hétköznapi énjére, hogy egyáltalán nem aggódott, fel fogják-e ismerni, mikor szorosan kísérője karjába kapaszkodva belépett az étterembe – a cipőt kölcsönbe kapta, és olyan magas sarkakon kellett járnia, amihez egyáltalán nem volt hozzászokva.

Nagyon furcsa érzés volt az ajtó túlsó felén helyet foglalni. És nagyon hasznos.

Meg tudta figyelni, mennyire profin dolgozik a felszolgáló személyzet (fantasztikusan!), és milyen az étterem gyertyafényben, tele vendéggel.

Sikeresen elkerülte a szemkontaktust a felszolgálókkal – csak a partnerére koncentrált, kuncogott, jól játszotta a szerepét.

A fogások pedig mennyeiek voltak! Az előétel ugyan nem volt olyan szépen elkészítve, mintha ő csinálta volna. Ma este a *vichyssoise* volt, és nem tudta nem észrevenni, hogy ő szebben aprította a petrezselymet, és pontosan a kis pohár közepére tette – nem úgy, mint ezeken.

De más hibát nem talált benne. Ő és Mark annyi fogást kirendeltek, amennyit csak tudtak, és mind kifogástalan volt.

– Meg kell mondjam, remek munkát végzel – mondta neki Mark. – Úgy diktálsz, mint egy igazi étteremkritikus. Te kiérzed az ízeket, amiket én csak kóstolgatok. Szerintem minden egységesen finom, de nem tudom megmondani, miért. Te viszont kiérzed a különböző ízeket, és aszerint kóstolsz.

Emily büszkén kihúzta magát.

– Talán mert dolgoztam bent a konyhában, és tudom, milyen ízeket keressek. És be kell vallanom, szeretnék tovább fejlődni ezen a téren.

– Én azt hittem, valójában vezető újságíró akarsz lenni.

Emily elgondolkozott.

– Azt hiszem, csak azért mentem ebbe az irányba, mert jól fogalmaztam, és ez tűnt a legmegfelelőbb munkának. Nem tudom, éreztem-e valaha szenvedélyt iránta.

– De hiszen annyira boldog voltál, mikor sikerült meginterjúvolnod azt az ürgét! És milyen jól sikerült!

– Az voltam, ugye? Szeretem jól végezni a dolgom. Talán ezért akartam minél több mindent megtanulni a konyhában.

– Talán ez az oka – mondta Mark, de nem tűnt meggyőzöttnek.

– Hé – kiáltott fel Emily, és furcsán érezte magát. Mintha valami hirtelen világossá vált volna számára. Vajon tényleg újságíró akar lenni? Vagy jobban szeretne ételekkel foglalkozni?

– Igen?

– Van egy szuper ötletem. Kérdezzük meg, elvihetünk-e egy étlapot. Mondjuk azt, hogy különleges alkalomból vagyunk itt, és emléknek szánjuk. Nagyon hasznos lesz, mikor megírom a kritikát.

– Még jobb lenne, ha megkérnéd a séfet, írja alá neked – mondta Mark. – Azt hiszem, az emberek ezt szokták kérni a sztárséfektől.

Emily elborzadva nézett rá.

– Eszemben sincs. Nem mehetek Theo közelébe, még ebben az álruhában sem. Biztos megismerne, erre nem gondolsz? Isten tudja, mi történne akkor.

– Pedig nem lenne rossz relikvia és emlék a kamu munkahelyedről – mosolygott rá Mark.

Emily megrázta a fejét.

– Eszemben sincs. Nem fogom megkockáztatni, hogy felismerjenek.

– Akkor én sem kérem el az étlapot. Szerintem kicsit furcsán venné ki magát. Különben is kiszúrták már, hogy jegyzetelek.

– Oké. Akkor jöhet a desszert.

– Te mindig ennyit eszel, vagy csak ilyen kíváncsi vagy ma este? – kérdezte Mark.

– Csak kíváncsi vagyok. Meg most marha éhes is.

De a kíváncsisága volt nagyobb – ennek köszönhetően annyi ételt ki akart próbálni az étlapról, amennyit csak lehetett.

Emily soha egyik cikkét sem élvezte annyira írni, mint az étteremkritikát. Mikor a felénél járt, elgondolkozott, mi lenne, ha valóban inkább étteremkritikus lenne. Így vegyíthetné új keletű szenvedélyét az írással. Nagyon szeretett fogalmazni, leírni dolgokat, ízeket, textúrákat, hogy az olvasó úgy érezze, kóstolja is a fogásokat, nem csak olvas róluk.

Bob is meg volt elégedve az írásával.

– De nem hiszem, hogy őfordságának tetszeni fog. Szeretné bezárattatni a helyet, ha még emlékszel.

– Őszintén mondom, ha egy étterem ennyire jó, egy rossz kritika nem fogja bezárattatni. Szerintem nyomtassuk ki, vállald a rizikót.

– Az lesz.

– De még nem a jövő heti újságban, ugye? Még ott fogok dolgozni.

– Kezdem azt hinni, túl jól érzed magad a konyhán. Még akkor is, ha soha ilyen lepukkant fejjel nem láttalak azelőtt.

Emily nagyot sóhajtott.

– Egészen fantasztikus ott lenni! – És rátört az érzés, mennyire kimondhatatlanul sajnálja, hogy el kell jönnie.

Rá kellett döbbennie, milyen sok minden történt az étteremben a hétvégén, mikor kedden újra ott lehetett.

Fogalmam sincs, a többiek hogyan töltik a szabadnapjukat, mikor meg is vannak fizetve – gondolta, míg beöltözött.

Néhány nappal később még nagyon korán volt, mikor nekifogott a brunoise elkészítésének. Erre szinte mindennap sor került. Épp azt nyugtázta magában, hogy mennyivel szebben és gyorsabban készül már el a fogással, mint a kezdetekkor, mikor Theo megjelent.

Emily mindig azonnal megérezte a férfi jelenlétét, mintha elektromossággal töltődött volna fel a levegő. Egyszerre szorult össze ilyenkor a szíve a rémülettől és az izgalomtól. Egyre jobban kezdett hozzászokni a jelenlétéhez, de most, hogy ezen a korai csütörtökön is bejött (nem volt szokása), meglepődött. Gyorsan bemenekült a raktárba, és úgy tett, mintha folpakot keresne. Nem tudta kordában tartani az érzéseit Theo jelenlétében.

Mikor visszaért, ünnepi hangulat fogadta a konyhában.

– Hé – Adam és Theo éppen nagyot pacsiztak a levegőben. – Így kell ezt csinálni, tesó.

– Jaja! Zúzunk!

Emily azt hitte, valami bennfentes poénnak a szemtanúja, amiről ő lemaradt, míg észre nem vette, hogy Adam kezében az újságjuk legfrissebb száma van.

Hirtelen olyan hőhullámok öntötték el, mintha beteg lenne – korábban jött ki a cikke?, vagy ha nem, hogy szerezte meg Theo a későbbi lapszámot?

Megpróbált nyugalmat erőltetni magára. Miért is kötné össze bárki gondolatban az étteremkritikát azzal a fiatalt párral, aki előző hétvégén ott ebédelt náluk? Senki nem vette őt észre akkor, és most sem fogják észrevenni. Bár a keze úgy remegett, hogy a folpakos rúd ütemesen csapkodta a sárgarépák dobozát.

Theo és Adam felváltva olvasott fel részleteket a kritikájából.

– „Az enyhén sózott marhapofa ízét azok a szerencsések, akik kóstolták, örömmel fogják emlegetni az elkövetkező években.”

Emily, aki végre talált egy kis aprítani való hagymát, mert a salottával időközben már végzett, összerezzent. Ezt írhatta volna szebben is. Így egy kicsit túl lelkesnek tűnt. De mikor felidézte magában a hús és a mellé köretnek adott saláta mennyei ízét, úgy döntött, nem visszakozik. Nem túlzott.

– „A füstölt pisztráng intenzív ízét a mousse lágy krémessége és tökéletes textúrája emeli mennyei magasságba” – folytatta Adam. – Mondtam, hogy nyerő párosítás.

A két férfi egyre izgatottabb lett, ahogy haladtak a kritikában – nem sejtve, hogy aki az elismerő szavakat írta, alig néhány lépésre áll tőlük. Ha tudta volna, hogy

ennyire a fejükbe száll majd a dicsőség, kicsit szigorúbb hangot ütött volna meg, gondolta.

És akkor hirtelen minden rosszra fordult. Theo a kinyitott újságot lefektette a munkapultra. Ha rajta kívül bárki más próbálta volna a konyhapulton olvasni a napi újságját, két pillanattal később a húsvágó bárddal lett volna lefejezve. Már vagy tízezredszerre olvasta végig a kritikát, most nyilván olyan mondatokat keresett még, melyeket felolvashatott volna további öntömjénezésből, mikor egyszer csak felkiáltott.

– Hé!

Mindenki felugrott, olyan váratlanul érte őket a hirtelen hangulatváltás. Aztán ezt kiáltotta:

– Emily!

Emily térde úgy remegett, hogy attól tartott, össze fog csuklani, de hősiesen elindult Theo felé.

– Igen?

Theo szúrós tekintete Emily pillantásába fúródott.

– Igen, séf – javította ki.

– Igen, séf? – visszhangozta Emily alázatosan.

– Ezt a kritikát te írtad, nem igaz?

Emily pillantása az újságra siklott. És megpillantotta a saját fényképét, kis méretben és homályosan ugyan, mégis felismerhetően. Nem volt értelme tagadni a nyilvánvalót.

– Igen, séf.

– Te nem is séftanonc vagy, ugye? Hanem újságíró.

– Igen, séf.

– És egész végig beépítettként dolgoztál köztünk.

– Igen, séf.

Theo arcáról nem lehetett leolvasni, mit gondol. Valószínűleg, mert fogalma sem volt, hogy reagáljon. Elvégre Emily hazudott az ittlétéről, ám ezzel mégsem ártott senkinek, sőt. Nemcsak hogy megállás nélkül dolgozott – és nem is akárhogy –, de még egy olyan kritikát is írt az étteremről, ami inkább dicshimnusznak számított. És mégis, nyilván haragos volt a történtekért.

– Azt hiszem, jobb lenne, ha most elmennél – mondta nagyon-nagyon halkan.

Emily ebben a pillanatban döbbent rá, hogy a sok szitkozódás és káromkodás semmi nem volt ehhez képest. Mikor ilyen fojtott hangon beszélt, az volt a legfélelmetesebb.

– Igen, séf – suttogta, és levette a kötényét.

Másnap reggel kilenckor ott volt a kiadó küszöbén. Bob, akivel akadt egy kis megbeszélnivalója, még nem volt az irodában.

Mikor Bob beérkezett, a lelkiismeret-furdalás két lábon járó szobrának tűnt. Emilynek nem volt szíve kiabálni vele.

– Te jó ég, Em, annyira sajnálom! Nem tudtam tenni ellene.

– El kellett jönnöm, Bob.

– Amúgy is el kellett volna jönnöd, csak így egy kicsit korábban, mint tervezted. Nem mintha az lenne a munkahelyed.

– Tudom, de… – nem fejezte be, mert meglátta Bob arckifejezését.

– Sajnos ez nem minden, Em.

– Hogy érted?

– Attól tartok, ez a munkahelyed is megszűnt.

– Miért?

– Mert nem húztad rájuk a vizes lepedőt, ellenben az egekig magasztaltad őket a kritikáddal. Én is alig úsztam meg, hogy ki ne rúgjanak veled együtt.

– De nem rúghat ki emiatt, nem? Nincs felmondási idő?

– Nem tudom – sóhajtott Bob. – Rettenetesen sajnálom, Emily. Én próbáltam visszatartani az írást, de olyan jól sikerült, hogy mindenképp bele akarták tenni a lapba, csak sajnos őfordsága kiakadt rajta, mert ettől az étterem nemhogy nem zár be, de még felkapottabb lesz. Keresztülhúztad a terveit. Úgyhogy most büntet.

Emily várta, hogy rátörjön a levertség érzése, de valahogy nem jött.

– Van egy olyan érzésem, hogy jobb lesz így. Nem vagyok újságírónak való. Az ételek az én világom.

– Gyere, menjünk innen. Meghívlak reggelire. Nem ígérem, hogy ínyenc lesz, de ilyen nehéz időkben nem válogathat az ember.

A reggeli és egy jó erős tea adott erőt Emilynek, hogy fel tudjon állni az asztal mellől, és szembenézzen a rá váró jövővel – még akkor is, ha ez állásinterjúk végeláthatatlan sorát jelentette. Megölelte búcsúzóul Bobot, és megköszönt neki mindent, amit érte tett.

Aztán hazament.

A lakásába vezető lépcsőn, az épület előtt, teljes séfségében ott fehérlett a nagyon felbőszültnek tűnő Theo Milton.

De már nem volt Emily felett hatalma. Már csak egy rettenetesen jóképű férfi volt, akinek valaha a keze alatt dolgozott. Most, hogy már nem dolgozott a konyhájában, beismerhette magának, mennyire vonzó férfi.

Mikor meglátta őt, Theo talpra ugrott.

– Kicsit sokára értél haza – mondta.

Emily vállat vont.

– Dolgom volt.

– Mi? – kérdezte Theo Milton, aki szemmel láthatóan nem értette, hogy lehet bárkinek élete a konyha falain kívül is.

– Kirúgtak – felelte Emily.

Egy pillanatra úgy tűnt, Theo arca kipirul az örömtől.

– Nem, nem rúgtak – mondta, és gyengéden megcsókolta Emilyt. Az ajkain. – Gyere, és dolgozz velem tovább. Feltéve, ha nincs még nagyon eleged a konyhából…

Emily alig bírta megállni, hogy ne omoljon a férfi karjaiba. Fogalma sem volt, minek örül jobban, hogy Theo mellett dolgozhat, vagy hogy mehet vissza rabszolgamunkára a konyhába.

– Ha esetleg aggódnál, közölnöm kell – kezdte Theo –, hogy nálunk nincs tiltva a munkahelyi kapcsolat.

Emily elpirult. Valóban felmerült benne a kérdés.

– Ó, igen?

– De ez nem azt jelenti, hogy ha járni kezdünk, veled kíméletesebb leszek a konyhában.

– Nem is vártam el, séf – mondta Emily, és lehajtotta a fejét, hogy Theo ne lássa a boldogságtól sugárzó arcát.

FŐÉTEL

Skóciából szerelemmel

Ha nem a munkája múlt volna rajta, Daisynek soha eszébe sem jutott volna Skóciába utazni a karácsony és szilveszter közötti sötét napokra. Alapjáraton nincs az a pénz, ami ki tudta volna őt szakítani Londonból, kivéve talán a közeli barátai meghívása Hogmanay-be. Noha a világ legnehezebben kezelhető írója nem tartozott a közeli barátok közé. Daisy nem is tervezett sokáig maradni. Ha sikerül a terve, akkor egy óra alatt lezavarja a találkozót, és már úton is van visszafelé Angliába, épp időben, hogy az új év már ott találja őt.

Nem különösebben vonzotta őt Skócia ez idáig. Ha a tévében látta, persze, szívesen elnézte a zord tájat, melyet azért a műsorvezető, Bear Grylls tett elviselhetővé. Számára a sok hófödte hegycsúcs kissé túlzás volt. Az ég pedig rendszerint olyan sötét, hogy már-már nem is kék volt, hanem lila.

– Ott vagyunk már? – kérdezte csilingelő hangon, és remélte, hogy a sofőr, aki egy szót sem szólt, mióta elindultak, értékeli a humort. Mert ő a kérdést tulajdonképpen annak szánta.

– Aham. Már csak tíz perc kábé.

– Nagyon helyes!

Daisy kinézett az ablakon, és próbálta leküzdeni az idegességet, illetve a kocsiban rázkódástól felkavarodott gyomra remegését. Teljesen felesleges volt az illatosítókat felaggatni az összes kapaszkodóra, semmi nem tudta elfedni a tényt, hogy a sofőr masszív dohányos.

– Az a kisebb ház az, ott, a hegyoldalban – mondta a sofőr.

Daisy arra nézett, amerre a sofőr mutatott.

– Nem lehet – vágta rá Daisy. – Az rettenetesen aprónak tűnik.

– Hát a cím oda mutat, és nézzen körül, nincs olyan sok ház a környéken, hogy össze lehessen téveszteni – felelte a sofőr. Büszkeség csendült ki a hangjából, bár Daisy ezt nem találta annyira jó hírnek.

Holott Daisy nem volt csalódott, csak meglepődött. A világ egyik legismertebb és legsikeresebb írója miért pont egy ilyen aprócska házat választott, mikor megvehette volna Balmoralt is akár, ha úgy tartja kedve?

– Innentől kezdve sétálnia kell, szivi – mondta a sofőr. – Azon a kis ösvényen.

– Nem tud továbbmenni kocsival?

– Nem.

Daisy szívesen vitatkozott volna, de nem akarta a sofőrnek megadni az örömet, hogy kioktathassa őt, mennyire szűk és járhatatlan kocsival arra az út.

– Hát jó – mondta, és elővette Cath Kidston pénztárcáját. – Mivel tartozom?

Miután átadta a pár gyűrött papírpénzt, melyet nemrég vett ki egy automatából, még hozzátette:

– Vissza tud jönni értem egy óra múlva?

A sofőr kicsit hezitált. Daisy hozzácsapott még egy bankjegyet a kezében tartott kupachoz.

– Hát jó – mondta most a sofőr. – Jövök. Vagy esetleg küldök magam helyett valakit.

– Mindenesetre kérek egy névjegykártyát, hogy hívhassam, ha szükségem lenne magára – mondta Daisy.

Mikor ezzel is végeztek, Daisynek már nem volt több kifogása, mellyel késleltethette volna az ösvény megmászását.

– Hát jó – hangzott el utoljára, és kikászálódott a kocsiból.

A cipője két percen belül átázott, a bőröndjének kerekei ugráltak a kavicsos úton, és rendszeresen kisiklottak az ösvényről. Nemcsak keskeny volt az ösvény, de kanyargós is, alaposan megnehezítve a hegymászást. És valóban nem volt más ház a környéken. Rory McAllen nemcsak az egyik legnehezebben befogadható író volt, aki valaha élt, de a jelek szerint a legmegközelíthetetlenebb házat választotta lakhelyéül. Mire a küszöbhöz ért, Daisy teljesen átfázott, és a kötelező PR-os mosoly is kezdett ráfagyni az arcára. Mindegy, nem tart már sokáig, bátorította magát, mikor megragadta a kopogtatót, és bekopogott. Míg várt arra, hogy az ajtó kinyíljon előtte, visszanézett az ösvényre, és látta, hogy a taxi lassan eltűnik a sötétben. Hirtelen nagyon egyedül érezte magát. A sofőr nem volt különösebben barátságos vagy segítőkész, de legalább emberi lény volt. Mihez fog kezdeni, ha Rory McAllen nincs is itthon? Akkor egyedül kéne elsétálnia átázott cipőjében a legközelebbi városba? De hiszen az sok-sok mérföldre van innen!

Egy pillanatig a sírás határára jutott, de uralkodott az érzésein. Úgysem segítene semmit. Fázott, és már nagyon rég volt, mikor bekapta azt a szendvicset a buszmegállóban – ettől a két ténytől nagyon szánalmasnak érezte magát. Össze kell szednie magát. Újra bedörömbölt az ajtón, és most azonnal ki is nyílt. Rory McAllen ott állt vele szemben, és meredten nézte. Nos, legalább otthon van. Ez is

siker.

– Ki az ördög maga, és mi a fenét akar?

Daisy, aki közismert volt elbűvölő stílusáról, a legszebb mosolyát villantotta fel.

– Üdv! Daisy Allway vagyok. Már találkoztunk. Én dolgozom a…

McAllen olyan szigorúan ráncolta össze a szemöldökét, hogy szinte egy vonallá állt össze homlokán.

– A PR-os? Az átkozott PR-os, aki miatt majdnem lekéstem a gépemet, mert ő kitalálta, hogy írjak még alá gyorsan pár száz könyvet?

– Nem akartam, hogy lekésse a gépét, csak jeleztem, hogy ha esetleg emiatt lekésné, indul egy másik is… – mentegetőzött Daisy, noha valóban érzett egy kis bűntudatot. Hagyta, hogy egy csillogó szemű srác elterelje a figyelmét munka közben, úgyhogy nem tudta rávenni a sztárszerzőt a dedikálásra az arra kijelölt időben. A főnöke, Venetia, természetesen tombolt, erre nincs jobb szó. Ráadásul a csillogó szemű srác nem sokat ért, mint később kiderült. Úgyhogy Daisy gyorsan megtett minden tőle telhetőt, hogy megmentse az állását a fiaskó után. Venetia nem tudta, hogy ő idejött ma este – Daisy azt tervezte, hogy majd egy hangos „Tadám!” kíséretében letesz elé egy dedikált példányt karácsony után, mikorra Venetia jelezte neki, hogy „lenne egy kis beszéde vele”.

– Mit keres maga itt? A címemet nem tudja senki – halkan, rosszallóan ejtette ki a szavakat, erős skót akcentussal, és látszott rajta, hogy őrültnek tartja a nőt. Szinte már morgott, mint egy házőrző kutya, és ettől Daisy majdnem menekülőre fogta – ellenkező esetben szexi is lehetett volna a jelenet, de most távol állt tőle, hogy ágyjelenetet vizionáljon.

Daisy megrázta a fejét.

– Hát annyira azért nem titkos, mint szeretné. A titkok mindig kiderülnek amúgy is. A főnököm pedig mindent tud – újra megpróbálkozott egy mosollyal, és remélte, ezúttal célt is ér vele. – Bejöhetnék?

A férfi nem mozdult. Hatalmas alakja teljesen betöltötte az ajtónyílást.

– Hogy került ide?

– Fapadossal, aztán buszoztam, aztán fogtam egy taxit – magyarázta Daisy. – És a kettő között egy autópálya menti hotelben húztam meg magam – nevetett fel, könnyednek szánta, de kissé mégis erőltetetten. – Életemben először! – Elhallgatott, és nem tette hozzá, hogy rendszerint az üzleti útjainak költségeit a cég fizeti. Kivéve ezt. Szintén életében először. A férfi még mindig nem engedte be a házba.

– Bejöhetnék? Csak egy kis időre? Nem mondom, hogy fázom, de még egy eszkimónak is jobban esne most a négy fal között lenni.

Aggasztóan sokáig gondolkozott ezen a férfi, aztán mordult egyet.

– Feltételezem, muszáj lesz.

– Ne nézzen olyan aggodalmasan – mondta Daisy. – Nem leszek itt sokáig. A taxi hamarosan jön vissza értem, már előre lefoglaltam. Csak szeretnék aláíratni önnel néhány könyvet.

Rory nem volt különösebben jóképű, de ezt hallva felnevetett, és ettől valahogy vonzóbb lett az arca.

– Hát ezt nem hiszem el.

Daisy gyorsan becsusszant a férfi mellett a házba, mikor kicsit nagyobb lett a hely közte és az ajtófélfa között. Húzta maga mögött a bőröndjét, és amint beért a nappaliba, lefektette a földre, és kinyitotta.

– Nos, itt vannak a könyvek. Már csak egy helyet kéne találni, ahol aláírhatja őket…

– Magának lövése sincs semmiről, ugye?

– Mire gondol? – kérdezett vissza Daisy, magasra tartva az egyik könyvet és kedvenc Sharpie tollát, azt kívánva, bárcsak kapcsolna a férfi villanyt, vagy valami.

– Hogy az évszázad vihara készül lecsapni a vidékre perceken belül?

– Hát feltűnt, hogy egy kicsit borús az ég, de feltételeztem, Skóciában mindig zord a táj – felelte könnyedén Daisy. – Nos, ha megtenné, hogy ezeket aláírja. Ahogy említettem, a taxi mindjárt itt van értem. Nem akarom hosszan várakoztatni.

– Az elkövetkező napokban ne nagyon számítson arra a taxira – mondta Rory.

– Biztos vagyok benne, hogy jönni fog. Elég borsos borravalót adtam neki. Különben is, azt mondta, ha ő nem is tud, küld maga helyett másik taxit. A kedvenc tollát hoztam, hogy könnyebb legyen a dedikálás.

A férfi ügyet sem vetett a tollra, se a könyvekre, melyet Daisy igyekezett az orra alá dugni.

– Mikor nézett ki utoljára az ablakon?

– Hát mostanában nem igazán. De ugye az imént másztam meg az ösvényt.

– Nem a látványra gondoltam. Hanem az időjárásra.

Daisy az ablak felé fordult. Hirtelen rettenetesen sötét lett. Eddig sem volt verőfény, de most valahogy sárgássá vált a táj, és olyan fenyegető sötétség közeledett, amit még sosem látott. És ebben a pillanatban havazni kezdett.

– Nos, valóban havazik, de csak most kezdte, és a pelyhek alig láthatók. Inkább csak havazgat.

– Sosem a hatalmas pelyhektől kell megijedni, hanem az alattomos hószórástól.

Istenem, a férfi egyre elviselhetetlenebbül viselkedett! Itt papol a havazásról,

ahelyett hogy gyorsan dedikálna, és ő mehetne végre az útjára!

– Akkor talán essünk is neki, nem gondolja? Aláírná ezeket itt? Akkor hamarosan taxiba vághatnám magam, és már nem is zavarnám tovább. Közben gyorsan rácsörgök, hogy indulhat értem vissza. – Előkapta a telefonját, és már megbánta, hogy nem kérte a taxist, ne menjen sehová, inkább várja őt itt meg.

A férfi megrázta a fejét.

– Késő. Nincs mit tenni, napok lesznek, mire újra el tud menni innen.

– Most viccel? – kérdezte hitetlenkedve Daisy. A telefont ebben a pillanatban felvették. – Ó, jó napot! Egy órával ezelőtt rendeltem egy taxit. Tudna esetleg most azonnal indulni? A pontos cím… – És megadta a címet, közben remélte, nem ejti ki nagyon furán, és Rory nem neveti ki.

– Sajnálom, hölgyem, kizárt, hogy oda kocsival bárki feljusson ma. Semmi nem garantálja, hogy vissza is tudnának onnan jönni.

– De nekem ki kell jutnom a reptérre…

– Akkor egy órán belül ott kéne lennie. Az utolsó járat akkor indul, a többit törölték. Helikopter nélkül nem megy ma innen sehova.

– Ó. Értem. Köszönöm – mondta Daisy, és bontotta a vonalat.

– Kitalálom – mondta Rory. – Nem küld kocsit.

Daisy bólintott. Hirtelen annyira elfogta a honvágy, hogy szinte rosszul lett. Túl régóta tartott, hogy kívül rekedt a komfortzónáján.

– Kell lennie valami módnak, hogy eljussak a reptérre…

A férfi megrázta a fejét.

– Nincs. De még ha találsz is járművet, ami elviszi, több mint másfél óra, mire az utakat letakarítják. Amint leesik a hó, azonnal megáll a közlekedés.

Az Athene Publishingnél mindenki tudta, hogy a férfi kifejezetten makacs. A főszerkesztőjének több napos fejfájásba került, mire összeszedte a bátorságát, hogy javaslatot tegyen, miszerint a bekezdés közepére jobb lenne pontot tenni, mint pontosvesszőt.

– Biztos benne?

Daisy maga is kellőképp makacs volt.

A férfi bólintott.

– Igen.

– Te jó ég – Daisy tudta, ez nem hangzik túl felnőttesen, de vagy ezt mondja, vagy könnyekben tör ki, és őszintén szólva az utóbbihoz lett volna kedve. Elvégre minden arra mutatott, hogy itt fog ragadni az Isten háta mögött, ezernyi kilométerre az otthonától, egy váltás ruhával, és a jelek szerint napokig esélye sem lesz kimozdulni

a házból. Az, hogy egyúttal élete legkirályabb szilveszteri bulijára sem jut így el, most szinte nem is tűnt fontosnak, olyan sok minden más volt, ami miatt rosszul érezhette magát. Roryval egy légtérben lenni még a férfi jobb napjain is eléggé megterhelő volt, mert annyira mogorva személyiség, és bár most úgy toppant be a férfi házába és életébe, mintha egy hollywoodi forgatókönyvíró álmodta volna meg a legújabb ünnepi romkomban, tudta, hogy a való életben ez nem fogja megédesíteni a történteket. Hirtelen borzongani kezdett, és nem tudta tovább visszatartani a könnyeit.

– Jobb lesz, ha átmegyünk a konyhába. Ott melegebb van.

Daisy lemondóan visszatette a könyvet és a tollat a táskájába, lecsukta a bőrönd fedelét, és arrább tolta a táskát az útjából.

A konyha sokkal barátságosabb volt a bejáratnál. Itt legalább volt minimális jele annak, hogy ez a susnyás hegyoldalba rejtett apró ház a legismertebb skót író tulajdona, aki valószínűleg multimilliomos, elvégre a könyvei folyamatosan a sikerlisták élén állnak, és hihetetlenül népszerű televíziós feldolgozások készülnek belőlük. Gyönyörű vörös tűzhely állt a közepén, mindenhol faborítás. Nagyon szép konyha volt. És jó meleg is egyben.

– Kér egy italt? – kérdezte Rory.

– Ó, igen. Egy pohár fehérbor rendkívül jólesne. Vagy egy Campari. Szódával. Ha bor nem lenne. – Nem nézett az órájára, de biztos volt benne, hogy már elmúlt a bor ideje.

A férfi röviden felnevetett.

– Én teára vagy kávéra gondoltam, de lehet, hogy magának van igaza. – Kinyitotta a konyhaszekrényt, és kivett belőle egy üveget meg két poharat. Jó nagy adagot öntött mindkettő pohárba. Daisy már épp kinyitotta a száját, hogy tiltakozzon az ital mérete miatt, de aztán újra becsukta. Szüksége lesz az alkoholra, ha valóban közeleg a vihar, és ő itt ragad a fickóval kettesben. Eszébe jutott, hogy Rory nem az az italozós fajta, ritkán iszik, akkor is főleg whiskyt. Famous Grouse. Eszébe jutott még a márka is. A főnöke nem hagyta, hogy elfelejtse, mert annak komoly következményei lettek volna. Úgyhogy szép csendben átvette a poharat, amit a férfi nyújtott felé.

Mivel nem úgy tűnt, hogy a férfi tósztot mond, Daisy belekortyolt a torkát égető italba. Nem különösebben szerette az ízét, de néhány pillanat múlva jóleső melegség öntötte el, és kicsit szédülni is kezdett, ez viszont nagyon kellemes volt.

– Van internete? Vagy bármi ilyesmi? Szólnom kéne pár embernek, hogy hol vagyok, és hogy nem fogok visszaérni oda, ahol lennem kéne.

– Akkor sietnie kell, mert a vihar a hálózatot sem szokta kímélni, egyébiránt egész jó a térerő errefelé. Ott kényelmesen hozzáférhet.

Daisy odament, ahová Rory mutatott. Egy kis asztal, rajta lámpa, mellette szék állt, mint egy kis dolgozószobában. Elővette a telefonját a táskájából, ami még mindig a vállán lógott. Először Venetiának írt.

Helló. Remélem, jól telik a szünet. Én épp Rory McAllen házában vagyok, eljöttem hozzá dedikáltatni azokat a könyveket. Sajnos épp hatalmas vihar közeleg, és tuti nem érek haza hétfőig. Majd még jelzek. Daisy

Anyjának ezt gépelte be: *Basszus, anyu, most nagyon megszívattam magam! Megérkeztem, de iszonyatos vihar közeleg, úgyhogy itt ragadtam Mr. Rigorózussal napokra. Basszuuuuus. Mondjuk a konyhája gyönyörű, és biztonságban vagyok a vihar elől. Soksoksoksok pussz. Daisy*

Nem akarta, hogy anyja aggódni kezdjen azért, amiért kettesben maradt a férfival. Biztos volt benne, hogy biztonságban van, sőt. Semmi nem fog történni köztük.

A férfi már meg is itta a whiskyjét, holott Daisy még csak alig a felével végzett.

– Gondolom, jólesne, ha megetetném.

Daisy bólintott.

– Maga nem eszik?

– Dehogynem. Magamat elég jól el tudom látni. De nem vagyok hozzászokva a vendégekhez.

– Mondjuk hivatalosan nem is vagyok vendég, úgyhogy mi lenne, ha én készítenék valamit?

A férfi hitetlenkedve nézett rá.

– Maga tud főzni?

– Hogyne. – Azt már nem árulta el, hogy a szülei íratták be egy főzőkurzusra, mert attól tartottak, hogy enélkül éhen halna egyedül a városban. De kiderült, hogy egészen tehetséges a főzésben, és ráadásul még élvezte is. Azóta rendszeresen adott a szüleinek és a barátainak vacsorákat, és keresett vele egy kis pénzt, mikor épp nem volt munkája, ami azért gyakran előfordult.

– Nem úgy néz ki, mint aki feltalálja magát a konyhában.

– Tényleg? – Daisy őszintén meglepődött. Nem hitte volna, hogy ilyen rossz a helyzet. – Miért?

– Szőke haj, kék szemek, túl sok smink, és nem konyhába való ruhák.

Daisy mélyen meg volt sértve. Nagyon odafigyelt reggel, hogy megfelelő ruhát vegyen fel, ami majd elnyeri a férfi tetszését. Épp ezért skótkockás szoknyát választott, hozzá harisnyát és magasszárú csizmát – meg egy kabátot, ami sajnos

vékonynak és rövidnek bizonyult ebben az időjárásban. Mi mást vehetett volna fel, ami jobban illene a helyzethez?

– Ez határozottan sértő, szexista és sztereotipizáló hozzáállás.

– Nem, nem az. Tapasztalatból mondom. Elvégre maga az a lány, aki képtelen volt a dedikálást rendesen megszervezni, és aki miatt majdnem lekéstem a gépemet. Ami azt jelenti, hogy maga felszínes a munkájában.

Daisy nyelt egy nagyot. Már sokszor a fejéhez vágták azóta, hogy ott mekkorát hibázott, és kezdte megszokni.

– Nos, hibáztam akkor, és ezt beismerem. De a ruháimmal akkor sincs semmi baj.

– Nincs? Megfagyna, ha egy kicsit messzebb merészkedne a háztól.

– Akkor jobb lesz, ha a konyhában maradok. – Elgondolkozott rajta, vajon miért van ilyen szuper konyha ebben a házban, nem igazán illett a Skóciáról kialakult zord képbe. Remélte, várnak még rá egyéb meglepetések is, mondjuk egy felfűtött szauna vagy egy kipárnázott moziszoba.

– Csak azért mondja ezt, mert még mindig kabátban álldogál.

Ez valóban igaz volt, és noha kissé sértette az önérzetét, hogy erre figyelmeztették, kibújt a kabátjából, és az egyik szék hátára tette. Örömmel sommázta, hogy a kasmírpulcsi az időjárást figyelembe véve kifejezetten jó választás volt. Csak a lába ne fázott volna annyira. Lehajolt a csizmájához, és kibújt belőle. Teljesen tönkrementek belül.

– Nincs esetleg egy pár meleg zoknija, amit kölcsönkérhetnék? – kérdezte bátran.

A férfi felmordult, és kiment a szobából. Mikor visszaért, egy akkora zoknigombóc volt a kezében, melyet Daisy akkor vett volna fel, ha egy három számmal nagyobb gumicsizmát kellett volna kitöltenie. Mindenesetre most örömmel bújt bele.

– Sokkal jobb. És most akkor nekikezdek a vacsorának.

A férfin látszott, hogy még mindig nincs meggyőzve afelől, hogy Daisy alkalmas lesz erre a feladatra.

– Nem hiszem, hogy boldogulni fog a tűzhellyel – mondta, és követte a konyhába. – Egy magafajta nagyvárosi lányon biztosan kifog.

Daisy nehezen nyelte le, hogy az orra alá ne dörgölje, miszerint ennek a nagyvárosi lánynak vannak szülei, akik bizony vidéken élnek, mert nem hitte, hogy ezzel javítana a helyzetén. A férfi híres volt munkásosztálybeli gyökereiről, és Daisy attól tartott, a férfi csak még jobban megvetné, ha kiderülne, hogy ő bizony a középosztálybeliek táborát erősíti. Úgyhogy csak elmosolyodott.

– Ha nem boldogulok a tűzhellyel, majd használom a sütőt mellette. Úgyhogy

csak mutassa meg, milyen hozzávalók vannak, és neki is kezdenék a főzésnek.

A férfi kinyitotta a hűtő ajtaját.

– Elég sok sonkám van. Meg tojás. Tej. Csak alapélelmiszerek, attól tartok.

Becsukta a hűtő ajtaját, átment a helyiségen, és kinyitott egy szekrényt.

– Ez a spájz. Zöldségek, konzervek, ilyesmi. Egy zsák krumpli. Mindent megtalál idebent.

– Rendben – mondta Daisy. – Akkor mi lenne, ha magamra hagyna alkotás közben?

A férfi habozott. Látszott rajta, úgy érzi, mintha egy csecsemőt hagyna egy forró lábasokkal teli szobában.

– Ugyan már – mondta Daisy. – Mit ronthatnék el egy zsák krumplin meg pár szál sárgarépán?

A férfi felnevetett.

– Hát legyen. Ha minden kötél szakad, van két csomag zacskós levesem, majd élünk abból. Amúgy is arra készültem.

– Adjon egy órát – mondta Daisy. – Aztán jöjjön vissza.

Daisy első dolga az volt, hogy felfedezze a konyhát. Megkereste az edényeket, a késeket, mindent, amire csak szüksége lehet, és közben Rory McAllenen morfondírozott. Az Athene-nél mindenki úgy bánt vele, mint egy farkasbőrbe bújt hímes tojással. Állandóan mogorva volt, amivel senkit nem kímélt, ugyanakkor valahol ember is kellett hogy legyen. Valahol mélyen. A gond csak az volt, hogy az Athene-nél mindenkit annyira lefoglalt az író sztársága, hogy azonnal vigyázzba vágták magukat, mikor megérkezett a puccos londoni kiadó irodájába, melyet nem kis mértékben az ő könyvei fényeztek ilyen csillogóra. Nem engedhették meg maguknak, hogy piszkálják az aranytojást tojó tyúkot. Nem az a fajta író volt, akinek be nem állt a szája; minden könyv után megszellőztette, hogy bármikor abbahagyhatja az írást. Ami katasztrófa lett volna az Athene-nek. Sosem találtak volna még egy „Az év könyve” írót, akit ennyire felkap a közízlés, és ilyen szinten kapkodják a könyveit – nem termett minden bokorban ilyen ember. De Daisy úgy érezte, kénytelen lesz most úgy tenni, mintha a férfi legalább félig ember lenne, különben nem fogja kibírni vele a hóviharos napokat. Miközben élesítette a kést (Global, nem semmi), rájött, hogy a férfi még nem is írta alá a könyveket. De már nincs értelme siettetni, sóhajtott nagyot lemondóan.

– Ez a leves igazán jól sikerült – mondta Rory.

– Nem kell annyira meglepődni – felelte Daisy. – Nem vagyok annyira menthetetlen eset. Próbálja ki a kenyeret is.

Úgy tett, mint akit nem érdekel a férfi véleménye, de belül azért örült a dicséretnek. Főzött egy erős és tápláló levest, és sütött mellé friss kenyeret. Nem talált más péksüteményt a konyhában, és ezt legalább gyorsan össze tudta dobni. Noha volt kenyereskosár az egyik szekrényben, üresen szomorkodva pihent a polcon. A mélyhűtőben volt pár gyanús külsejű, apró zacskókba porciózott hús, ami lehetett bármi. Volt néhány keresetlen mondata a kis batyukhoz, mikor azt próbálta eldönteni, foglalkozzon-e velük vagy sem.

Nem beszélgettek vacsora közben, de legalább Daisynek volt ideje gondolkozni. Az nem kérdés, hogy itt kell töltenie az estét. És kénytelen lesz közben elfoglalni magát. Mondjuk főzhet még valamit, persze, ha a férfi is szeretné. Süthet rendes, kovászos kenyeret is akár. Nagy zsák lisztet talált a spájzban. A jelek szerint a helyi pék őrölte. Úgyhogy éhezni nem fognak. De hozzá volt szokva, hogy állandóan elfoglalja magát. És nem bánta volna, ha nem kellene együtt tölteni az estét, és a férfi is belemerülne valamelyik munkájába.

– Szóval, melyik puccos főzőiskolát végezte el, hogy feltalálja magát a konyhában?

Daisy jobb szerette volna büszkén rávágni, hogy egyiket sem, egyszerűen érzéke van a főzéshez, de végül inkább őszinte volt.

– Az egyiket a sok közül. Ráadásul nagyon élveztem.

– És akkor miért nem ezzel foglalkozik, ahelyett hogy felszínes PR-os lenne?

– Nem vagyok felszínes PR-os! – tiltakozott Daisy, bár a férfi valóban érzékeny pontra tapintott a kérdéssel. – De nem könnyű szakácsként elhelyezkedni, mert vagy étterembe megy az ember, vagy valaki felfogadja magánszakácsnak. Szoktam barátoknak vacsorát főzni, de abból nem lehet megélni.

– Manapság mindenki csak a pénzre gondol – mondta Rory.

Daisy felpillantott a levesből. A férfi már nem csak mogorva volt, hanem keserű is egyben.

– Nos, egy lánynak nem árt a megélhetésére is gondolnia – maga sem tudta, miért szeretné, hogy a férfinek legyen jobb véleménye róla. Talán mert biztos volt benne, mondhat bármit, a férfi úgyis mindig butuska nagyvárosi lánynak fogja tartani. Pedig ez a munka most sokat számított neki. Mert tényleg nagyon nagyot hibázott azzal az elszalasztott dedikálással. És a legjobban az fájt neki benne, mikor a főnöke a fejéhez vágta:

„Amikor kiválasztottalak a munkára, azt hittem, van benned valami több, valami

más.” – Fájt ezt hallania, és most mindennél jobban szerette volna bebizonyítani a főnökének, hogy nem tévedett. Szerette volna, ha tényleg több lett volna benne, mint bárki másban.

– Most ki kell mennem – szólalt meg a férfi.

– Hogy mondja? Kimenni? Azt hittem, el vagyunk ide zárva a külvilágtól – az ablak felé nézett, és döbbenten látta, hogy odakint már koromsötét lett a táj, és egyre nagyobb erővel verte az ablakhoz a hópelyheket a szél.

– Ez így is van. Gyalog fogok menni. Vissza akarok érni, mielőtt a havazás nagyobb sebességre kapcsol.

Daisy továbbra is az ablakot nézte.

– Szerintem már most is kellőképp esik.

– Ez még semmi. Egyre rosszabb lesz. Éppen ezért kell most mennem.

Daisy erős bűntudatot érzett.

– Feltartóztattam az érkezésemmel?

A férfi kutató tekintettel méregette őt.

– Örömmel mondanám, hogy igen, mert jólesne látni a bűntudattól terhes arcát, de az a helyzet, hogy nem a maga hibája. Más miatt sem tudtam korábban indulni.

– És hova megy? Már ha nem bánja, hogy megkérdezem. Nem hinném, hogy csak kiugrik a sarokra, lévén közel s távol nincs itt senki rajtunk kívül.

A férfi kurtán felnevetett.

– Van elég whiskynk, ha emiatt aggódna. Nem, egy barátomat fogom meglátogatni.

– Bájos – felelte Daisy.

Kicsit később Daisy megtalálta a szárított élesztőt, és nekikezdett rendes kenyeret sütni. Közben ezen a baráton járt az esze. Jó lenne, ha ez valami nőt takarna. Ha férfit, az sem baj. De akkor egy kicsit csalódott lenne. Mindent összeadva kifejezetten élvezte a férfi társaságát. Kihívásnak élte meg. Szerette volna jobban megismerni, ám erre nem lenne lehetősége, ha más is benne lenne a képben.

Épp arra várt, hogy a kenyértészta megkeljen, mikor újra a telefonjára pillantott. PR-os volt, állandóan a telefonján lógott. Venetiától kapott egy üzenetet. A főnöke folyamatosan elérhető volt. De komolyan. A karácsony és az újév sem számított kivételnek.

Bármit is csinálsz, nehogy felbőszítsd! Még nem írta alá a következő könyvre a szerződést!!! Nem vagy normális, hogy elmentél hozzá oda. Pusz. V

Daisy hálás volt a *pusz*-ért. Azt jelentette, hogy a főnöke kezd megbocsátani. Valamennyire ismerte már őt, és tudta, hogy értékeli az erőfeszítését, amiért elküzdötte magát a férfihez, még ha teljes őrültségnek is tartotta.

Az anyja egész nyugodtnak tűnt, aminek szintén örült. Csak annyit írt:

Csak ki ne hűlj, drágám! Anno imádtam Skóciában lenni.

Daisy újra kinézett az ablakon. Bármennyire kis pelyhekben esett is a hó, lassan elég szépen befehérítette a tájat. Hirtelen aggódni kezdett Roryért. Ő és a barátja kint vannak most a szabadban. Vajon nem esik bajuk?

Daisy úgy döntött, még nincs értelme hívni a mentőket, Rory bármikor hazaérhet. Épp azon tűnődött, kiolvassza-e valamelyik húsos csomagocskát, mikor a férfi megérkezett. A bejárati ajtó kinyílt.

– Itt is vagyunk, kicsi lány – mondta. Senki nem felelt. Kicsi lánynak nyilván rá volt tapadva valaki a szájára, azért nem szólt semmit. Csodálatos, gondolta Daisy. Itt vagyok behavazódva egy szerelmi fészekbe egy újdonsült párral, akik képtelenek egy pillanatra is szétcuppanni. Majd ott kell ülnöm, és a fülemet bedugva úgy tenni, mintha nem hallanám, ahogy ezek végigszeretkezik az éjszakát. Fúj.

Hallotta, hogy Rory belép a konyhaajtón. Ő épp az asztal mellett ült egy nyitott szakácskönyv felett, és igyekezett gondtalan mosollyal nézni a férfi felé.

– Jöjjön, bemutatom Griseldát – mondta Rory. – Csak nyugodtan, nem kell félni tőle.

Daisy felállt az asztal mellől, és azon tűnődött, Griselda vajon milyen nemzetiségű lehet, és hogy vajon miért nem kell félnie tőle.

– Gyere szépen, kislány – mondta gyengéden a férfi. És ekkor egy szamár méretű szürke kutya galoppozott be a konyhába.

– Ez egy skót szarvasagár! – kiáltott fel Daisy örömmel. – Magának van egy agara! És… ő…

– Vemhes? Igen. Nem kicsit. Bármelyik percben jöhetnek a kölykök. Grizzie a szomszédomnál volt, míg nem voltam itthon. Csak nem tudtam átmenni érte, mert ők sem voltak otthon. – Kicsit több volt az infó a szükségesnél, de Daisy tudta követni. – Csak azt remélem, hogy Hamish, az állatorvos, át tudja verekedni magát a viharon, mikor eljön az ideje.

Daisy a kutyához lépett.

– Hát valami csodálatosan szép! Szia, Grizzie – mondta gyengéden a kutyának, és megsimogatta a hátát.

– Azt hittem, félni fog tőle – mondta Rory.

Daisy, aki már a kutya mellett térdelt, és nagyban gyömöszölte őt, felpillantott.

– Titokban örült volna neki, ha így lett volna, nem igaz?

A férfi már-már elmosolyodott.

– Mondjuk úgy, nem lettem volna meglepve.

Daisy felvidult. Még jó, hogy nem mesélte el a férfinak, hogy szinte szó szerint kutyák között nőtt fel. Nagy eséllyel úgysem érdekelte volna.

– Öhm… Daisy… – Úgy mondta ki a lány nevét, mintha meg kellett volna erőltetnie magát, hogy eszébe jusson. – Tudna esetleg főzni valamit neki?

– Attól függ. Mit parancsolna a kisasszony? Pár szem macaront? Vagy egy almaszorbetet?

– Egy kis vadpörkölt is megteszi. Meg tudja csinálni? Készített már pörköltet?

– Nem – felelte Daisy. – Ragut, casserole-t, rakott dolgokat már sokszor, de csak kényszerítő körülmények hatására.

A férfi grimaszolt, nem tudta eldönteni, ez most neki is szól vagy sem.

– Persze hogy tudok pörköltet csinálni! Hol van a hús?

– A fagyasztóban.

– Aha – mondta Daisy. – Már agyaltam rajta egy ideje, mik lehetnek azok a csomagok. Kutyakaja.

– Emberi fogyasztásra is alkalmas egyébként. Szeletelt vadhús. Grizzie nagyon szereti.

– És hogy szereti? Hagymával? Fokhagymával? Egy kis vörösborral nyakon öntve?

– Csak egy alappörköltet kéne neki csinálni. Majd a mienket kicsicsázhatja. – Grimaszolt egyet. – Elnézést. Nem vagyok hozzászokva olyan nőkhöz, akik főzni is tudnak.

Daisynek hízelgett, hogy nőként referált rá, és nem kislányként.

– Nos, valakinek csak kell főznie. Ez egy gyönyörűen felszerelt konyha.

Rory megköszörülte a torkát.

– Ez a volt feleségem érdeme. Azt mondta, mindig is ilyen konyhát álmodott meg magának. De ebben ki is merült minden tudománya. Nagyon szeretett konyhásat játszani, amíg költeni kellett a pénzt, de főzni már nem nagyon akaródzott neki benne. Nem szerette bemocskolni a kezét, ahogy mondják.

– Nos, azt én sem szeretem. De anélkül is lehet főzni.

Míg várta, hogy a hús kiolvadjon a mikróban, Daisy újra megnézte az üzeneteit. Egy újabb üzenetet kapott Venetiától: *Hogy megy? Nem bosszantottad fel, ugye?*

Egyáltalán nem! Írta vissza neki büszkén. Épp pörköltet főzök a kutyájának. És már attól teljesen kész van, hogy egyáltalán tudok főzni!

Nos, abban tényleg verhetetlen vagy. Írta vissza Venetia, aki már volt Daisy által rendezett vacsorán. *Etesd meg, és ha úgy alakul, óvatosan szedd ki belőle, tervez-e újabb könyvet!*

Daisy ezt nem tartotta annyira jó ötletnek. Különben sem az ő feladata meggyőzni az írókat, hogy írják alá a szerződéseket.

– És hol szüli meg Griselda a kicsiket? – kérdezte Roryt egy kicsivel később, mikor a férfi visszajött a konyhába teáért. Addigra sütött már egy adag zsemlét is, mert úgy érezte, ha már egyszer beszabadult egy ilyen remek konyhába, illik mindent kipróbálni benne. És különben is örült, hogy valamivel el tudja foglalni magát. Nem érezte magát annyira betolakodónak.

– Remélem, Hamish be tudja őt fogadni, mielőtt elkezdődik a dolog. Magam egy kissé kényes gyomrú vagyok az ilyenekhez.

– És a havazás? Ha én nem jutok el sehova, akkor Hamishnek sem lesz egyszerű eljutni ide.

A férfi kissé lesajnálóan nézett rajta végig.

– Nos, ő négy kerék meghajtású kocsival fogja megpróbálni, és itt lakik egy köpésre.

– Ó – mondta Daisy. – Úgy könnyű. De ha mégsem…

– Akkor a dolgozómban. A földszinten van. Odavittem már mindent, amire Grizzie-nek szüksége lehet. A laptopom viszont az emeleten. – Grimaszolt egyet. – Nos, azt hiszem, lassan ideje lenne azt is kitalálni, hogy maga hol alszik.

– Nem ártana – mondta Daisy. Ellenállt a kísértésnek, hogy felfedező körútra induljon a házban, míg Rory távol volt, egyedül a mosdót kereste fel, mert a szükség úgy hozta. Holott iszonyatosan kíváncsi lett volna a házra.

Megragadta a bőröndjét, és követte Roryt fel a lépcsőkön.

– Alhat itt – mondta a férfi, és kinyitott előtte egy ajtót.

A szoba rendkívül kényelmesnek tűnt, és hatalmas franciaágy állt benne. Mintha csak a fő hálószoba lett volna. Az ágy körül még baldachin is volt. Férfiak nem szoktak baldachint húzni az ágyuk köré.

– Miért nem maga alszik itt? – kérdezte.

A férfi megrázta a fejét.

– Nem szeretnék abban az ágyban aludni, ami egykor a feleségemé volt. Talál

néhány ruhát is a szerkényben, ha a szükség úgy hozná.

Daisy nem szívesen hordta mások levetett ruháit, de be kellett látnia, jelenleg nem sok választása volt. Kinyitotta az ajtót, és az első dolog, amit észrevett, egy pár bárányb ő r házicsizma volt. A hatalmas zoknik ellenére még mindig rettenetesen fázott a lába.

– Kint a fürdőszobában talál ágyneműt is.

– Kint? Nem a hálószobában van a fürdő? – A szoba felszereléséből arra következtetett volna, hogy egy tökéletesen megálmodott *en-suite*-tel van dolga.

A férfi megrázta a fejét.

– Nem sikerült eljutni odáig. Csak addig laktunk itt, míg a nagy ház el nem készült.

Daisy megrökönyödve nézett rá.

– És akkor miért nem a főépületben él?

– Mert azt a volt feleségemnek adtam. Nekem pont elég volt ez a kuckó.

Nem volt túl bőbeszédű a családi állapotával kapcsolatban, de Daisy szomorúságot vélt felfedezni a hangjában és a tekintetében is. Nagyon kíváncsi lett volna a részletekre.

Kölcsönvett egy kasmírkardigánt és a bárányb ő r házicsizmát, és ettől azonnal sokkal jobban érezte magát. Úgy érezte, ezt Venetiának is meg kell írnia. *Tudsz valamit a válásáról?*

Egy kicsit később már meg is jött a válasz: *Úgy tudom, az asszony lelépett a legjobb barátjával. Nagyon csúnya és fájdalmas ügy volt. Azt hiszem, írni sem tudott utána sokáig. Hogy bírjátok egymást?*

Daisy nem igazán tudta, erre mit feleljen, úgyhogy csak ennyit írt: *Minden OK, asszem. A kutyája mondjuk irtó cuki.*

És te szereted a kutyákat! Ez biztató!

Daisy nem válaszolt. Csak kavart egyet a kutya vacsoráján.

Rorynak valóban nem volt fehérbora (Daisy feltételezte, valaha a felesége élhetett vele), de valamennyi vörösbor azért akadt a háznál, úgyhogy kibontott egyet maguknak, mikor végre elkészült a vacsora.

– Ez nagyon finom lett – Rory hangja meglepetten csengett. – Mi ez?

– Nagyjából ugyanaz, mint amit Griseldának főztem, csak van benne még hagyma, fokhagyma, répa, meg ilyenek. Csomó finomságot találtam a mélyhűtőben. – Valaki bespájzolt egykor.

A férfi vállat vont.

– Sikerült megtalálnia az ágyneműket, meg amikre még szüksége volt?

Daisy bólintott.

– Igen, minden gyönyörűen össze volt hajtva és kivasalva a szerkényben.

– Ez mind Marinak köszönhető. Ő tartja rendben a házat. Bár szerintem holnap nem fog tudni jönni a hó miatt. Griselda rajong érte.

Griselda, aki eddig a konyhaasztal alatt bújt meg, és falatozott békésen, most, hogy meghallotta a nevét, ütemesen csóválni kezdte a farkát.

– Szóval puding is lesz?

– Hogyne. Szedres-morzsás. Megyek, és hozom is. Vaníliamártással vagy fagylalttal kéri?

– Van vaníliamártás?

– Hát találtam vaníliaport. Úgyhogy azért nem teljesen autentikus. Meg nem is szerettem volna elhasználni az összes tojást. Ki tudja, szükség lesz-e még rá.

– Semmi kifogásom a porból készült vaníliamártás ellen.

Daisy érezte, hogy nem hagyhatja el a pudingot. Venetia el is várta volna tőle, hogy készítsen egyet. És ha már úgyis leszerepelt a dedikálásnál, legalább ezzel picit megpróbálhatta egyenesbe hozni a dolgokat. Mondjuk eltartott egy ideig, mire felismerte, hogy a fagyasztott gyümölcs tulajdonképpen szeder, de feltételezte, Rory szereti, elvégre mi másért tartotta volna a fagyasztóban? Mari nyilván tudja, a munkáltatója mit szeret, és biztosan azokat halmozta fel a fagyasztóban. Biztos nagyon zabos lehet az asszonyra, hogy elhagyta a férfit, gondolta Daisy, akinek nagyon élénk volt a fantáziája. Mari biztos mindig is tudta, hogy ez lesz a vége, ha az „úr összeáll azzal az asszonnyal”. Biztos volt benne, hogy őrá is lenne néhány keresetlen szava.

Rory jó étvággyal és alaposan megrágva minden falatot fogyasztotta el a desszertjét. Úgy nézett Daisyre, mintha egy érdekes új fajt fedezne éppen fel. Daisy viszont képtelen lett volna megmondani, hogy a tekintete elismerő-e, vagy inkább lesajnáló.

– Van még egy kis dolog, amit el kell intéznem. Nem bánja, ha nem szórakoztatom az este további részében?

Daisy egy része azt kívánta, bárcsak a férfi egy újabb pohár whiskyre és a kandalló előtt töltött meghitt estére invitálta volna a nappaliba, de mivel a jelek szerint ez eszébe sem jutott, úgy döntött, nem reménykedik tovább.

– Ó, persze, remekül elleszek – mondta, kicsit talán lelkesebben is a kelleténél. – Csak gyorsan behajigálok mindent a mosogatóba…

– Hagyja csak nyugodtan, majd Mari mindent elpakol szépen reggel, ha ideér.

Daisy elmosolyodott. Ezt igazán nem hagyhatja.

– Nem kér egy kis kávét? Szívesen csinálok, és viszek fel.

A férfi újfent meglepetten nézett Daisyre.

– Az remek lenne. Nagyon köszönöm.

Miután kifaggatta Roryt, hogy issza a kávét, elkészítette neki, és egy kicsit később valóban fel is vitte a szobájába. A dolgozó nem volt különösebben berendezve, egy asztal állt a sarokban, és ezzel nagyjából ki is merült. A skót fukarság kézzelfogható volt. Rory lecsukta a laptopja tetejét, mikor Daisy megjelent az ajtóban, úgyhogy a lány nem tudta volna megmondani, hogy vajon az új könyvén dolgozik-e épp, vagy csak játszott egy kör pasziánszt.

– Nos, hát a tévéműsor nem igazán jön be errefelé, pláne, ha havazik – mondta mentegetőzve. – De talál néhány könyvet a hálószobája melletti szobában. Mind a feleségemé volt. Csak talál közte olyat, ami szórakoztató. – Elmosolyodott. – Vagy nem. De akkor még mindig lehet DVD-ket nézni.

– Szeretek olvasni – mondta Daisy, és otthagyta a férfit, hadd folytassa a laptopján azt, amit elkezdett. Kicsit későn kapcsolt, hogy az utolsó mondata talán felesleges is volt. Elvégre egy kiadóban dolgozott. Az lett volna meglepő, ha nem szeret olvasni.

Noha valóban megtalálta a kisebb hálószobát, melyben ott sorakoztak a könyvek, köztük olyan regények is, melyeket kifejezetten szeretett, nem igazán érzett kedvet ahhoz, hogy leüljön, és belemerüljön bármelyikbe is. Kinézett az ablakon, hogy megnézze, mi a helyzet az idővel, és látta, hogy már nem havazik, a szél is elállt, és a Hold gyönyörűen süti a tájat. Olyan gyönyörű volt a táj így, hogy a lélegzete is elállt. A hófödte hegyek szinte ragyogtak a holdfényben, és ezüsthíd fénylett az egyik közeli tengerszemen, mintha folyékony ezüstből lett volna. A hegyek lábánál a fák is mind fehéren ragyogtak. Akár egy karácsonyi üdvözlőlap is lehetett volna a kép, ugyanakkor Daisy biztos volt benne, hogy ezt a sok szépséget egy kép sem tudta volna visszaadni, legyen bármilyen tehetséges is a fotós.

Hosszú ideig állt ott, belefeledkezve a látványba, és hirtelen beléhasított a gondolat, hogy ki kéne mennie a természetbe, mert csak akkor tudja a teljes élményt átélni. Leszaladt a földszintre, és kinyitotta az egyik szekrényt, remélve, hogy talál benne gumicsizmát és télikabátot, amit kölcsönvehet.

Szerencsére minden volt benne. A csizma ugyan nagy volt Daisyre, de legalább női volt. Volt ott kabát is, meg kasmírsál, meg kesztyű és sapka, úgyhogy alaposan

be tudott öltözni. Rory felesége a jelek szerint megszállottan szeretett vásárolni, de vajon miért hagyta hátra ezeket a ruhákat?

Miután alaposan beöltözött, azon tűnődött, vajon kell-e szólnia Rorynak, hogy mire készül. De úgy döntött, inkább nem zavarja meg, csináljon bármit is, csak szó nélkül kimegy. Ekkor Griselda feltápászkodott a padlóról, odaballagott hozzá, és Daisyhez dugta busa fejét, hogy vakargassa meg.

Mivel Daisy érezte, a kutya milyen fontos a gazdájának, tudta, hogy nem viheti el csak úgy sétálni őt szó nélkül, noha még mindig nem sok kedve volt megzavarni Roryt munka közben. Megállt a lépcső alján, és az ajtó felé hallgatózott. Grizzie kezdett türelmetlen lenni. Vajon mit csinálna most Venetia? tűnődött Daisy. Venetia elmondaná Rorynak. Úgyhogy gyorsan kibújt a csizmájából, és felszaladt a lépcsőn.

– Rory? Nem gond, ha elviszem Griseldát sétálni egy kicsit? Gyönyörű most az idő odakint, és úgy látom, lenne hozzá kedve.

Rory az ajtóhoz sétált. Úgy tűnt, szíve szerint kitöltetne egy pszichológiai tesztet, mielőtt elengedi a kutyáját vele.

– Nos, nem ártana magával vinnie egy zseblámpát, ha a holdfény egyszercsak megszűnne. Meg egy gyertyát. És tartsa pórázon, mert nem ismeri még magát annyira, hogy a hívószóra visszamenjen. Márpedig ha elkezd kergetni egy nyulat vagy szarvast, akkor soha többé nem látjuk.

– Rendben, pórázon fogom tartani, és nagyon fogok rá vigyázni. És viszek elemlámpát. De tényleg vinnem kell gyertyát? Nincs harmadik kezem, amivel tudnám fogni.

Rory nem felelt. Elgondolkozva állt. Valószínűleg épp Daisy kezeit számolta.

– Rendben. A gyertyát elengedem.

Hála Istennek, gondolta Daisy, de hangosan csak ennyit mondott:

– Nem gond, ha lesétálok a tóhoz? Mit gondol?

– Ha a hó nem túl mély, akkor nem lehet baj.

– Nem maradok sokáig.

– Nagyjából mikor jönne vissza? Csak hogy tudjam, mikorra várjam.

– Nem viszem Griseldát, ha ennyire aggódik.

– Dehogy. Rendszerint ilyenkor szoktam sétálni vinni én is. Valószínűleg ezért lett izgatott, mikor meglátta, hogy indul.

– Nagyon fogok rá vigyázni. Ígérem.

A férfi bólintott. Míg Daisy trappolt lefelé a lépcsőn, újra Venetiára gondolt. Vajon mit szólna, ha Daisy véletlenül elvesztené Rory hőn szeretett, vemhes kutyáját? Daisy örülhetne, ha túléli a bejelentést követő perceket. Kivéve persze, ha

Rorynak mondja el először. Mert azt nem élné túl.

Griseldának nem okozott gondot Daisy mellett maradnia séta közben, és ennek a lány nagyon örült. A póráz lazán lötyögött csak, és jól nevelten galoppozott Daisy mellett. Miután kimentek a hátsó ajtón, pár percig csak álltak a hidegben, és csodálták a csillagokat. Kivételesen gyönyörű volt a látvány, jéghidegen csillogó, de a kabát jó meleg volt, így egy picit sem fázott. Közben viszont olyan egyszerű anyagból volt szabva, hogy egyáltalán nem volt nehéz benne sétálni, szinte nem is érezte. Mégsem fázott.

– Na, merre tovább, Grizzie? – kérdezte Daisy, és közben rádöbbent, hogy sosem sétált még ekkora hóban. Picit félt, hogy orra fog esni. Bármennyire is gyönyörű volt, Daisy hirtelen úgy érezte, a szobából sokkal jobban esett nézni a tájat.

A kutya balra szimatolt, és ekkor Daisy észrevett egy ajtót a kerítésen. Valószínűleg onnan indulhatott le ösvény a tóhoz.

A hó akkora volt, hogy szinte a csizmája száráig ért, úgyhogy óvatosan lépkedett. Griselda egy kicsit türelmetlenül sétált mellette, vissza-visszanézett a lányra, látszott rajta, hogy szívesebben menne gyorsabban. Daisy viszont nem szeretett volna sietni, mert nem tudhatta, mi van a hó alatt, és nem szerette volna kitörni a bokáját.

Mikor a tóhoz ért, megállt, és csak hagyta, hogy a sok szépség hasson rá. Griselda egy kicsit furcsán nézett rá emiatt, de nem tiltakozott a pihenő ellen. Ugyanakkor Daisy érezte, a kutya szívesen megszabadulna a pórázától, de végül beletörődve állt meg a lány mellett, és pisilni kezdett. Daisy kicsit elfordult a kutyától, hogy ne zavarja őt. Grizzi annyit pisilt, hogy szinte egy második tó keletkezett mellettük.

A hó ragyogott körülöttük, mikor a tó körül sétáltak kettesben a holdfényben. Grizzie nem rángatta a pórázt, csak néha nézett kicsit neheztelően Daisyre a tempó miatt. Ha mások lettek volna a körülmények, Daisy örömmel elengedte volna őt, mert biztos volt benne, hogy a kutya nem rohanna sehova. De nem merte levenni róla a pórázt.

Griselda megállt, úgyhogy Daisy is megállt, és rádöbbent, hogy kissé messzire merészkedtek.

– Gyere, Grizzie – mondta a kutyának. – Ideje visszaindulni, különben Rory aggódni fog.

Megfordult, és a ház felé nézett. Az amúgy sem hatalmas épület nevetségesen picinek tűnt onnan nézve. Tényleg nagyon messzire mentek. De onnan is látszott,

hogy az egyik emeleti szoba ablakából fény szűrődik ki. Daisy úgy képzelte, Rory ott dolgozik mögötte. Valószínűleg ír. Kérlek, Istenem, add, hogy könyvet írjon, és ne mérges e-maileket.

Noha Griselda ott volt mellette, Daisy hirtelen olyan magányosnak érezte magát, de annyira, mint még életében soha. Rátört a honvágy, és nagyon megutálta magát, amiért meggondolatlanul ilye buta helyzetbe keveredett. Mindezek tetejébe olyan erősen ütötte szíven, hogy épp nincs párkapcsolata, amin maga is meglepődött. Noha volt szerető családja és rengeteg barátja, de mégsem volt az életében senki, akinek az ő sorsa lett volna az egyik legfontosabb gondja a világon. Rory, akinek egyszer már volt szerencséje ilyen érzéshez, valószínűleg sokkal fájdalmasabban élte meg annak elvesztését. Daisynek is volt korábban több párkapcsolata, voltak komolyabbak és kevésbé komolyak is, de még csak húszas évei elején járt. Még korai lett volna a megállapodáson gondolkoznia. De vajon miért érezte magát hirtelen végtelenül magányosnak attól az ablakból kiszűrődő fénytől?

Megint megállt, és felnézett a Holdra. Hatalmas volt. Mennyi történelem, mennyi földrajz, mennyi… minden volt körülötte. Hirtelen rettentő picinek érezte magát. És egyszercsak könnyek szöktek a szemébe – ki tudja, honnan jöttek? Már akkor is közel állt a síráshoz, mikor kiderült, hogy nem szabadul innen, de most, hogy valahogy rendeződni látszódtak a dolgok, egyszerűen kitört belőle a zokogás. Nem volt semmi értelme.

De mégiscsak jobb most sírni, mikor egyedül van, és senki nem látja, gondolta közben. Nem örült volna neki, ha a szipogását Rory is hallja. Megalázó lett volna. Meredten nézte az ezüst fényben ragyogó tavat, és csak hagyta, hogy a könnyek lassan csorogjanak le az arcán, eleinte forrón, majd szinte jéggé fagyva.

– Hé, Daisy! Mit csinál még mindig idekint?

Egyszercsak Rory bukkant fel, aki olyan halkan osont mellé, hogy Daisy észre sem vette. A lány nagyot ugrott, nem csak azért, mert hirtelen azt hitte, valami szörny támadta meg, vagy bármi más, ami bántani fogja, hanem mert nagyon messze járt gondolatban, ahová nem fért be másik ember.

– Grizzie meg fog fázni, ha csak így álldogálnak. Gyerünk – mordult fel, és kivette a kutya pórázát Daisy kezéből. Kicsatolta a kutyát, és hagyta, hadd menjen egyedül tovább.

Dasiy tudta, csak azért jött ki, mert aggódott hőn szeretett kutyája miatt. Az nem érdekelte volna, hogy a lány mennyit álldogál a hidegben. De Daisy nem tudta

megállni, hogy el ne gondolkozzon rajta, vajon milyen lett volna, ha a férfi érte aggódik egy kicsit, és nem a vemhes kutyájáért.

Mivel nem figyelt eléggé, kicsit megcsúszott, és majdnem teljesen elvesztette az egyensúlyát. De mielőtt eleshetett volna, Rory a karja után nyúlt, és elkapta. Aztán védelmezőn átkarolta.

– Csak óvatosan – mondta, és indultak tovább.

Daisy érezte, hogy kicsit kapkodva veszi a levegőt, ahogy kettesben felfelé tartottak a házhoz. Nem azért, mert nem volt kellőképp edzett – mert az volt. Magának sem szívesen vallotta be, hogy volt ebben valami más is.

Ugyanis Rory tagadhatatlanul vonzó férfi volt. A lányok a kiadóban az első helyre írták mindig a szexi írók listáján, akit szívesen becserkésztek volna, noha a férfi modorán lett volna még mit csiszolni. Ez azért eléggé elvette a férfitól a kedvüket, aki mindig túl bonyolult és mogorva volt. A legtöbben azonban nem tagadták, hogy adott esetben nem rugdosnák ki az ágyukból.

Daisy úgy érezte, egy kicsit jobban megismerte a férfit. Nem sokkal, de egy kicsit. Bonyolult volt, és mogorva, de volt egy kedves oldala is, és ettől nem lett kevésbé vonzó. Sőt.

Ezek a gondolatok kavarogtak a fejében, és foglalták le minden gondolatát, míg a házhoz nem értek.

– Kakaó – kezdte Rory, miután megérkeztek, és átdörzsölte Griseldát, aztán adott neki egy kis kutyakekszet.

Daisy a padlón ült, és a csizmával harcolt.

– Szeretné, hogy készítsek egyet?

– Nem. Az az én specialitásom. Különben sem hagyhatom, hogy mindent maga csináljon a konyhában.

Odasétált a padlón üldögélő Daisy mellé, leguggolt hozzá, megfogta az egyik csizmáját, és lerántotta a lábáról. Aztán elkapta a másikat, és attól is megszabadította.

– Egyedül is sikerült volna – mondta a lány védekezően. Aztán követte a férfit a konyhába. Magában pedig hozzátette: és kakaót is nagyon finomat tudok készíteni.

Ugyanakkor, be kellett látnia, valóban másképp készítették az italt. A férfi kinyitott egy doboz sűrített tejet, és egy bögrébe nyomott belőle. Aztán rakott rá jó sok kakaóport, és keverni kezdte. Mikor a víz felforrt, azt is hozzáadta, majd keverte tovább, és mikor késznek ítélte, belekortyolt.

– Jó lesz ez magának? – kérdezte, és átadta Daisynek a bögrét.

Daisy megkóstolta. Nagyon édes volt, de nagyon finom is egyben.

– Nem elég forró – mondta.

– Nem. Mert először kikeverem a bögrében, aztán öntöm át a fazékba, hogy felmelegítsem. Talál süteményt a szekrényben hozzá. Persze csak ha szeretne.

– Nem, köszönöm – mondta Daisy, és nézte, ahogy Rory a fazékba önti a finom forrócsokit.

– Mi lenne, ha bevinnénk a nappaliba, és megnéznénk, mennyi maradt még a tűzből, amit raktam?

Később, mikor kasmírzokniba bújtatott lábbal feküdt a puha takaró alatt az ágyban, kellőképp álmosan, eszébe jutott az összes többi író, akivel eddig dolga volt, és már kétsége sem volt afelől, hogy a kakaót a kandalló előtt iszogató Rory McAllennél viccesebb íróval eggyel sem találkozott még ez idáig.

Amint felébredt másnap, azonnal az ablakhoz sietett, hogy megnézze, milyen az időjárás. A hó ismét esni kezdett, és megint az a sárgás fény ragyogott be mindent, mint előző este. Az este ezüst ragyogása teljesen eltűnt.

Daisy gyorsan lezuhanyozott, és felkapott valami ruhát. Előző este kimosta a bugyiját, nem volt más választása – valahogy nem volt kedve a volt feleség fehérneműjébe bújni, bármennyire is újnak tűntek. Melegen öltözött, aztán lement a földszintre, hogy megnézze, Rory felkelt-e már, és kiengedte-e a kutyát.

Egy nőt talált a konyhában.

– Ó, jó reggelt.

– Jó reggelt! – felelt a nő vidáman. Éppen új zacskót helyezett a szemetesbe. Daisy úgy tippelte, valószínűleg Marival áll szemben.

Daisy sokkal inkább képzelte őt tündér keresztanya típusnak, aki jókedvűen gurul összevissza a házban, ehelyett azonban egy fiatal lány állt a konyhában, alig idősebb, mint ő, farmerben és csíkos kötényben.

– Daisy vagyok – mutatkozott be.

– Én pedig Mari. Az író úr sétálni ment a kutyával.

– Ó, értem. Nincsenek akkor még meg a kicsik?

– Még nem. Nem is tudom, mikor kéne jönniük – mondta Mari, és abbahagyta a szemetes babrálását. – Szóval te a kiadótól vagy?

– Így is van. Csak azért jöttem, hogy dedikáltassak néhány könyvet, de behavazódtam. Jobban mondva, nem engedett elmennem, és a repülők úgysem indultak.

– Ó, igen. Le szokták zárni a repteret, mielőtt csúnya lesz az idő, hogy a gépek

nehogy bajba kerüljenek. És senki nem használhatja az utakat sem. Én is gyalog jöttem. Nem is lakok olyan messze. Láttam tegnap, mikor megérkeztél – tette hozzá.

– Gondolom, az jutott rögtön eszedbe, hogy elment az eszem – mondta Daisy. – Amiben, belátom, nem tévedtél, csak akkor én ezt még nem tudtam.

Mari, aki egy kicsit zavarodottan nézett, most elmosolyodott.

– Nos, a külföldiek gyakran nem tudják, milyen időre számítsanak, mikor ide látogatnak – felelte udvariasan. – De Rory említette, hogy jól főzöl.

Nem bánta volna, ha Marit megnyeri magának, úgyhogy szerényen csak vállat vont.

– Hát…

– Még kenyeret is sütöttél, meg minden! Ez jóval több, mint amiről Eleanor valaha álmodozott, hogy elér a konyhában.

– A volt felesége? De hisz minden volt, ami egy kenyérsütéshez kell! Élesztő, liszt, minden.

– Eleanor csak hitegette magát, hogy egyszer majd elkezd sütni-főzni…

– Rory azt mondta, hogy nem szerette bemocskolni a kezét.

– Hát ezzel nagyjából mindent elmondott.

– És, mi történt köztük? – kérdezte gyorsan Daisy, hogy még azelőtt megtudjon minden apró részletet, mielőtt Rory és Grizzie hazaér. Remélte, hogy Marit nem kell nagyon győzködnie, és benne lenne egy kis pletykálkodásban.

Mari feltett egy kancsó vizet a tűzre.

– Előbb reggelizned kéne. Gyorsan összedobok valamit, és közben dumcsizhatunk egyet. Rory úgyis ellesz egy jó darabig. Lement a tóhoz megnézni, hogy befagyott-e. Ha nem, akkor ki akar csónakázni később, ahogy szokta.

Daisy úgy döntött, ezt az infót elraktározza későbbre.

– Szóval? Légyszi, mesélj egy kicsit a feleségéről. Én nem mertem felhozni a témát. – Elmosolyodott. – A főnököm meg is ölne, ha bármi olyat mondanék vagy tennék, ami felbőszíti Roryt.

– Akkor nem azért vagy itt, mert bejön az író úr?

Daisy szeme elkerekedett, mintha valami felháborítót mondott volna Mari. Persze hogy bejött neki az író úr. Mindenkinek bejött. Mogorva volt, és kötözködő, de közben ellenállhatatlanul szexi, noha ezt soha nem vallotta volna be. Ugyanakkor lenyűgözte Mari fesztelensége.

– Dehogy! Csak jól elcsesztem valamit, és most igyekszem jóvátenni, hogy el ne veszítsem az állásomat. Mert kifejezetten szeretem ezt az állást. Életemben először. Remélem, nem csinálom rosszul.

Mikor Mari látta, hogy Roryt nem tervezi senki elcsábítani, két gőzölgő csészét tett az asztalra. Aztán bepottyantott két kenyeret a pirítóba.

– Meglépett a legjobb barátjával!

Venetia is pont ezt írta tegnap, de Daisy érezte, jobban jár, ha úgy tesz, mintha most hallaná a történetet először.

– Nem mondod! Mint a viccben? A legjobb barátom lelépett a feleségemmel, nagyon hiányzik, most kivel fogok eljárni sörözni, és az asszonyra panaszkodni?

Mari kissé furcsán nézett rá.

– Hát, lehet. De sokkal inkább fognak hiányozni neki a földek.

– A földek? Azt meg hogy vihette el? – Ez elég nagy mutatványnak tűnt még a legelszántabb volt feleségtől is.

– A legjobb barátjáé volt a terület, amit Rory meg akart vásárolni befektetés céljából. És most nem tudja megtenni, nincs rá pénze, mert ki kell fizetnie Eleanort. Úgyhogy Fergus, a volt legjobb barát vígan elsétál a nővel és a tulajdonnal. De ő kevésbé befektetés céljából, mint Rory, és már azon gondolkozik, hogy eladja.

– De Rory a világ egyik legjobb írója! Milliókat keres! Mi a fenét kezd a pénzzel?

– Földrészeket vásárol, leginkább erdőket, évek óta. Ki tudná megmondani, hány hektárja van már… De ezt az egyet nem tudja megfizetni, pedig erre vágyik a legjobban. Rajta van a tó, meg nagyjából ameddig a szem ellát.

– Atyaég, hát az nem kis pénz, gondolom.

Mari bólintott, és látszott rajta, örül, hogy ezt Daisy ilyen könnyen felfogta.

Daisy megvajazta a pirítóst, amit Mari tett le elé gondoskodóan. Érezte, hogy hamarosan újra írnia kell Venetiának.

Mari megtanította Daisyt közvetlenül a forró sütőlapon skót palacsintát készíteni. Ezzel jól elszórakoztatták magukat, míg Rory vissza nem ért a sétájáról.

Mikor megjelent, gyorsan bekapott hármat is a kész palacsintákból.

– Senki nem tudja olyan jól készíteni ezeket, mint te, Mari – mondta teli szájjal.

– Nos, ami azt illeti, ezeket Daisy csinálta. Nagyon gyorsan tanul. – Levette a kötényét. – Milyen az idő odakint, Rory?

– Csak nem menni készülsz?

Mari bólintott.

– Nem érek rá itt bandázni egész nap.

– Pedig jól tennéd. De attól tartok, jönni fog még hó. Úgyhogy talán jobb is, ha indulsz. Szeretnéd, hogy elkísérjelek?

– Vagy én is elkísérhetlek – ajánlkozott Daisy, aki kezdte unni, hogy be van zárva a négy fal közé, és örömmel ment volna kicsit ki a szabadba. Őszintén szólva – és ezt nem merte volna hangosan bevallani –, szíve szerint szánkózott volna egy nagyot.

– Ne bolonduljon már meg – mordult rá Rory. – Hogy is tudna visszajönni ide magától?

– Talán a két lábamon? – kérdezett vissza Daisy, és el is feledkezett róla, hogy nem szabad szájalnia a kiadó legféltettebb kincsével.

– Ó – szólt közbe Mari, és hangjából jókedv csendült ki –, egyikőtök se bolonduljon meg. Simán hazamegyek, ahogy jöttem, nem lesz baj.

Csak miután elment, jutott Daisy arra a következtetésre, hogy Mari tulajdonképpen azért jött, hogy őt megnézze magának. Amit Daisy tökéletesen megértett. Ha egy furcsa idegen nő Londonból megjelent volna az ő főnöke házában mindenféle előrejelzés nélkül, ő is meg akarta volna nézni magának.

– Megőrülök egy kis mozgásért! – fakadt ki Daisy később. – Menjünk ki egy kicsit!

Rory rámeredt.

– Lejöhet velem a tóhoz, ha van kedve. Jó sokat kell mondjuk gyalogolni hozzá, a tó túlsó felére. Ott szoktam fát vágni, és ott tartom a rönköket.

– Az remek lenne. Mikor akar indulni?

– Most. Nagyon hamar sötétedik. Még ebéd előtt jó lenne végezni.

– Ha megengedi, megkérdezhetem, miért logikus, hogy ott tartja a rönköket? Nem lenne jobb helyük a ház mellett? Vagy akár a házban, a kandalló mellett egy kosárban?

Rory már-már elnevette magát, látszott rajta, hogy erővel tartja vissza a nevetést.

– Van itt is fatárolóm, de nincs tele, és odaát van pár kidőlt fa, amit illene felaprítani, amennyit csak lehet, ha esetleg a tó befagy, és nem fogok tudni átjutni. Csak előre gondolkozom.

Daisy bólintott. Értelmesen. Legalábbis remélte.

Alighogy kiléptek a házból, azonnal megcsúszott. Jeges volt a hó alatt az ösvény, ami a tóhoz vezetett. Egy pillanatig lebegett a levegőben, mielőtt a hátára esett.

– Ne nevessen – mondta levegő után kapkodva, noha Roryn nem látszott jele, hogy erre készülne. – Na, jó, nevethet, csak a YouTube-ra ne tegye fel.

Ettől végre elmosolyodott. Daisy után nyúlt, és felsegítette.

– Jól van?

Daisy bólintott.

– Kicsit törtem csak össze magam. Holnapra majd szépen bekékülök.

Rory arcáról nem lehetett leolvasni, mit gondol.

– Majd mondja, ha szeretné, hogy bekenjem árnikával, vagy ilyesmi.

– Ne is álmodozzon róla – tiltakozott Daisy, és titkon örült, hogy kis flörtölésbe keveredett a férfivel.

– Ez a kabát nagyon jól áll – mondta neki Rory, és megfogta a karját, feltételezhetően azért, hogy ne essen el többször.

Daisy elpirult.

– A szekrényben találtam…

– Semmi gond, minden rendben van ezzel. Eleanor sosem jutott odáig, hogy fel is vegye, csak megvette. El sem vitte magával. Talán, mert tőlem kapta ajándékba.

– Mari említette a feleségét – mondta Daisy. – Nagyon sajnálom.

– Csak azt sajnálom, hogy nem vettem észre, ami az orrom előtt zajlott. Hogy épp Fergussal lépett le.

– Nagyon nehéz lehetett – mondta Daisy, és nem tette hozzá, hogy Eleanor nyilván megőrült, hogy képes volt otthagyni Roryt. Mondjuk sosem látta Fergust, úgyhogy még volt mibe belekötni.

– Senki sem szereti, ha a bolondját járatják vele.

– Nos, ha engem kérdez, szerintem Eleanort hiszi mindenki bolondnak. – Pár pillanatig jólesett a saját érzéseit félretéve beszélgetni. Tudta, hogy egy kicsit belezúgott Roryba, de hát kivel nem esett volna meg ez hasonló helyzetben. És most mégis azt kívánta, bárcsak inkább soha ne fedezte volna fel benne a nőt Rory, ha ezzel megspórolhatta volna neki a fájdalmat, amit a felesége okozott.

– Nem. Szerintem az emberek megértik, hogy olyan emberre volt szüksége, akinek van ideje vele foglalkozni, és nem mellesleg van egy saját repülőgépe is. – A hangjából szégyen csendült ki, mintha ő tehetne arról, hogy a felesége meglépett.

– Ó, hogy van saját repülőgépe? – kérdezte Daisy. – Ne is mondjon többet. Most már minden tiszta.

A férfi kedvesen megszorította a karját.

– Daisy, feltételezem, PR-osként tudja, hogy nem érdemes túlzottan megnyugtatnia a bestsellerek szerzőjét, nehogy kifogyjon az írói energiából.

– Azt nem tiltotta senki, hogy lenyugtassam az aranytojást tojó tyúkot – magyarázta Daisy. – Viszont szigorúan tilos felpiszkálnom az alvó oroszlánt.

A férfi végre felnevetett. De úgy igazából.

– És azt miért reméli, hogy az előző nem lehet oka az utóbbinak?

Daisy meg sem próbálta kibogozni, mit akart ezzel mondani a férfi – de azt érezte, hogy valami elindult köztük.

– Ha ezt mások előtt mondja vissza, letagadom, de most, hogy Venetia nincs itt, bevallhatom, hogy tulajdonképpen teljesen hidegen hagy.

– Nem kizárt, hogy egyszer megsúgom neki.

– Nos, mivel ő tudja, hogy maga alapjáraton egy morózus fazon, majd azt mondom neki, hogy csak különösen rossz napja volt. – Elhallgatott. – És nekem fog hinni, mert, már meg ne sértődjön, de maga azért jobb napjain is kellőképp morózus.

– Eszem megáll! Nekem viszont fogalmam sincs, mit mondhatnék magáról!

– Hát, ha van olyan jó író, mint amilyen a híre, akkor tudnia kéne, hogy a kérdés úgy helyes: Maga milyen ember lehet?

– Pontosan ez az! – felelte a férfi komolyan. – Tényleg fogalmam sincs, milyen ember lehet maga.

Daisy ezzel tökéletesen meg is volt elégedve, és nem szólt egy szót sem. Csendben bemászott a csónakba, és ülve várta, hogy Rory is utána másszon, és ellökje magukat a parttól.

– Griseldának nem lesz baja, míg távol vagyunk? – kérdezte aggódva.

– Mari férje megy fel hozzá hamarosan.

– Ez nagyon kedves tőle.

– Valóban. Nagyon szereti Grizzie-t, külön helye van a kislánynak a házukban. Mindketten nagyon hűségesek. Hatalmas szerencsém van velük.

Rory nem volt fárasztó társaság, vonta le a konklúziót Daisy. Persze senki nem várta el tőle, hogy megállás nélkül csevegjen, és bár Daisy tudott e téren teljesíteni – kifejezetten jó beszélőkéje volt –, néha nem bánta, ha csendben is lehetett lenni. Csak ültek, ittak, és nézték a mesebeli tájat. A fehér hegyek az ezüstszürke eget csókolgatták, előttük pedig ott ragyogott a tó, mint egy sötét üveg, ami mély és rettentő hideg. Olyan volt, mint egy szépen rendezett festmény, de Daisy nagyon szerette.

Átértek a tavon, megtöltötték a csónakot rönkökkel, aztán visszaeveztek, és fordultak még kétszer. Daisy ekkor kezdett el fázni. Mikor a harmadik körre indultak, megtörte a csendet:

– Lehetne, hogy most én is evezzek kicsit? Kezdek fázni, ahogy itt ülök, és nézem, ahogy dolgozik.

– Tud evezni? – Rory szemöldöke a magasba szaladt, úgy nézett rá.

– Hát, meglátjuk. Mindenesetre szívesen megpróbálnám – mosolygott rá Daisy.

– Rendben. Akkor felkészülök rá, hogy jól fogok szórakozni.

– Tudja mit? – kérdezte Daisy szigorúan, míg helyet cseréltek, és elhelyezkedett a csónak közepén. – Nem ártana ezt gyakorolnia. Nem rossz az, ha az ember hagyja, hogy szórakoztassák.

– És tudja mit? Maga sokat segít ebben nekem.

Daisy kicsit önelégülten elmosolyodott.

– Na, ezt el fogom mondani Venetiának. Tetszeni fog neki.

Már a tó közepén jártak, mikor Rory újra megszólalt.

– Maga igazából nem most evez először, ugye?

– Hát valóban. Az evezés egyike azoknak, amiket apám úgy gondolt, nem árt megtanulnom.

– Akkor miért leli örömét abban, hogy úgy mászkál fel-alá, mint aki egy mindennel felszerelt házban is képtelen életben maradni? Rengeteg mindenhez van tehetsége, mégis megmaradt semmilyen PR-lánynak.

Daisy rágrimaszolt az evezők felett.

– Magának pontosan kéne tudnia, mekkora butaságot mondott most. A PR-osok rettenetesen sokat dolgoznak, egyszerre kemény, nehéz és ijesztő a munkájuk. És fontos. És én imádom. – Erre csak nemrégiben jött rá.

– Maga mégis rosszul csinálja.

– Nos, nem én vagyok a legkiválóbb, ezt elismerem, de mentségemre legyen mondva, nem egyszerű feladat.

– De hisz maga tud főzni, evezni, egyszóval egy csomó fontos, gyakorlati munkához ért. Nem őrültség, hogy olyan dologgal foglalkozik mégis, amiben nem túl jó?

– Nos, ha tud olyan londoni munkát mondani, ami jól fizet, alapkövetelmény a főzés és az evezés, mondja, és én azonnal beadom a jelentkezésemet. Noha az igazsághoz hozzátartozik, hogy ez esetben valóban teljesen le kéne cserélnem a ruhatáramat.

A férfi grimaszolt és megrázta a fejét. Látszott rajta, hogy nincs meggyőzve.

– Tudja, nem csak Londonban lehet élni – mondta végül.

– Mondja maga, de én nem merek kockáztatni. Nem szeretnék olyan helyen élni, ahol nem áll rendelkezésre egy fekete taxi abban a pillanatban, amikor szükségem lenne rá. – Még a gondolatra is kirázta a hideg. Aztán elgondolkozott. Lehet, hogy meg tudna lenni nélkülük.

Míg Rory kipakolta a fahasábokat, Daisy összedobta a szuper titkos, szuper gyorsan elkészíthető levesét, mert minden hozzávalót talált Rory remekül felszerelt hűtőjében. Még paradicsomkonzerv is volt.

Adott a leveshez egy kis szárított chillit – remélte, hogy Rory szereti, elvégre az ő fűszerei között találta.

Ebéd után Daisy nekiállt egy süteménynek, míg Rory fűrészelte és pakolta a fahasábokat. Daisy maga is szívesebben bajlódott volna a hasábokkal, de nem merte felajánlani a segítségét – úgy érezte, Rory az a régimódi fajta, aki szereti, ha mindenki marad a kaptafánál: a nő süssön, ne fahasábokat cipeljen. És esze ágában sem volt férfiúi meggyőződését felbolygatni. Így hát míg a krémet verte és a tésztát hajtogatta, inkább azon agyalt, hogyan tudná rávenni Roryt, hogy ne csak egy könyvre írjon alá szerződést az Athene-nél, hanem rögtön négyre. Kiszámolta, hogy ennyire lenne szükség ahhoz, hogy elég pénzt keressen, és megvehesse hőn szeretett tavát és mögötte az erdőrészt. Közben kapott egy újabb üzenetet Venetiától, benne a kérdéssel, hogy haladnak, mi a helyzet. Azt is hozzátette, hogy *Boldog Új Évet holnaptól*, ezer szerencse, különben Daisy lazán elfelejtette volna, hogy nyakukon az évforduló.

Délután négyre teljesen besötétedett. Daisy főzött egy teát, és felszelte a süteményt. Öntött egy bögrével, kitett egy szelet sütit a tányérra, és felvitte Rorynak. Aztán magát is kiszolgálta, és bement a nappaliba. Felszította a kandallóban a tüzet (egy lány sem jön zavarba a tűzrakástól, ha egyszer vidéken nőtt fel a szülői házban), rakott még rá pár hasábot, aztán bevackolódott az egyik fotelbe egy könyvvel. Kicsit később fázni kezdett, rakott még a tűzre, és magára húzta a pokrócot, amit az egyik fotel karfáján talált. Valószínűleg Eleanor hagyhatta ott. Lehet, hogy nem mindenben feddhetetlen az a nő, gondolta Daisy, de meg kell hagyni, ízlése van, és a jelek szerint ugyanúgy rajongott a kasmírért, mint ő. Nehéz volt elhinni, hogy szilveszter este van – Hogmanay olyan hely volt, ahol megáll az idő. Otthon most valószínűleg egy kényelmetlen, ám szexi ruciban telefonálgatnának izgatottan a barátaival, hogy hol és merre kezdjék csapatni az estét. Most viszont elképzelni sem tudta volna, hogy máshol legyen, mint itt. Hát nem furcsa?

Kényelmes szunyókálásából (elnyomta az álom a fahasábok ropogását hallgatva) egy magas, fájdalmas nyögés ébresztette fel. Először egy rókára gondolt, de aztán hirtelen eszébe jutott Grizzie. Azonnal felpattant, és a kutyához sietett. Grizzie a

földön feküdt, tekintetéből sütött a fájdalom, és látszott rajta, fogalma sincs, mi történik éppen vele.

Daisy felrohant a lépcsőn, és közben azt kiabálta:

– Rory? Azt hiszem, Grizzie-nél itt az idő! A picik úton vannak!

A férfi azonnal felbukkant a dolgozószoba ajtajában, arca rémült volt, és zilált.

– Biztos benne? Honnan tudja? Még pár napot várnia kéne!

– Jöjjön, és nézze meg maga is.

Daisy szaporázta a lépteit a lépcsőn, attól tartott, Rory képes lenne fellökni őt maga előtt, akkora svunggal indult szeretett kutyája felé.

Griselda szeméből áradt a szeretet és boldogság, mikor megpillantotta gazdáját.

Gazdája ellenben nem tűnt túl boldognak, hogy szenvedni látja kutyáját.

– Hívom Hamisht – mondta.

Daisy gondoskodott róla, hogy Griselda mellett legyen elég víz és étel, és hozott egy köteg újságot is. Aztán elindult körülnézni, mi mindenre lehet még szükségük a vajúdáshoz.

Az egyik szekrényben nagy kupac kézi törülközőt talált. Eleanor a jelek szerint a kis méretű törülközőket is szerette, amiért Daisy most külön hálás volt. Csomót felmarkolt közülük, és biztos volt benne, Griselda is örülni fog neki, hogy a kiskutyái ilyen bolyhos-puha luxuskörülmények közé érkeznek majd a világra hamarosan. Talált lepedőket is, azokat is a kupachoz csapta. Aztán a konyhába ment, és keresett ollót. Elővett egy fazekat, forralt benne vizet, beledobta pár percre az ollót, aztán mikor úgy ítélte meg, hogy kellően steril lett, a lepedőkre tette. Fogalma sem volt, kell-e ennyire alaposnak és higiénikusnak lenni ilyen helyzetben, de biztos volt benne, hogy Rory értékelni fogja az erőfeszítéseket.

Most, hogy így összepakolt mindent, és szépen elrendezte Griselda körül a dolgokat, visszament a nappaliba, és felvette a könyvét. Újra bevackolódott a fotelbe. Biztos volt benne, hogy bőven van ideje még, mielőtt komolyra fordulnának a dolgok.

Rory is belépett a szobába

– Hamish már úton van – mondta. – Teszek fel egy kis vizet forrni.

– Majd teszek bele teát, mikor ideért – mondta Daisy, ezzel próbálta jelezni, hogy a forró vízre nem biztos, hogy szükség lesz az ellésnél.

De Rory addigra már kiment a szobából.

Daisy követte őt a konyhába.

– Még eltart egy ideig, szerintem bőven ráérünk tenni bármit is. Hacsak nem szeretne maga inni egy kis teát?

Rory ránézett, tekintete szinte vad volt.

– Whiskyt szeretnék inni, de nem fogok. Józannak kell maradnom, míg véget nem ér ez az egész.

– Jogos. Különben is szilveszter este van – nézett rá Daisy. – Miért nem megy, és ül oda Grizzie mellé kicsit? Biztos vagyok benne, hogy nagyon értékelné, ha most mellette lenne.

– Honnan tud maga ezekről ilyen sokat? Ja, nem szóltam. Biztos ilyen kurzusra is beíratták a szülei.

Daisy felkuncogott.

– Persze hogy nem. Ha láttak volna rá esélyt, hogy állatorvosnak taníttassanak, tuti elküldtek volna az egyetemre. De anyámnak egy csomó kutyája volt, cavalier-ek, úgyhogy volt már részem hasonló élményben.

– Cavalier-ek? Azok nem azok az icipici kutyaszerű lények? Csak mert akkor az teljesen más.

Daisy vállat vont, mert fogalma sem volt, hogy a méret számít-e az ellésnél.

– Annyi baj legyen. Hamish úgyis ideér időben. Milyen messze lakik?

– Általában negyven perc, de ebben az időjárásban nem tudom, mennyi lesz. – Kipillantott az ablakon, és Daisy követte a tekintetével. Újra havazni kezdett.

– Biztos vagyok benne, hogy csomó ideje van még ideérni – mondta Daisy. – Mondok valamit. Igyunk egy teát, és együnk egy kis sütit, míg meg nem érkezik. Segít, hogy gyorsabban múljon az idő.

– Nekem nem. Na, jó, a tea jöhet, de sütit nem bírnék most enni.

Daisy megrázta a fejét.

– Milyen kis válogatósak lettünk.

Rory rámeredt.

– Rólam van szó?

– Csak ha magára veszi – mondta Daisy, és remélte, nem lőtt túl a célon ezzel.

Daisy kicsit magukra hagyta őket Grizzie-vel. Rakott még a tűzre, hozott be újabb hasábokat a fészerből, gondosan kiválogatva a legszárazabbakat. Közben rádöbbent, végső soron korántsem utálta annyira, hogy itt ragadt, mint gondolta az elején. Felfedezte, hogy a vidéki élet nem is áll olyan távol tőle, és most, hogy élesben ki is próbálhatta magát benne, kiderült, hogy kifejezetten szereti a dolgot, a teendőket, a tájat – még akkor is, ha ez utóbbi azért kissé egysíkúan fehér volt az elmúlt napokban. Hirtelen belé hasított a gondolat, mi van, ha Rory miatt élvezi ennyire az ittlétet, de gyorsan el is hessegette magától. Egy *híres író és a PR-osa* kapcsolat több mint klisé lenne.

– Hogy van? – kérdezte pár perccel később.

Rory a fotelben üldögélt, nagyon zaklatottnak tűnt, és a haja kócos volt, mert állandóan beletúrt, hogy levezesse a feszültséget.

– Nem tudom. Mi lenne, ha maga maradna vele? Én gyorsan felcsörgöm újra Hamisht. Remélem, még otthon van, és nem indult el mulatni.

– Kicsit korán lenne még ahhoz, nem?

Rory az órájára pillantott, aztán megrázta a fejét, kissé zavarodottnak tűnt, felpattant, és kisietett a szobából.

Daisy ott maradt a kényelmes fotelben, újra a könyve után nyúlt, és magára húzta a kasmírtakarót.

Rory pár perccel később visszalépett a szobába.

– Attól tart, nem fog ideérni időben. – Olyan arccal nézett, mint aki nem tudja elhinni, hogy ilyen rémségek előfordulhatnak. – Mihez fogunk most kezdeni?

– Nos – mondta Daisy –, első körben megkérdezhetnénk Grizzie-t, nem tudná-e visszatartani a piciket addig, míg kicsit eláll a havazás…

– Jaj, ne őrjítsen már meg.

– Vagy egyszerűen csak megnyugszunk, és meglátjuk, hogy alakulnak a dolgok. Megteszünk mindent, hogy segíteni tudjunk, ha kell – mondta, és sóhajtott egyet. – A legnehezebb az lesz, hogy mi ketten ne unjuk halálra magunkat, míg várunk. Szerintem hallanánk mindent a nappaliból, és nézhetünk addig egy filmet, de…

– Hová gondol? Nem hagyjuk őt magára!

– Akkor nem. – Mondta Daisy. – Van valamilyen kártyája, Rory?

Rory értetlenül nézett rá.

– Kártyám? Névjegykártyám?

– Dehogy. Kártya kártya. Játszani. Tudja, amin számok vannak, meg ábrák, meg ilyenek.

Rory arca kitisztult.

– Ja, értem. Nem is rossz ötlet. Megyek, és megkeresem.

Addig Daisy talált egy kis asztalt, amin tudnak játszani. Úgy tűnt, a PR-os múltja – mindig egy lépéssel előrébb járni, hogy ha bármi váratlan történne, fel legyen mindenre készülve – mégsem volt annyira felesleges.

Mikor Rory visszaért, nemcsak két pakli kártya volt nála, de egy nagy bödön is, benne megszámlálhatatlanul sok aprópénzzel.

– Tudtommal a röminél nem szoktak pénzezni – jegyezte meg Daisy.

– Nem römizni fogunk. Hanem pókerezni.

– Ó.

– Ne mondja, hogy egy magaféle belevaló PR-os lány nem tudja, hogy kell pókerezni?

– Hát… – A szülei megtanították őt sokféle kártyajátékra, de a póker nem volt köztük. Nem tartották szükségesnek egy fiatal lány esetében, hogy pénzben tudjon zsugázni.

– És komoly a tét. Bármennyit nyer, megtarthatja – mondta Rory.

– Hálás köszönet – felelte Daisy, és elkezdte számolni a pénzt.

Rory gyorsan megtanította az alapokat, Daisy meg is nyerte az első pár kört, és egyre jobban élvezte a játékot.

– Életemben nem élveztem még ennyire játékot úgy, hogy közben talpig fel is vagyok öltözve – tört ki belőle az egyik pillanatban. Élete eddigi legjobb szilvesztere volt ez, de ezt már nem mondta ki hangosan.

– Van olyan verzió is, ahol…

Daisy a férfire meredt, mert pontosan tudta, hova akar kilyukadni.

– Nem – mondta jéghideg hangon.

Rory vállat vont.

– Lehet, hogy kicsit hideg is lenne egy vetkőzőspókerhez.

– Most gondoljon bele, ha Hamish mégis ideérne időközben, mi meg itt állnánk félmeztelenül. Nem biztos, hogy túl jó benyomást tennénk rá.

Rory felnevetett.

– Nem hittem volna, hogy maga ilyen kis prűd.

– Ó, nem is vagyok! Legalábbis azt hiszem, nem vagyok. Az ember általában nem tartja prűdnek magát, nem? Nem, én most a PR-os szemszögéből mondtam ezeket a dolgokat.

Rory megrázta a fejét, és közben forgatta a szemét.

– PR a fenéket. Maga jön.

Daisynek épp remek lapok jöttek, és készült egy rakat pénzt bezsebelni, mikor Griselda úgy döntött, ideje véget vetni a bulinak. Felnyüszített, de olyan fájdalommal teli hangon, hogy Daisy és Rory egyszerre hajította el a kártyáit, és rohant oda hozzá. Egy fényes, fekete valami bukkant fel a kutya hátsó felénél.

– Ó, te jó ég, el fogok ájulni – mondta Rory. – Megyek, hívom Hamisht.

– Jaj, ne legyen már ilyen tutyimutyi. Adjon egy törülközőt! – mondta Daisy. – Elkapom. Már mindjárt itt van.

Daisy végtelen gyengédséggel a kis gombóc után nyúlt, majd leküzdve növekvő idegességét és kitörni készülő sikolyát, odanyújtotta az újdonsült anyukának.

– Egek, ez megeszi a gyerekét – motyogta Rory.

– Dehogy. Csak segít neki kibújni a burokból. És persze megeszi, de csak utána. És nem a gyereket, hanem a méhlepényt.

– Maga elképesztő, ugye tudja? – kérdezte Rory.

– Griselda elképesztő, nem én. Gyorsan megfordítom alatta a lepedőt, hogy ne a nedves részen kelljen feküdnie.

– Nem is tudtam, hogy ennyi mindent idekészített az elléshez. Fantasztikus! – mondta Rory.

– Nem vagyok benne biztos, hogy a volt felesége sejtette, milyen meglepetéseket tartogat számukra Griselda, mikor megvette ezeket a vitathatatlanul bolyhos, ám ennek megfelelően drága lepedőket.

– Mi a fenéről beszél? – Rory hangja már nyugodtabban csengett, ahogy nézte Griseldát meg a kölyköt. A kutya olyan alaposan tisztogatta kicsinyét, hogy szinte már fájt nézni.

– Csak hogy a lepedő… Eléggé drága lehetett – mondta Daisy. – Csodálatosak együtt, nem? Azt hiszem, sírni fogok.

Rory fél karral átölelte őt, és halkan azt suttogta:

– Azt hiszem, én is.

Mikor megbizonyosodtak róla, hogy Griseldával minden rendben, és a kicsi is ügyesen elkezdett szopizni, Daisy megkérdezte:

– Egy teát? Vagy még egy kis pókert?

– Pókert. Nem sok választott el, hogy elnyerjem az összes pénzét, mikor Grizzie megszakított.

– Azt csak hiszi! Nézze – mondta Daisy, és büszkén kiterítette kártyáit az asztalra.

Rory megbökte őt az ujjával.

– Sajnálom, Daze, az csak kilenc, és nem tíz. Az én négy ászom veri, de nem kicsit.

Míg Daisy nevetett, és odasétált Griseldához, hogy megsimogassa a hátát, míg a következő babára várnak, rádöbbent, mennyire élvezi, hogy ott ülhet Rory mellett, és érezheti a férfi közelségét és a testéből áradó melegséget. Míg játszottak, Rory mintha teljesen más ember lett volna, nem morgott annyit, sokkal többet viccelődött, és játékosan csillogott a szeme. Daisy elgondolkozott, vajon mogorvaságát mennyire köszönheti a volt feleségének és a ténynek, hogy egyszerre vesztette el őt és a legjobb barátját.

– Éhes vagyok – szólalt meg Rory, közben felsöpört egy maréknyi aprót, és a többihez csapta.

Daisy az órájára nézett.

– Már tíz óra! És mi még nem vacsoráztunk. Csináljak magunknak valamit gyorsan?

– Nem kell. Én fogok. A szendvicsekhez értek, de ha közben jönne egy újabb kutyus, nem tudom, mit kezdenék vele.

– Remek időzítés – mondta Daisy, mikor pár perccel később visszaért a konyhába. – Nézze – Griselda már a második kölykét mosdatta tisztára. – Egy kislány, addig érkezett, míg nem voltunk ott.

– Egy férfinek nincs helye a szülőszobában – mondta Rory határozottan. – Ez egyike azon keveseknek, amiben a feleségem és én valaha egyetértettünk. Nem mintha lett volna gyerekünk, nyilván.

– Ó – mondta Daisy, miközben ették a szendvicseket –, azt hiszem, én nem bánnám, ha lenne bent velem közben valaki, akit ismerek. De nekem sincs gyerekem, nyilván. És szerintem ez még hosszú évekig így is marad.

– De amúgy szeretne?

– Ó, hogyne! Legalábbis azt hiszem.

– Mennyi idős, Daisy?

– Huszonöt.

– Az fiatal. Nagyon fiatal.

– Ez igaz – mondta Daisy. – De tudja, mi a fura?

– Mi?

– Hogy valaha maga is volt huszonöt.

Rory felnevetett.

– Tudja mit, ifjú Daisy? Talán megengedi, hogy magára aggasszam ezt a jelzőt. Hosszú évek óta nem éreztem magam olyan remekül, mint most magával meg egy pakli kártyával.

– Ezt elmondom Venetiának is. Csak hogy tudja, tudom én jól is végezni a dolgom, hadd legyen csak megelégedve. – Ennél persze sokkal jobban estek neki a férfi szavai, csak nem szerette volna elárulni Rorynak.

– Nem a munkájáról van itt szó, Daisy. Semmi, amit az elmúlt napokban csinált, nem kötődött szorosan a munkaköri leírásához, nem igaz?

Daisy arca ellágyult.

– Rendben, bevallom, nem minden kötődött hozzá. De Venetia elvárja tőlünk, hogy íróinknak minden téren a legjobbat nyújtsuk, mindegy, milyen területen.

– Érthetjük ez alatt, hogy az író kutyájának is le kell vezetniük az ellését?

– Mostantól kezdve ez is szerepelni fog a listán.

Rory felkuncogott, és megint átkarolta őt. Ám most nem csak simán megölelte,

de egy puszit is nyomott a feje tetejére. Daisyből kifakadt egy halk sóhaj. Rory annyira csodálatos volt (most már be merte vallani magának), de biztos túl fiatalnak tartja őt. A puszi arra engedett következtetni, hogy inkább tekinti a húgának, mint egy vonzó nőnek, és ez egyáltalán nem tetszett neki.

Fél óra volt éjfélig, és Griselda már öt apróság büszke anyukája volt, mikor a hatodik kölyök elakadt. Grizzie hiába nyomott és nyögött, csak Rory lett tőle izgatottabb, a kölyöknek nem akaródzott kibújni.

– Na, most kéne rácsörögni Hamishre – mondta Daisy, aki kezdett kicsit pánikba esni.

– Nincs értelme. Váltottunk egy SMS-t, míg a szendvicseket csináltam. Esély sincs rá, hogy ideérjen.

– Akkor csak miránk számíthat – mondta Daisy. Nagyot nyelt, és lepillantott a dudorra, ami ott volt megakadva Griseldában. A kutya szemmel láthatóan szenvedett, a kiskutya pedig bármelyik percben elpusztulhat. És Daisy leginkább emiatt aggódott – mi lesz, ha az elszorult kölykön kívül többen is vannak még odabent? Akkor tényleg szükség lesz Hamishre.

– Tudna adni egy törülközőt?

Megpróbálta félelemtől remegő kezét kicsit lenyugtatni, és amilyen gyengéden csak tudta, nyomni kezdte Grizzie hasát, aztán mikor már hozzáfért, elkezdte kihúzni a kölyköt az anyjából. Legnagyobb megkönnyebbülésére a kutyus kicsusszant. De mozdulatlan volt a burkon belül.

– Ollót – mondta halkan.

Rory odanyújtotta neki, és Daisy leheletfinoman rést vágott a burkon, hogy a kiskutya fejét kiszabadítsa. A kutyus még mindig nem mozdult. Griselda újra összerándult, egy újabb kutyus közeledett, úgyhogy Daisy addig a most született apróságot próbálta életre gyömöszölni és melengetni úgy, ahogy anyjától látta korábban. Végre felnyögött a pici. Daisy nagyot sóhajtott, és Grizzi mellé tette a kölyköt, aki aggódva nézte a kis gombócot, nem értve, miért nyöszörög.

Mikor mindent elrendezett Grizzie körül, hirtelen rettenetesen fáradtnak és érzelmileg telítettnek érezte magát. Tudta, hogy ez csak a megkönnyebbülés, és így jön ki belőle a feszültség, és minden rendben volt már, de attól még nem tudta összeszedni magát, egész testében remegett. Roryra nézett – a férfi is remegett. Annyira természetesen jött a mozdulat, hogy egyikük sem állt neki ellent – egymás felé fordultak, és összeölelkeztek. Aztán csak álltak ott percekig, szorosan

egymáshoz bújva.

Végül Daisy úgy gondolta, ideje kiszakadni az ölelésből, noha szíve szerint élete végéig tudott volna így állni. Felnézett, és gondolta, rákérdez egy csésze teára. Rory lepillantott rá, de látszott, az ő gondolatai nem a tea körül forognak. Daisy nagy levegőt vett. Ami közöttük vibrált a levegőben, az messze volt a profi munkakapcsolattól, mégis mindennél jobban vágyott rá. Rory ajkai vészesen közeledtek az övéhez.

Ám alig értek össze, hirtelen dörömbölés hangzott fel a bejárati ajtón. Egy pillanatra csak meredtek egymásra. Daisy úgy érezte magát, mint egy neveletlen kiskamasz, akit épp rajtakaptak, hogy az ügynökség leghíresebb íróját készül megcsókolni. Rory zavarban volt egy kicsit, aztán grimaszolt egyet.

– Most múlhatott el éjfél. Ez pedig már az új év hangja, ha jól sejtem.

Együtt mentek az ajtóhoz. Mari és két férfi állt ott – a férfiakat Daisy nem ismerte. Az ajtóhoz közelebb álló férfinek ébenfekete haja volt. De mikor Rory felkiáltott, érződött, hogy nem a hajszíne miatt örül neki ennyire:

– Hamish! Sikerült ideérned!

– Sikerült elindulnom, és akkor ezek a kedves emberek – mutatott Marire és a férfire, akit Daisy a férjének tippelt –, azt mondták, mehetek velük tovább.

Rory nem vesztegette felesleges bemutatásokkal az időt, és azonnal Griseldához vezette Hamisht.

Mari is izgatottan sietett a kicsikhez, bár egy kicsit kevésbé, mint az orvos és Rory.

– Tudtuk, hogy mostanában kell jönnie a kicsiknek, úgyhogy gondoltuk, átugrunk, hogy megnézzük, minden rendben van-e. Ja, Daisy, ő itt Ian, a férjem. Ian, ő pedig Daisy.

Ian kedvesen Daisyre mosolygott, a férfi vörös hajával sokkal skótabbnak nézett ki, mint a sötét hajú Hamish.

– Már sokat hallottam rólad, Daisy.

Daisy kicsit megborzongott.

– Meg sem próbálom kitalálni, vajon miket.

Ahelyett, hogy ő is a kutyák köré csoportosult volna, Daisy inkább kiment a konyhába, és feltett egy kancsó vizet forrni. Aztán poharakat vett elő, és szelt pár szeletet a délutáni süteményből.

Mari nem sokkal később csatlakozott hozzá.

– Hát nem mondanám, hogy ennél cukibb dolgot még életemben nem láttam, de nagyon helyesek a kölykök. És heten vannak! Az egy nagyon szép szám.

Daisy bólintott.

– Kicsit úgy érzem magam, mintha az enyémek is lennének. Szerinted mit innának a többiek? Whiskyt vagy teát?

– Whiskyt. És rendszerint Black Bunt eszünk ilyenkor hozzá.

Daisy grimaszolt egyet.

– Mi a vihar az a Black Bun?

Mari felnevetett.

– Egy sütemény. Kell hozzá egy sütemény, az itt is van. Én is hoztam magammal amúgy. Meg egy kis szén… Ne is kérdezd…

– Ne is folytasd, el tudom képzelni, mire futhat ki ez az egész, de jobb, ha ennyiben maradunk.

Mari újra felnevetett.

– Képzeld, vennünk kellett a szenet. Múlt évben elhasználtuk az összeset. Na, jönnek is a fiúk. Kezdek tölteni.

A konyha hirtelen teli lett férfiakkal, nevetésük betöltötte a helyiséget. Mari és Daisy kiosztotta a whiskyket, a süteményeket és a teát is. Aztán hirtelen mindenki elhallgatott. Rory felemelte a poharát.

– Tósztot mondok! Daisyre. Lehet, hogy nem ő a legmakulátlanabb PR-os, de hogy remekül le tud vezetni egy ellést, ahhoz kétség nem fér.

Daisynek volt egy olyan érzése, hogy rajta és Roryn kívül senki nem tudja, mit is jelent az, hogy PR, de elfogadta a köszöntőt, és az azt követő puszikat és gratulációkat is.

– Meg kell mondjam – mondta Hamish – mint állatorvos, hogy remekül gondját viselted Grizzie-nek. Rorynak nagy szerencséje, hogy itt voltál vele.

Daisy érezte, hogy elpirul.

– Már láttam máskor is kiskutyákat megszületni.

– Attól még zseniális volt – mondta Rory.

Daisy a férfi szemébe nézett, és érezte, hogy még jobban elpirul. Egyszerre volt a férfi tekintetében tisztelet, elismerés és még valami, amiről csak remélte, hogy a barátságnál kicsit több. Azt kívánta, bárcsak el tudná tüntetni a többieket, hogy kiderüljön, Rory valóban megcsókolta volna-e őt korábban.

– Menjünk be a tűzhöz, és üljünk le ott – javasolta Rory egy pillanattal később. – Én teljesen kimerültem. És biztos ti is fáradtak vagytok. Ekkora hóban megtenni ilyen nagy utat.

A kényelmes nappali hirtelen teli lett emberekkel, az összes ülőalkalmatosság foglalt volt. A szoba sokkal barátságosabbnak tűnt így, gondolta Daisy, és

meggyújtott pár gyertyát, míg Rory tett a tűzre. Hamish körbejárt, és mindenki poharába töltött még, Mari pedig motyogva figyelmeztette férjét, hogy ne morzsázzon a sütivel. Nagyon bensőséges volt a hangulat.

Daisynek már nem jutott szék, így végül a szőnyegre huppant le a kandalló elé, és nekidőlt a széknek, amelyikben Rory ült. A férfi felajánlotta ugyan neki a fotelt, de ő elutasította.

– Szeretek itt lent ülni, jobban látom a lángokat – magyarázta, és a férfi nem ellenkezett.

Daisy tulajdonképpen senkit nem ismert az egybegyűltek közül, mégis – csodálkozott rá – olyan jól és otthonosan érezte magát köztük, mint olykor a barátaival sem. Még a szobában virágzó orchidea vagy a kinti hangák és az illatos kakukkfű is több időt töltött el velük, mint ő, és mégis. Kezdett kellőképp szentimentális hangulatba kerülni, mikor egyszer csak azt vette észre, hogy mindenki felpattan, és indulásra kész.

Ezt rengeteg ölelkezés és jókívánság követte, majd hirtelen kiürült a ház. Csak Rory és Daisy maradt, ott álltak egymással szemben. Egy hosszú percig egyikük sem szólalt meg. Daisy törte meg a csendet.

– Jobb lesz, ha megnézem, minden rendben van-e Grizzie-vel.

Rory lassan bólintott.

– Helyes. Jobb, ha biztosra megyünk, elvégre alig öt perce nézett rá az egyik legjobb állatorvos, aki itt praktizál a skót felföldön.

– Nos, én viszont már nagyon rég nem láttam őt – mondta Daisy, és lábujjhegyen a szobába osont.

Griselda a földön feküdt (így kinyújtózkodva majdnem olyan hosszú volt, mint egy felnőtt ember), körülötte minden felszerelés, amire csak szüksége lehetett, a kiskutyák pedig, mint kis gyöngysor, pihegve szuszogtak a kimerítő szopizás után. Grizzie felemelte a fejét, és megcsóválta a farkát, mikor Daisyt megpillantotta – látszott rajta, hogy egyszerre büszke, és egyszerre szórakoztatja, hogy ilyen különös csoda esett meg vele.

Eltartott egy kis ideig, míg Daisy végére ért mondókájának, miszerint milyen ügyes volt, és hogy az (amúgy kissé patkányokra hajazó) kölykök mennyire gyönyörűek. Rory akkor lépett be, mikor már végzett a monológgal. Megfogta Daisy kezét, és talpra húzta őt.

– Itt fogok ma aludni Grizzie-vel. Hamish mondta, hogy ezek a nagytestű kutyák elég ügyetlenek tudnak lenni.

– Jelezze majd, ha szeretné, hogy leváltsam. Nem okozna gondot, komolyan.

– Tudom, hogy nem. Ennyire ismerem már. Maga nagyon hűséges.

– Hát Grizzie-hez feltétlenül – mondta Daisy.

– Mindkettőnkhöz, azt hiszem.

Daisynek hirtelen jólesett volna elmenekülni. Mindennél jobban vágyott rá, hogy a férfi a karjaiba kapja, és az ágyába vigye, de most valahogy mégsem tudta kezelni a helyzetet.

– Menjen lefeküdni, Daisy – mondta Rory gyengéden. – Biztosan nagyon elfáradt ma este.

Másnap reggel frissen sült szalonna illatára ébredt. Eltartott pár pillanatig, míg rájött, hol van, és mi a helyzet, aztán eszébe jutottak a kiskutyák. Kipattant az ágyból, és magára kapta Eleanor fürdőköpenyét (szintén kasmír). Még kötözte össze magán, de már sietett le a lépcsőn, hogy mielőbb a kiskutyákhoz érjen.

Griselda az oldalán pihent, a hét patkány méretű kutyus mind ott feküdt mellette, és szemmel látható jó étvággyal reggelizett. Előző este olyanok voltak, mint egy-egy szürke kis kukac. Ma reggelre akkora lett a pocakjuk, mint egy kisebb lufi. Nyilvánvalóan egész éjjel szopiztak. Rory is bejött hozzájuk, míg Daisy ott térdelt Grizzie mellett, és épp azt suttogta a fülébe, milyen ügyes és okos nagylány.

– Csodálatos, nem? – kérdezte Daisy, és a férfire pillantott.

– Az. És kész a reggeli is. Jöjjön, egyen velem. Grizzie itt lesz reggeli után is.

Daisy felállt, és szorosan összehúzta maga előtt a köpenyét.

– Gyorsan felszaladok a szobámba, és felkapok valami tisztességes ruhát.

– Ne tegye. Jöjjön így, ahogy van. Nagyon elbűvölően néz ki. Sokkal jobban tetszik smink nélkül, ilyen kócos hajjal.

– Órákig tart, míg elkészülök ezzel a frizurával – mondta mosolyogva Daisy.

– Nagyjából nyolc órán át, gondolom – mondta grimaszolva Rory. – Jöjjön. Csináltam tükörtojást.

Határozottan ünnepi hangulat volt így, hogy Rory készítette el a kiadós január elsejei reggelit.

– Nem nagyon szoktam ilyenkor azt számba venni, hogy mik az év első történései – mondta Daisy, mikor már a második, kellően skót pirítósát kente magának.

– Nos, tíz óra van, idén először, ez vitathatatlan – mondta Rory. – Biztos benne, hogy nem kóstolja meg a sült velőt? Nagyon finom.

– Köszönöm, elhiszem, de már így is annyi szalonnát és tojást ettem, ami hat PR-os lánynak is sok lett volna. Képtelen vagyok többet enni.

A férfi előrehajolt, és gyengéden lesöpört Daisy szája sarkáról egy morzsát.

– Megyek és lezuhanyzom – mondta Daisy, mert hirtelen túl meztelennek érezte magát.

Mikor később lejött zuhanyzás után, rendesen fel volt öltözve, de csak egy leheletnyi sminket tett magára. Elhitte Rorynak, hogy jobb, ha nem festi ki magát teljesen, de azért ennyi kellett, hogy ő is jól érezze magát. Még gyorsan válaszolt Venetia legutolsó üzenetére, melyben gratulált Daisynek a kicsiknek nyújtott segítségért, és megkérdezte, sikerült-e rávennie Roryt, hogy aláírja a négy könyvre a szerződést, amire az egész kiadó epedve várt. Daisy annyit válaszolt, hogy még vár a megfelelő pillanatra, holott az igazság az volt, hogy teljesen kiment a fejéből. Csak Roryval, Griseldával és a kölykökkel szeretett volna foglalkozni, nem könyvekkel és szerződésekkel.

Bement a konyhába, készen arra, hogy feltakarítson az előző esti összejövetel és a mai reggeli után. Legnagyobb meglepetésére a konyhában szinte teljesen elpakoltak. Kicsit még letörölte a pultot itt-ott, és fel is söpört, de ezektől eltekintve Rory szép munkát végzett. Épp feltett egy kancsó vizet forrni, mikor a hátsó ajtó kinyílt, és Mari lépett be rajta.

– Csak a kölyköket jöttem megkuksizni – mondta, és kissé zavarba jött. – Hivatalosan nincs semmi keresnivalóm itt.

– Nos, én nagyon örülök neked, akár hivatalosan vagy itt, akár nem – mondta Daisy. – Kérsz egy csésze bármit?

– Csak egy kis teát. Aztán megyek, és megnézem Grizzie-t.

Daisy is csatlakozott Marihez és Roryhoz, hármasban csodálták a kölyköket, aztán Mari megszólalt:

– Ideje, hogy ti ketten kicsit kimenjetek a friss levegőre. Majd én vigyázok a picikre.

Daisybe belehasított, mennyire szeretne kimenni egy kicsit a hóba. Nem tudta, mennyi időt fog még itt eltölteni. Hisz mikor a hó elolvad, vagy csak egy kicsit is olvadni kezd, neki mennie kell haza.

– Van hozzá kedve, Daisy? – kérdezte Rory, mintha nem látta volna rajta.

– Ó, igen. Nem ártana lesétálni a kiadós reggelit.

Alaposan felöltöztek, aztán kis ideig csendben sétáltak egymás mellett, egyiküknek sem hiányzott, hogy megtörje a csendet a hóval borított némaságban. Aztán egyszercsak megálltak. Egy sziklapárkányra érkeztek, és csak álltak ott,

nézték a tavat a lábuk alatt, és a mögötte magasló hegyeket.

– Hiányozni fog – mondta Daisy. – Nem hittem volna, hogy ezt fogom mondani, de tényleg hiányozni fog.

– Nekem is – mondta Rory.

Daisy ránézett.

– Hogy érti ezt?

Valahol mélyen remélte, hogy a férfi azt fogja mondani, Daisy fog neki hiányozni. De az esze tudta, hogy erről szó sincs.

– Lehet, hogy el kell adnom. Van egy volt feleségem, aki a költekezéséről híres, és egy néhai barátom, aki kirántotta a lábam alól a szőnyeget. Minden értelemben. Ne mondja, hogy nem tud róla. Biztos vagyok benne, hogy Mari elmondta. Nem egy pletykás alkat, inkább úgy mondaná, hogy szereti informálni az embereket maga körül.

Daisy nem válaszolt azonnal, aztán összeszedte minden bátorságát, és kibökte:

– Pedig minden lehetősége megvan, hogy pénzt keressen. Nem kis pénzt.

– Nem fogom eladni azt a földet senki idegennek – mondta Rory gyorsan. – Nem érdekel, mennyit fizetnének érte. Különben is lehet, hogy vadmacskák vannak rajta, és akkor nem is lehet ráépíteni.

– Ó, Mari ezt nem említette. Talán azt gondolta, erről nem kell informálnia.

Rory kicsit kevésbé feszülten felelt.

– Elnézést. Az összes barátom, az a pár, akikben valóban megbízom, mind azt mondja, el kéne adnom azt a ficakot, és minden gondom azonnal megszűnne. De képtelen vagyok rá. Rettentő keményen harcoltam érte, és nem válok meg tőle.

– Én nem erre gondoltam.

– Hát mire?

– Lehet, hogy ez az ötlet sem fog annyira tetszeni.

Tudta, mert Venetia megírta, hogy Rory legendásan utál egynél több könyvre szerződést kötni. De a kiadó egynél többre számított tőle, négy lett volna a legideálisabb, ám hogy ennek mi volt az oka, azt Venetia nem osztotta meg Daisyvel.

– Mi az? Ne húzza az időt, egyre vadabb dolgokat képzelek el közben.

– Nem kell félnie, semmi durva. Egyszerűen írjon alá a kiadóval szerződést négy könyvre, ne csak egyre. Az Athene fizetne önnek. Nem keveset. – Nem tudott pontosan semmit az összegről, de biztos volt benne, hogy a kiadó bőkezű lenne.

– Ó. – Rory ezt olyan hangon mondta, mintha ez az opció eszébe sem jutott volna. – Sosem szoktam egy könyvnél többre szerződést kötni. Nem szeretem azokat a

megállapodásokat, amik ilyen hosszú távra lekötnek. Mi van, ha közben abba akarom hagyni az írást?

– Nos, ez természetesen magától függ. Ez csak az egyik megoldás, ami lehetővé tenné, hogy ne kelljen lemondania erről a sok szépségről.

Míg ezt mondta, egy kissé teátrális mozdulattal körbemutatott.

Rory hosszan nem válaszolt. Daisy pedig csak állt mellette, és itta magába a sok gyönyörűséget, a hegyeket, a havat, az ezüstösen csillogó tavat, a fák sötét koronáját, és a hótól roskadozó ágakat.

Rory megköszörülte a torkát.

– Mit gondol, mennyit kapnék?

– Nem tudom. De azt javaslom, beszélje meg az ügynökével, mennyit szeretne, aztán hagyja rájuk az egyezkedést.

Rory nagyot sóhajtott, aztán így felelt:

– Mindig is szerettem ezt a helyet, de most kellett rádöbbennem, tulajdonképpen milyen sokat is jelent számomra. Ha itt kéne hagynom, kicsit beleszakadna a szívem.

– Akkor ne hagyja elveszni. Harcoljon érte – mondta Daisy.

Rettentő hosszúnak tűnt, mire Rory válaszolt.

– Rendben. Megbeszélem Davisszel, mit akarok. És meglátjuk, mit felel.

Daisy nem felelt. Rory ügynöke híres volt arról, hogy mindent kiharcol, amit csak ők ketten a fejükbe vesznek. Remélte, senki nem fogja őt vádolni azzal, hogy ez a szerződés minden vagyonából kiforgatja az Athene-t.

– Kezd sötét lenni – mondta Daisy kicsit később. – Pedig még csak ebédidő van.

– Akkor vissza kéne mennünk. Mari már biztosan menne haza.

Két nappal később beköszöntött az olvadás. Bemondták a hírekben, hogy az utakat elkezdték tisztítani, és hogy minden kezd újra rendeltetésszerűen működni. Így hát Daisy is készülődni kezdett, hogy lassan induljon hazafelé. Rory sem kínálta fel neki, hogy maradjon még, és különben is, ideje volt visszatérni a való életbe, és felvenni a londoni pörgést.

Rory ragaszkodott hozzá, hogy megtartsa a kasmírköpenyt, és Daisy úgy volt vele, hogy ha emiatt a súlytöbblet miatt fel kell adnia a bőröndjét, akkor is megéri – valami fenséges volt ez a köpeny. A szíve mélyén tudta, hogy nem csak azért örül neki annyira, mert gyönyörű és meleg, és mert annyira illett hozzá, hanem mert mindig erre az együtt töltött néhány napra fogja őt emlékeztetni. A férfi persze szerette volna odaadni neki a kabátot, a sálat és a csizmát is – és mivel az ő csizmája

úgyis tönkrement, mikor ideérkezett, Daisy nem is tiltakozott. Különben is, újfent csak az emlékek miatt örült nekik ennyire.

Hosszan és alaposan búcsúzkodott a kölyköktől, akiknek addigra már nevük is lett, és még hosszabban Grizzie-től, akire már mint testvérére tekintett, úgy a szívéhez nőtt.

Roryval viszont nagyon hivatalosra sikerült a búcsú.

– Nagyon köszönöm, hogy nem rakta ki a szűröm a havazás kellős közepén – mondta, aztán lábujjhegyre állt, és megpuszilta a férfit.

– Köszönöm, hogy segített világra jönni a kölyköknek. Én képtelen lettem volna rá.

– Ment volna magának is – mondta vidáman Daisy, és a bőröndjéért nyúlt.

– Daisy…

Daisy felnézett. Rory két kezébe fogta a lány arcát, és vonásain különös kifejezés ült.

– Maga nagyon fiatal…

Daisy megértette. Túl fiatal volt Roryhoz; ezért nem próbálta újra megcsókolni azután az este után, és ezért nem mutatta, hogy érezne iránta bármit is. Bár volt egy-két pillanat, mikor úgy látta, mintha vágy csillanna a férfi szemében, mikor ránézett. Azonban most, hogy a férfi ilyen gyakorlatias hangon szólt hozzá, tudta, hogy neki is így kell válaszolnia.

– Tudom – mondta. – De szerintem az nem baj!

– Alapvetően nem baj – mondta Rory, kissé száraz hangon. – Most azonban…

Ám ekkor megérkezett a taxi, és Rory nem tudta befejezni a mondatot. Daisynek átfutott a fején, talán a csillagokban van megírva, hogy mindig valami közbevágjon, mikor Rory valami kedveset készül mondani neki.

– Jobb, ha megyek.

– Igen. Jobb, ha megy.

Épp elindult az ösvényen a taxi felé (ugyanaz a morcos taxis volt, aki hozta is őt – megismerte a kocsit), mikor hirtelen megfordult, és újra felsietett a házhoz.

– Mi történt? Meggondolta magát, és mégsem megy? – kérdezte Rory. A hangja derűs volt, és mintha mosoly bujkált volna a szája sarkában.

Daisy nem mert ránézni, nem akarta látni, vajon örülne-e a visszatérésnek, vagy sem. Csak lecsapta a földre a bőröndjét, és kinyitotta gyorsan:

– Az átkozott könyvek! Egyiket sem írta még alá!

Egy hónappal később Daisy az asztala mellett ült. Skóciai útja – bármennyire is hülyeségnek tűnt az elején – végül is kifejezetten jól sült el. Előléptették. Nemcsak azért, magyarázta Venetia, mert rá tudta venni Rory McAllent arra, amire eddig soha senki nem, nevezetesen, hogy aláírjon egy négy könyvre szóló szerződést, hanem mert érezhetően önállóbb lett a messzi északon töltött idő után. Daisy nem vitatkozott. Valóban nagyon sokat tanult az ott eltöltött idő alatt, és amúgy is nagyon különleges napok voltak, több ok miatt. A legkülönösebb okról sajnos továbbra is csak álmodozni tudott.

Tervezett egy következő utat Nyugat-Angliába, hogy találkozzon az egyik írójával (már voltak saját írói is, nem csak asszisztált másoknak az ő íróikhoz), mikor kisebb hangzavar támadt a háta mögött. Felnézett, és megpillantotta Roryt.

Annyira nem illett ebbe a környezetbe, hogy először fel sem ismerte őt, ami nevetséges volt. Nem számított rá, hogy találkozni fognak, és úgy érezte, mintha rajtakapták volna valamin. Hirtelen kapkodni kezdte a levegőt, és ahogy a férfi közeledett az asztalához, attól félt, nem fog tudni megszólalni. Bárcsak ihatott volna egy korty vizet, mielőtt a férfi ideért volna.

– Jó napot, Daisy – mondta Rory.

– Jó napot – suttogta. Hirtelen úgy érezte, mintha visszarepült volna az időben, és újra ott lennének a házban kettesben, póker közben, mellettük a földön elterült Grizzie és a hét kis kölyök. Akkor még nem okozott gondot a beszéd.

– Eljönne velem ebédelni? Most?

Daisy az asztalára nézett, ami tele volt be nem fejezett munkákkal, aztán a telefonjára, ami fenyegetően mutatta a pontos időt: fél tizenkettő volt már.

– Hát…

Aztán hirtelen a semmiből mellettük termett Venetia.

– Menj csak, Daisy. Minden más várhat – lekapta Daisy kabátját a fogasról, és a lány kezébe nyomta. – Addig maradsz, amíg csak akarsz. Nagyon keményen dolgoztál az utóbbi időben.

Daisy a főnökére nézett, arcáról sütött a hitetlenkedés. Ez a nagylelkűség példa nélküli volt.

– Menj már, Daisy – erősködött Venetia. – Majd én tartom a frontot.

A liftben nem is szóltak egymáshoz. Daisy annyira zavarban volt, mint még életében soha. Rory hirtelen itt volt az ő életterében, és ez annyira furcsa volt. Úgy tűnt, mintha csak Skóciában hatott volna a varázs kettejük között, ahol a férfi otthon érezte magát.

– Venetia foglalt nekem asztalt – mondta Rory, mikor már a járdán sétáltak.

Megállt, és előreengedte őt egy nagyon kellemes étterem ajtaján, ahová csak nagyon különleges és fontos írók szoktak járni. Daisyt rendszerint nem szokták meghívni azokra az ebédekre.

Szánalmasan hosszú idő telt el, mire végre leültették őket, és megkapták az étlapot és az italaikat. Rory természetesen Famous Grouse-t rendelt, Daisy egy Aperolt.

– Hogy van Grizzie? – kérdezte Daisy, amikor Rory már percek óta nem adta jelét, hogy kedve lenne megtörni a csendet.

– Jól van. Szeretettel üdvözli.

Daisy kicsit megkönnyebbült, és mosolygott.

– Én is őt, mondja meg neki. És az összes apróságot is.

– Már nem olyan kicsik. Elképesztő, milyen gyorsan nőnek. Olyan, mintha gyorsított felvételen nézné őket az ember.

– Már talált nekik otthont?

Rory megrázta a fejét.

– Az interjúztatás rettentő lassú folyamat. Egyszerűbb lehet örökbe fogadni egy gyereket, mint eladni Grizzie egyik kölykét.

– És mennyit fog megtartani közülük?

Rory hangosan felnevetett.

– Ami azt illeti, ezt a kérdést még nem érintettük Griseldával.

– Nem? – Daisy egyre nyugodtabb lett. Végre Rory az a Rory volt, akivel Skóciában töltötték együtt az időt, nem a londoni, akitől mindenki rettegett. Még Venetia is.

– Lenne egy kérésem. Jobban mondva egy ajánlatom.

– Igen?

– Daisy, az ügynököm szerint érdemes lenne fontolóra vennem, hogy felvegyek egy saját PR-ost, mert ha nem, akkor elveszek a sok teendőben, és azt a hírnevem sínylené meg. Lekerülnék a térképről. Kell valaki, aki éjjel-nappal csak az én ügyeimmel foglalkozik – gyorsan Daisyre pillantott. – Megtenné, hogy fontolóra veszi az ajánlatot? Ami, attól tartok, azt is jelentené, hogy Skóciába kell költöznie.

Daisy elgondolkozott. Aztán kicsit oldalra billentette a fejét.

– Az ügynöke mondta? Az ügynöke képes volt ezt mondani, mikor a legutóbbi, regényéből készült film tízből tíz csillagot kapott, és a legújabb könyve hetek óta vezeti a sikerlistát? Szerintem magának nem PR-osra van szüksége, hanem valakire, aki vigyáz a kutyáira. Abban nagyobb segítségre szorul.

Rory nagyot sóhajtott.

– Rendben, lebuktam. Az ügynököm valóban nem mondott ilyet. De kellett valami indok, hogy miért jöttem most el magához találkozni. Elmondhatatlanul hiányzik. Úgyhogy ki kellett találnom valamit.

– Elég szánalmas indok volt ez. És magának nem kell kamu indokokat gyártania! Maga Rory McAllen, és mindent megkaphat, amit csak szeretne!

– De nekem magára van szükségem, Daisy. Van erre bármi esély?

Daisy érezte, hogy a szíve majd kiugrik a helyéről.

– De hisz túl fiatal vagyok. Ezt elég sokszor elmondta, míg ott voltam.

– Tudom, de már magam sem hiszem, hogy ez olyan fontos, mint amilyennek akkor hittem. És ígérem, nem kell eltemetkeznie a vad skót táj mélyén. Nem leszek egy begyepesedett remete…

– Rory – mondta, és a férfi kezére tette a kezét. Első alkalommal, jutott eszébe. – Nem kell megváltoznia miattam.

A férfi Daisy állához nyúlt, és gyengéden felemelte a fejét. Mélyen a szemébe nézett. Most már nem kellett a szerelem jeleit keresni az arcán, hisz oda volt írva minden: a vágy, a szenvedély, a lelkesedés.

– Szeretlek, Daisy. És annyira hiányoztál. Mari, Hamish és mindenki mondta, hogy őrült vagyok, amiért hagytalak elmenni.

– De csak azért, mert tudok főzni, és jól bánok a kutyáddal.

Rory megrázta a fejét.

– Milyen gyorsan tudsz enni? És hová vihetlek el utána?

Mikor a pincér odaért hozzájuk, már percek óta csókolták egymást. És mikor rendelés nélkül kisiettek az étteremből, a pincér csak állt, és mosolyogva csóválta a fejét.

Daisy nagyon későn ért vissza az irodába. Remélte, hogy be tud majd osonni anélkül, hogy észrevennék őt. Nem mintha bánta volna, hogy elkésett – megérte minden percét az irodán kívül töltött idő. Egyszerűen csak nem szeretett volna magyarázkodni.

De esélye sem volt belopakodni. Venetia abban a pillanatban mellettük termett, ahogy kiszállt a liftből.

– Szívből remélem, hogy eljegyezték egymást! – mondta neki. – Van pezsgő és süti!

– A sütinek nagyon örülünk – mondta Rory Venetiának. – Az ebéd végül kimaradt…

SAJTTÁL

Vidéki karácsony

– Egy percre abbahagyhatnád a nyafogást, és segíthetnél, hogy hol kell lekanyarodnunk! – mondta Miranda idősebb lányának. – Nem akarom eltéveszteni!

Devon felé tartottak az úton, egy nyaraló után kutatva, ahol olyan szép napokat töltöttek el a nyáron. Még csak délután négy óra volt, de máris besötétedett, és ezeken a vidéki, kanyargós utakon ilyenkor nagyon nehéz kiigazodni.

– Tudom, hogy nem szeretnél most itt lenni, mert már mondtad vagy ezerszer, de esetleg odaérhetnénk, még mielőtt elkezdjük megint ugyanazt a vitát?

Isa, a tizenhat éves kamaszlány, sóhajtott.

– Eszembe jutott, hogy ha már nem mehettünk a nagyihoz, akkor sokkal jobb lett volna, ha otthon maradunk. Ott legalább találkozhattunk volna a barátainkkal.

– Tudom, Drágám, de most itt vagyunk. Lulu még mindig alszik?

Isa hátranézett a húgára.

– Aha. Ébresszem fel?

– Előbb érjünk oda. – Miranda kedvesen Isára nézett, és kicsit bűntudata volt, hogy nem döntött helyesen.

– Nagyon jó lesz, meglátod. Szuper lesz!

Isa csak morgott.

– Apánál sem volt jó tavaly!

– De legalább nagyon szép ajándékokat kaptatok – mondta Miranda csendesen, mert bebizonyosodott, hogy az ajándékok tömege sem varázsolta igazán meghitté a lányok karácsonyát apjukkal és újdonsült feleségével.

Isa sóhajtott.

– Ja.

– Közel vagyunk már? – érkezett egy hang a hátsó ülésről. Lulu kétségkívül felébredt.

Isa nevetett.

– Te bolond! Igen, és mindjárt ott is vagyunk, ha nem tévedtünk el.

Miranda egy kicsit lazítani próbált. Lulu felébredt, és Isa ilyenkor kevésbé viselkedett úgy, mint egy kamasz, bár tizenhat évesen minden joga megvolt hozzá, hogy az legyen.

– Azt hiszem, itt is vagyunk! – Egy keskeny kanyarnál, ami az útról alig látszott,

lelassított.

– Mindenki egyetért, hogy ez az a bizonyos utolsó kanyar volt?

– Igen! – kiáltotta Lulu egy tízéves kislány magabiztosságával. – Ott a fehér kő a sövénynél!

– Ezt jól kiszúrtad, Lu! – mondta Isa, és Miranda befordult a keskeny útra.

Egymérföldnyi végtelennek tűnő út után megálltak az átalakított pajta bejárata előtt. Két kivilágított bokor szegélyezte a girlanddal díszített bejárati ajtót, és karácsonyi égők világítottak felette.

– Ó, ez igen! – kiáltott fel Miranda, miközben a kulccsal bajlódott. – Sheila igazán karácsonyivá varázsolt itt mindent!

Kinyílt az ajtó, és kicsit sürgetni kezdte a lányokat.

– Gyertek lányok, odabent még szebb, és meleg is van.

Együtt léptek be a hallba, majd egy hatalmas szobába érkeztek, amely eleinte konyhának nézett ki, de a közepe olyan volt, mint egy nappali, a vége pedig leginkább egy étkezőre emlékeztetett. A konyha egy fél fallal volt elválasztva a nappalitól, így főzés közben lehetett beszélgetni, viszont evés közben nem kellett a koszos edényeket bámulni.

Nyáron nyitva hagyták az étkező végében az ajtót, és esténként a fecskéket figyelték. Csodálatos nyarak voltak.

– Fantasztikusan néz ki – mondta Lulu, és kedvenc helyére igyekezett, mert ez a ház nyár óta olyan volt, mintha kicsit az övék is lenne. – Nem is gondoltam, hogy lesz karácsonyfa.

Miranda sem reménykedett ilyesmiben, bár Sheila, a ház főbérlője mondta, hogy megpróbál karácsonyi hangulatot varázsolni. Voltak egyéb díszítések is a karácsonyfán kívül, Miranda kis égőivel kiegészítve tökéletesen ünnepi lett a ház.

Karácsony idején nehéz volt egyedülálló szülőnek lenni, mert az újságok és a tv-műsorok ilyenkor úgy mutatják be a világot, mintha mindenkit két szülő nevelne. Többnyire minden rendben ment, amikor a karácsonyt Miranda szüleinél töltötték, mert igyekeztek mindent úgy csinálni, ahogy Miranda és a húga is ünnepeltek annak idején.

Idén karácsonykor a szülei meghívást kaptak, hogy régi barátaik körében töltsék az ünnepet. Édesanyja nemet mondott volna a meghívásra miattuk, azonban Miranda még időben rájött, hogy mire készül, és kitalálta, hogy inkább elviszi a gyerekeket vidékre karácsonyozni.

A gyerekek nem igazán lelkesedtek az ötletért, de ahogy Miranda legjobb barátnője fogalmazott:

– Sok karácsonyt végigéltem már. Volt közöttük jobban sikerült, és volt olyan is, amelyik kevésbé. Túl lehet élni.

Isa tűzgyújtásra jelentkezett, Miranda és Lulu közben a hálószobák között válogattak. Még mindig fent voltak, mikor Isa felrohant, és szinte kiabálva mondta:

– Anya, behajtott egy autó az ösvényre.

Mivel kizárólag ez a ház állt az ösvényen, Miranda elindult lefelé a lépcsőn. Biztos be fognak kopogni, mert valaki eltévedt, és neki majd meg kell próbálnia visszaemlékezni és elmagyarázni érthetően, hogy hol kanyarodtak le a főútról.

Kinyílt az ajtó, és egy tinédzser korú fiú állt előtte, sötét haja romantikus és modern volt egyszerre. Kicsit úgy nézett ki, mint egy filmsztár. Belépett.

– Ó! – mondta. – Hát ti mit kerestek itt?

Isa a kanapén azonnal keresztbe tette gyapjúharisnyás lábát, és lóbálni kezdte miniszoknyájában. Most tökéletesen úgy viselkedett, mint egy kislány.

– Például itt lakunk – válaszolta.

– Mi a baj, Dan? – szólalt meg egy mély férfihang kintről.

– A ház foglalt.

Miranda átkarolta Isa vállát. Nem a veszélyes idegentől akarta megvédeni, inkább támogatni akarta, mert egy olyan fiúval beszélgetett épp, akit még egy perce sem ismert.

– Helló! – mondta, de tudta, hogy zavarja a lányát, viszont képtelen volt csendben maradni. – Segíthetek?

A jóképű fiú mögött felfedezett egy magas, szintén sötét hajú férfit, aki igen fáradtnak látszott. Biztos, hogy rokonok voltak – a jóképűség szemmel láthatóan generációról generációra csak csiszolódott.

– Mi kibéreltük ezt a házat karácsonyra – mondta a férfi, és felszegte az állát. – Önök pedig a jelek szerint jogtalanul elfoglalták.

– Mi is kibéreltük ezt a házat! Szerintem önök jöttek rossz házhoz.

– Nem! – mondta gúvadó szemmel a férfi. – Nagyon pontos útbaigazítást kaptam, biztos, hogy ez az. – Látszott rajta, nincs hozzászokva, hogy kijavítsák. A jelek szerint nem szokott tévedni.

– Jöjjenek be, és derítsük ki együtt, hogy mi ez az egész – javasolta Miranda, és biztos volt benne, hogy sem magát, sem a lányait nem teszi ki ezzel semmilyen veszélynek.

A férfi mordult egyet.

– Várjon, a legfiatalabbat a kocsiban hagytam, mert elaludt. Jobb, ha megnézem, hogy nem ébredt-e fel. – Visszament a sötétbe.

– Gyere be! – mondta Miranda a fiúnak, utánozhatatlanul nagy vendéglátói szeretettel. – Felteszek egy teát!

A fiú követte a konyhába.

– Itt aztán van karácsonyi hangulat. Erre nem is számítottam – mondta, és hirtelen hangulatváltással haragosan felcsattant. – Papa csak műfenyőt hozott, de talán nem is lesz rá szükségünk.

A „papa” néhány perc múlva megjelent egy hétéves kislánnyal.

– Jöjjenek bátran – mondta Miranda. – Felhívom Sheilát, ő biztosan tudni fogja, hogy hova foglaltak. Több háza is van.

Biztos volt benne, hogy minden rendben lesz. Örült, hogy már lobogott a tűz, és hogy a ház nagyon otthonosan nézett ki. Bár nem az ő háza volt, mégis kicsit már a magáénak érezte. Éppen ezért is szerette volna itt tölteni a karácsonyt. Olyan volt, mint egy otthon, de a férje jelenlétének lehúzó emléke nélkül, ami az igazi otthonukban még két évvel a válásuk után is kísértette.

Mosolygott, és kezet nyújtott a férfinak:

– Miranda vagyok. Szerintem tegeződjünk. Ők a lányaim, a nagyobbik Isa, ő pedig Lulu.

A férfi arca bosszús volt. Nem volt boldog a ténytől, hogy idegenekkel kell haverkodnia abban a házban, amelyet saját családjának bérelt ki karácsonyra.

– Anthony Berkley vagyok, ő a fiam, Dan, és a lányom, Amy. Nem akarunk feltartani a teakészítéssel. Azt hiszem, jó lenne majd lassan összeszednetek a dolgaitokat. Biztosíthatlak, hogy ezt a házat mi béreltük ki karácsonyra.

Miranda nem mondott semmit, csak elkészítette a teát. Nem látta értelmét vitatkozni, úgy döntött, hagyja, hogy minden haladjon a maga útján, ameddig az apuka és gyönyörű családja el nem hagyják a házukat.

– Felhívom Sheilát – mondta.

– Majd én! – szólt közbe Anthony, majd elővette a mobilját, és már tárcsázta is a számot.

Miranda úgy döntött, nem veszi magára a férfi stílusát, és megbocsát Anthonynak önfejűsége miatt.

A férfi hallótávolságon kívülre ment, amit Miranda nem talált túl kedves gesztusnak. Ez mégiscsak egy közös probléma volt. Úgy döntött, hogy mégsem iszik teát. Talált egy üveg bort, amely az üdvözlőcsomag része volt a dugóhúzóval együtt. Úgy érezte, a meccs állása jelenleg döntetlen köztük, de a pohár borral a kezében készen állt, hogy bevigye a győztes gólt, és ezzel eldöntse a meccset: továbbra is biztos volt benne, hogy neki van igaza, őket illeti a ház.

Dan még mindig állt, és csendben figyelte, hogy mi történik. Isa, aki Miranda megérzése szerint legbelül majd meghalt az izgalomtól, a dekorációval bajlódott.

Anthony dühösen sétált vissza a konyhába.

– Átjön, hogy tisztázza a dolgokat – mondta, és a Miranda kezében lévő pohárra nézett. Látszott rajta, jólesne neki egy pohárkával.

Miranda már épp azon gondolkozott, hogy megkínálja, mikor Anthony elkezdte ecsetelni, hogy Sheila milyen szépen feldíszítette a házat, de Miranda és a helyzet ezzel szemben mennyire sikeresen rontotta el a hangulatot.

– Attól még, hogy kinyitottad az ajándék üveg bort, ne hidd, hogy feljogosított, hogy te maradj itt és nekem kelljen elmennem.

Miranda kortyolt egyet a borból. De igenis azt gondolta, hogy előnyben van.

Lulu odacsoszogott a nappaliba, és bekapcsolta a tévét. Miranda legnagyobb megnyugvására Isa is csatlakozott hozzá. Hamarosan Amy is követte őket, majd legvégül Dan csatlakozott. Megbeszélték, hogy mit nézzenek, majd egy családias hangulatú dallam felcsendülése után az egyetértés hangjai hallatszottak.

Ha ez egy normális szituáció lett volna, ebben a pillanatban nyugtázta volna Miranda:

– De jó, hogy ilyen jól elvannak a gyerekeink!

De a szituáció nem volt normális. És Anthony kemény viselkedése sem segítette a helyzetet ahhoz, hogy normális legyen.

Nem sokkal ezután kinyílt a hátsó ajtó, és megjelent Sheila. Zaklatottnak tűnt, a haja tele volt flitterrel, és nem úgy látszott, mintha direkt tette volna őket oda.

– Annyira sajnálom! Ideértem volna hamarabb, de éppen családi buli van nálunk.

– Elnézést kérünk, hogy gondot okoztunk – mondta Miranda, mert szörnyen érezte magát, hogy elrángatták szegényt a családja köréből éppen karácsony este.

– Rendet tudna itt tenni? – kérdezte Anthony. – Mi ez az összevisszaság, hogy két család is lefoglalhatja ugyanazt a házat?

Sheila elővett egy könyvet, és letette a konyhaasztalra. Átfutott néhány oldalt, és megszólalt:

– Szörnyen sajnálom, de azt hittem, hogy ön meggondolta magát, ezért töröltem a foglalását – mondta Anthonynak.

– Miből gondolta ezt? – követelte a választ a férfi.

– Nem fizette ki az előleget. Többször felszólítottam, de egyszer sem válaszolt – felelte Sheila.

Anthony szigorú szemekkel nézett.

– Ó, a fenébe, de hisz én azt hittem, hogy elküldtem. – Anthonynak kezdett főni a feje. Sheila talán megérezte, hogy mennyire feszült a helyzet.

– Sajnos, ha nem kapom meg az előleget, akkor nem tekintem megerősítettnek a foglalást. Legalább három e-mailt küldtem erről önnek.

– Istenem, mekkora kitolás! – sóhajtott. – Akkoriban ment el a titkárnőm, és új számítógépet is kaptam. Sok minden kimaradhatott így.

– Nos, felajánlhatok önnek egy kisebb, kétágyas házat, de október óta nem jártam ott, és nincs benne kandalló, és egyéb fűtőtest sem.

– Egy cseppet sem hangzik az ünnephez illőnek – mondta Anthony, és most először búsan elmosolyogta magát.

Miranda egy pillanatra megkönnyebbülést és dicsőséget érzett. Mégiscsak ő tudta jól a dolgokat. De átjárta a karácsony érzése, és Miranda gyorsan meghozta a döntést. Rögtön ki is mondta, mielőtt meggondolná magát:

– Maradhattok.

Anthony kissé komoran nézett rá.

– Ezt hogy érted?

– Van négy duplaágyas hálószoba, ezért nyugodtan maradhattok. Legyen a ház mindkettőnké karácsonyra.

– Nem akarunk rátok akaszkodni – kezdte Anthony.

– És mentek inkább a kétágyas házba, ahol nincs fűtés – vágta rá a B verziót Miranda.

– Ahol október óta nem jártam – tette hozzá Sheila. – Ha mégis maradnak, akkor az ár felét adja oda Mirandának – mondta, és Mirandára nézett megerősítésként.

Anthony most úgy bámulta Mirandát, mintha először látná életében. Eddig csak durrogtatták a puskáikat, de most minden harag elszállt belőle.

– Meg kellene kérdeznünk a gyerekeket is – javasolta.

– Rendben – értett egyet Sheila. – De szerintem külön-külön beszéljetek velük!

– Jó ötlet! – mondta Miranda. – Én Isával kezdem, mert ő a nehéz eset nálunk.

A kandalló körül fotelek voltak, Isa ott ült keresztbe kulcsolt lábbal a padlón, hátával az egyik széknek támaszkodva. Mindig így szokott ülni. Dan az egyik fotelt foglalta el, és nagyon nyugodtnak látszott. Lulu egy másik fotelben Amyvel társasjátékozott, hosszú haja lelógott a karfáról. Amy kacagott.

– Isa! Idejönnél egy percre? – kérdezte Miranda. – Nagyon fontos lenne.

Isa nem örült, de szó nélkül felállt. Lementek Mirandával a földszinti hálóba, Isa ezt a szobát választotta. Csodálatos fürdőszoba tartozott hozzá.

– Isa, az a helyzet, hogy összekeverték itt a dolgokat kicsit. A másik család nem tud hova menni. Nem fognak találni szabad hotelszobát, és fogalmam sincs, milyen messziről érkezhettek ide. Nagyon bánnád, hogyha itt maradnának?

– Micsoda? És velük együtt karácsonyoznánk?

Miranda bólintott.

– Nem tudom, hogy pontosan hogy fogjuk kivitelezni, de tény, hogy mindannyiunknak akad itt hely. – Miranda egy pillanatra hezitált. – Tudom, hogy azt gondolod, hogy megőrültem, de nem akartam őket karácsony este kiküldeni a havas országútra. Az országút természetesen csak szimbolikus értelemben havas – tette hozzá sietve, ahogy látta, hogy a lánya szeme elkerekedik, és az ablak felé fordul. – De ha esetleg a karácsonyodat ez tönkretenné…

– Nem, ez nagyszerű! – mondta Isa, és megigazította a haját. – A karácsony egyébként is elromlott, amióta te és apa külön vagytok. Legalább ez most más lesz.

– Megkéred Lulut, hogy jöjjön ide hozzám? – kérdezte Miranda, akit váratlanul ért, hogy a lányának ilyen érzései vannak a karácsonnyal kapcsolatban, de örült, hogy a terve zöld utat kapott.

Lulu belépett a szobába, nagy haja úgy nézett ki, mint egy karácsonyi díszítés.

– Igen?

– Drágám, képzeld el, hogy ezeknek az embereknek nincs hová menniük. Nagyon bánnád, ha itt maradnának, és velük töltenénk a karácsonyt?

– Nem, nagyon jó lenne! Kicsit olyan lenne, ha elküldenénk őket, mint amikor Máriát elküldték az összes fogadóból, és azt mondták neki, hogy nincs hely. Amy nagyon aranyos, és Isának tetszik Dan – tette hozzá Lulu.

– Lulu! Honnan veszed ezt? És el ne mondd senkinek, mert a nővéred belehal. – Miranda sajnálta Isát, hogy ilyen jó megfigyelőképességű testvére van.

– Tudod, Anya, hogy úgyse fog belehalni – mondta Lulu komolyan, és már le is lépett.

Miranda visszament a konyhába, ahol Sheila álldogállt Anthonyval. Elmondta, hogy megbeszélte mindkét gyerekkel a dolgot.

– Na, a lányaid örülnek, hogy nem egyedül karácsonyoztok… – kérdezte Sheila.

– …hanem idegenekkel? – fűzte hozzá Anthony.

– Miért, a te gyerekeid hogy szeretnék? – kérdezte Miranda. Nem akarta elmondani, hogy az ő lányai benne vannak az ötletben, ameddig nem bizonyosodott meg róla, hogy Anthony gyerekei nem akarnak fejvesztve menekülni innen.

– Nekik nagyon tetszik az ötlet! – mondta Anthony határozottan.

– Kitűnő – mondta Sheila. – Van elég ágynemű, vagy kértek még egy adagot?

– Minden rendben van, és mindenből van elég – mondta Miranda. – Menj csak vissza a buliba!

– De lehet, hogy szükségünk van egy cserére, úgy értem, hogy…

– Négy duplaágyas szobánk van, és van csereágynemű a szekrényben.

– Honnan tudod? – kérdezte Anthony, akit kicsit zavart Miranda bennfentes tudása. – Úgy értem, hogy honnan tudsz a szekrényben lévő ágyneműről?

– Itt nyaraltunk idén.

Anthony bólintott.

– Ó, értem.

– Biztos, hogy minden rendben lesz? – Sheila mindkettőjüknek címezte a kérdést, de Mirandára nézett.

– Minden jó lesz! – mondta Miranda magabiztosabban, mint ahogy érezte.

– Ott leszek a hegyen, szóljatok, ha kellenék!

– Minden rendben lesz – vágta rá Anthony Mirandánál is meggyőzőbben.

Egy kis marasztalás után Sheila útnak indult, sietett a rokonaihoz. Örült, hogy minden megoldódott.

– Nos, osszuk el a hálószobákat! – javasolta Anthony.

Dan bevágódott a konyhába.

– Mi elrendeztük már! – mondta. – Mirandáé a földszinti hálószoba. Apa, tiéd a folyosó végi szoba, az enyém a másik duplaágyas, a lányok pedig mind egy szobában lesznek.

Mindkét felnőtt meglepetten nézett rá.

– Szerintem neked nem kell külön szoba! Mi lesz Isával?

– Ő mindig egy szobában alszik Luluval karácsonykor – magyarázta Miranda.

– Pontosan. És megkérdezték Amyt, hogy akar-e csatlakozni hozzájuk. Isa azt mondta, hogy elég nagy szobáról van szó.

– Rendben – hagyta rájuk homlokát ráncolva Anthony. Teljesen rákészült, hogy kitalálják a beosztást, erre megcsinálták helyette.

– Meg se nézed, hogy hol alszol? – kérdezte tőle Miranda. – Én addig kipakolok az autóból, mert minden élelmiszert ott hagytunk.

– Éhes vagyok! – mondta Dan.

– Akkor segíts Mirandának kipakolni! – mondta Anthony. – Nem bánod, ha Mirandának szólít?

– Persze hogy nem.

Miranda kissé zavarba jött a rengeteg élelmiszer láttán, elvégre a boltok 26-án már nyitva lesznek. Most kicsit elképzelhetetlennek tűnt, hogy három embernek vásárolta mindezt. De a ház megtelt ennivalóval, és neki még jobban karácsonyi hangulata lett.

Soha nem kellett bevásárolnia, amikor a szüleinél töltötték a karácsonyt, mert az édesanyja is hajlamos volt túl sok mindent venni.

Reménykedett, hogy Dan, aki egyidős volt Isával, nem tesz majd megjegyzést.

Reménye abban a pillanatban elszállt, amint felnyitotta a csomagtartót.

– Wow! Bulit akartatok tartani? – kérdezte Dan, és megemelt egy hatalmas kartondobozt.

Átfutott az agyán, hogy füllent egy kicsit, de végül inkább nem tette.

– Nem, dehogy, csak sikerült egy kicsit sok mindent vásárolnom. – Megemelt egy dobozt, és bement Dannel a házba.

Dan segítőkészségében nem lehetett kivetnivalót találni. Folyamatosan hordta be a kocsiban lévő dolgokat, ezalatt Miranda a konyhában rendezkedett, és nagyon hálás volt, hogy hamar eltüntethette a hatalmas kartondobozokat.

Fentről nevetés hallatszott, és ez mosolyt csalt Miranda arcára is.

Dan ahelyett, hogy olyasmivel töltötte volna az idejét, amivel más vele egykorú fiúk szokták, Miranda legnagyobb meglepetésére, lent maradt a konyhában, és pakolgatta az üvegeket és a konzervdobozokat. Kinyitotta a hűtőt, majd újra bezárta.

– Pulyka nincs – jelentette ki, ahelyett hogy kérdezte volna.

Miranda fejével nemet intett.

– Mivel úgy volt, hogy hárman leszünk, tudtam, hogy nem ennénk meg az ünnepek végéig sem.

– Nem kell aggódni, mert mi hoztunk pulykát!

Ekkor Isa és Lulu lépett be a konyhába.

– Éhesek vagyunk, és Amy is – mondta Lulu.

Miranda bekapcsolta a sütőt.

– Hoztam egy lasagnét, lehet, hogy elég is lesz. Van még nálam fokhagymás kenyér, és készítek egy salátát.

– Te csináltad a lasagnét? – kérdezte Dan.

– Ne legyél bunkó, fiam! – szólt rá Anthony, aki ekkor jött le az emeletről, ahol feltehetőleg az ágyneműkkel bajlódott.

– Nem, ez helytálló kérdés – mondta Miranda, és egyáltalán nem volt megsértődve. – Én csináltam, teljes egészében saját készítésű.

Dan elismerően bólintott, Miranda pedig megkönnyebbült.

– Dan, behozzuk a mi cuccainkat is? – kérdezte Anthony, bár ez inkább parancsként hangzott, mint egyszerű kérésként.

Dan sóhajtott egyet, majd elindult kifelé.

– Van nálam bor és pezsgő is. Kérsz egy pohárral, vagy maradsz a vörösbornál? – Anthony próbálta elásni a csatabárdot, de Miranda jelezte, hogy neki nem megy ilyen könnyen a váltás.

– Nekem jó ez, és elég lesz a lasagnéhez.

– Biztos nem fogunk kifogyni alkoholból. Van egy láda vörösborom, de van fehér is…

– De miért hoztál ennyit? – kérdezte aggódva Miranda, mert megijedt, hogy a karácsonyt egy alkoholistával kell együtt töltenie.

– Rendeltem egy összeállítást, de nem volt időm, hogy kiválogassam a kedvenceimet, ezért betettem az egész csomagot az autóba. – Megemelte a szemöldökét, amikor észrevette Miranda kissé aggodalmas tekintetét. – Nem készültem meginni egyedül az egészet, ráadásul Dan minden karácsonykor iszik velem egy kicsit.

A lasagne és a fokhagymás kenyér a sütőben melegedett, ezalatt Miranda nekilátott a saláta elkészítésének.

– Nem bánod, ha megkérdezem, hogy ti miért utaztatok el karácsonyra?

Anthony elgondolkozott.

– Általában a nővéremhez megyünk, de idén meghívta az egyik idősebb barátját, aki most lett egyedülálló, és éppen férjet keres magának, én pedig egyelőre nem keresek anyát a gyerekeimnek.

Miranda elpirult, és zavarában kinyitotta az egyik szekrény ajtaját. Borzalmas lenne, ha azt hinné, hogy ő is férjet keres. És mi történhetett a feleségével? Egyelőre nem mert rákérdezni.

– És mi a helyzet veletek?

Miranda visszament répát reszelni. Tartalmas salátát kell készítenie, mert hatan fognak enni belőle.

– Általában a szüleimnél karácsonyozunk, de most elutaztak a barátaikhoz az ünnepekre. – Gondolkozás nélkül folytatta. – Otthon magányosnak éreztük volna magunkat az exférjem nélkül.

– Akkor ő még él?

– Igen. Elváltunk két éve. Egyáltalán nem hiányzik, de maga a család nagyon hiányzik.

– Nekem még mindig hiányzik a feleségem, pedig már nagyon régen meghalt,

Amy még kisbaba volt.

Nagyon tisztességes embernek látszott, pont mint mikor megjelent az ajtóban két órával ezelőtt.

– De kérlek, ne sajnálj minket. Nekünk jó így „csonkán”. Nem szeretnénk mindenáron kiegészíteni magunkat egy idegennel.

– Rendben – válaszolta Miranda, és keresni kezdte a zellert a hűtőben, mert tudta, hogy hozott. Úgy érezte, elutasították, ráadásul úgy, hogy nem is próbálkozott. Nem mozdult volna rá a férfira azért, mert özvegy. Ő sem akart új kapcsolatot, elég volt neki a gyerekekkel foglalkozni, nem akarta, hogy egy férfi kösse le az energiáit.

– Bocsánatot kérek – mondta Anthony néhány perc múlva. – Nagyon stresszes időszakon vagyok túl.

Miranda ránézett, és meglepődött a gyors és őszinte bocsánatkérésen, amelyet egy megnyerő mosoly kísért.

– Semmi baj. Én sem keresek kapcsolatot, elég nekem a saját életem.

Anthony szélesen mosolygott.

– Most, hogy elgördítettük ezt az akadályt is, jobb, ha kimegyek, és becsomagolom az ajándékokat.

Miranda egyedül maradt a konyhában. Karácsony este van, és ő most csomagolja az ajándékokat. Igazi férfi… Az exférje nagyon rossz volt az ajándékvásárlásban, és mindig Isa segített neki a csomagolásban.

Elkészült a saláta, és Miranda bevitte a bort a nappaliba. Egy valóságshow karácsonyi adásának bűnös élvezete közben visszaért Anthony.

– Nem akarlak zavarni, de nem láttad Amyt? – a kérdés több volt egy szokásos érdeklődésnél. Anthony aggódó tekintettel figyelt.

– Biztos a lányaimmal van, miért nem kérdezed meg őket?

– Természetesen már megkérdeztem – felelte Anthony, és máris továbbment. Miranda felpattant a fotelből, és elindult Anthony után.

– Az előtérben van egy hatalmas szekrény. Megnézted már ott?

– Igen! – felelte.

Dan megjelent az előtérben.

– Rajta kellett volna tartanod a szemed!

– Ne haragudj, de te vagy az apa, Papa! – mondta Dan.

– Nem lehetek ott mindig!

– Mint ahogy én sem! És az sem igazságos, hogy megint engem szidsz, csak mert

Amy újra eltűnt.

– Van egy ilyen szokása, hogy gondol egyet, és eltűnik – magyarázta Anthony. – Mindig meglepődik, amikor megtaláljuk, hogy betegre aggódtuk magunkat miatta. Felhívom a barátnői szüleit, hogy hallottak-e róla mostanában.

Kivette a zsebéből a telefonját, és elkezdett keresgélni a nevek között. Dan haragosan nézett az apjára, meg volt sértődve.

Isa és Lulu aggódva jelentek meg a lépcső tetején. Miranda felszaladt hozzájuk.

– Megtaláltátok? – érdeklődött Isa.

– Nem.

Lulu zokogásban tört ki.

– Mi a baj, édesem? – kérdezte Miranda suttogva. – Mondj el mindent, amit tudsz. Senki nem fog megharagudni érte.

– Nem a te hibád, Lu! – mondta Isa, próbálta megnyugtatni a húgát.

– Nem kellett volna elmondanom neki.

– Bocsánat! – kiáltott fel Anthony. – Kérlek, ha Amyről van szó, ne hagyjatok ki belőle engem sem!

Miranda vetett rá egy pillantást, aztán újra a lányokra figyelt. Anthony nagyon ideges volt, és még annál is jobban aggódott. Miranda meg akarta védeni a lányokat ebben a helyzetben.

– Van ötletetek, hogy hol lehet Amy?

Isa a fejét rázta.

– Nem igazán.

– Megbeszéltük, hogy mennyire szép itt minden. Meséltem neki a kilátóról – mondta Lulu, és közben potyogtak a könnyei. – Amy felállt, és mi azt hittük, hogy megkeresi Dant. Ugye nem ment oda, Mama?

– Most lemegyünk, és ezt elmondjuk Anthonynak.

Anthony Isára figyelt, míg elmesélte, hogy mi történt. Miranda gondolatban adott Anthonynak egy piros pontot, mert nem kiabált.

– Oké, el tudja mondani valaki, hogy jutok el oda?

– Lehet, hogy több értelme lenne, ha én mennék – javasolta Miranda. – Én tudom az utat.

– Amy az én gyermekem, akiért én tartozom felelősséggel. – Anthony kicsit visszavett az indulataiból, amikor Mirandával beszélt.

– De én sejtem, hogy hol lehet.

– Akkor menjünk együtt – egyezett bele Anthony.

– Mehetek én is, Apa?

Anthony határozottan válaszolt.

– Nem. Itt kell maradnod, és fogadnod kell a hívásokat Amy barátainak szüleitől. Sokuknak hagytam üzenetet.

– Én szívesen maradok a telefon mellett, ha szeretnétek – szólalt meg Isa.

Anthony rázta a fejét.

– Ha hazajön, jó lenne, ha legalább Dan itthon lenne.

Végre mindenki elfogadta a tervet, Miranda beleugrott a cipőjébe, felvette a kabátját, közben Lulu és Isa ott sertepertélt körülötte.

– Ne aggódjatok lányok! Biztos, hogy megtaláljuk. Ne hagyd kialudni a tüzet, Amy, mert még szükségünk lesz rá, amikor Amyt hazahozzuk. És figyelj, a lasagne nehogy odaégjen!

– Figyelek rá! – mondta Dan.

Mindannyian megígérték, hogy azonnal telefonálnak, ha lesz valami hír. Miranda és Anthony fáklyákkal a kezükben nekivágtak a téli éjszakának. Anthony először a falu irányába kezdi a keresést, majd, ha a kislány továbbra sem kerül elő, autóval körbepásztázza a környező utakat. Miranda a kilátó felé indult.

Miranda nem igazán szerette a sötétet. Nem fóbia volt ez, de otthon is mindig kapcsolt egy kis fényt lefekvés előtt a szobájában, hogy ne kelljen koromsötétben bemennie. A nappaliban is mindig égett a villany, amikor hazaért a munkából. Most olyan gyorsan szedte a lábát az ösvényen, amilyen gyorsan csak tudta. Kicsit hányingere volt, és ki volt száradva a szája. Nem ismerte Amyt, alig néhány szót váltottak, de egy elveszett gyermek volt, akinek az eltűnéséért kicsit a lányai is felelősek. Miranda még nagyobb felelősségérzettel kereste, mindent megtett, hogy segíthessen.

Pontosan tudta, hogy hova megy. A lányok meséltek neki a kis ösvényről, ami elvezet a sziklához, amin a kis kunyhó áll, ahonnan gyönyörű kilátás nyílik a falura és a kikötőre. Isa nem volt annyira elájulva az attrakciótól, de Lulunak nagyon tetszett. Egyszer felvitt egy takarót, és órákig ott volt: gyönyörködött a tájban, és olvasott. Ha Lulu mesélt erről a helyről Amynek, akkor egész egyszerűen meg fogják találni.

Séta közben a szeme hozzászokott a fényviszonyokhoz, és már nem is tűnt annyira sötétnek az éjszaka. A holdat eltakarták a felhők, de néhány csillag világított.

Miranda eloltotta a fáklyát, és betette a táskájába. Mindkét kezére szüksége lesz,

ha megcsúszik, és meg kell kapaszkodnia.

Sajnálta, hogy nem hozott magával sétabotot, mert a fáklyák mellett volt az is a házban. Egy pillanatra elképzelte, hogy milyen lenne, ha egyedül kellene visszamennie a házhoz. Most betegre aggódja magát, de mennyivel rosszabb lenne akkor a kétségbeesés.

Odaért a domb aljára, és ugyanabban az irányban folytatta tovább útját az épület felé. Már látta a körvonalait, és észrevett benne egy kis pislákoló fényt. Hamar be kellett látnia, hogy csak a képzeletének szüleménye volt, bármennyire akarta, nem volt odabent fény.

Amikor túl volt a meredekebb részen, szaladni kezdett, mert nem akarta vesztegetni az idejét, ha Amy esetleg nincs itt. Most szüksége lett volna egy lámpára, de alig égett már a fáklya. Próbált sietni, de nem volt futáshoz szokva, és így is mindenhol folyt már róla a víz. Nehéz kabátja is akadályozta.

Odaért végre. Beledugta zsebébe a fáklya végét és meggyújtotta.

– Amy! – kiáltotta, és sietett befelé a szűk bejáraton.

Azonnal látta, hogy a kislány ott guggol, szemei nagyra nyíltak és ijedtek.

– Helló! – mondta félénken.

– Minden rendben? – kérdezte Miranda.

– Nem egészen – mondta Amy pár másodperccel később, és Miranda hallotta, hogy sír. – Eljöttem, mert annyira mesés helynek tűnt, aztán rájöttem, hogy nem emlékszem a visszafelé útra.

– Nagyon jól döntöttél, hogy itt maradtál! – mondta Miranda, és táskájában édesség után kutatott.

– Tessék! – mondta, és átnyújtott neki egy kis csokit. Amy elvette.

– Most nagyon mérges rám mindenki? Tudom, hogy nem kellett volna ezt csinálnom, de néha úgy érzem, hogy muszáj egyedül lennem.

– Lehetsz egyedül anélkül is, hogy ránk hozd a frászt. – Miranda megpróbált teljesen higgadt maradni.

– Tudom, de jobb, ha csak elindulok.

– Az apukádnak biztos, hogy nem jó így – győzködte Miranda.

Amy fejét a tenyerébe temetve zokogott. Miranda az ölébe vette, megölelte, és elmondta neki, hogy senki sem mérges rá, és nagyon örülnek, hogy előkerült. De Miranda nem ismerte Amyt, és nem tudta, hogy Anthony hogyan reagálna ebben a helyzetben. Néhány szülő ilyenkor lekever egy pofont a gyerekének, miután megtalálja egy hasonló helyzetben. Ő nem volt ilyen, de a legtöbb szülő valóban így viselkedett.

– Felhívom, mondjuk el neki, hogy megtaláltalak, jó? – Miranda észrevette, hogy előzetes terveivel ellentétben nincs nála Anthony telefonszáma. Írt egy üzenetet Isának, hogy szóljon Dannek, hogy hívja fel az apját.

– Elindulunk?

Amy bólintott.

Most ketten sétáltak a vékony ösvényen, amin Miranda nem sokkal ezelőtt még a kunyhó felé rohant. Nagyon más volt a visszafelé vezető út. Reménykedett, hogy eljutott az információ Anthonyhoz.

– Apa ideges lesz! – mondta Amy alig hallhatóan egy kis idő elteltével.

Miranda jól megválogatta a szavait.

– Ha olyasvalaki miatt aggódsz, akit nagyon szeretsz, akkor természetes, hogy nagyon ideges leszel.

– Utálom, amikor az emberek kiabálnak.

– Ki kiabál?

– Dan és Apa sokat veszekednek, és én ezt nagyon gyűlölöm.

– Azért mentél el, mert veszekedtek? – Ő ugyan ebből semmit sem vett észre, mert a valóságshowt nézte a tévében.

– Majdnem veszekedtek. Hallottam, hogy Dan kezd beindulni, és azt Apa nem szereti.

Mirandának nem voltak ugyan fiúgyermekei, de biztos volt benne, hogy van olyan viselkedés, amely vitára készteti Anthonyt.

– Szerintem olyan boldogok lesznek, hogy épségben hazaérsz, hogy nem fognak vitatkozni.

– Apa kiabálni fog velem.

– Én nem hagyom neki – jegyezte meg Miranda. De mi a valódi esélye, hogy képes fegyelmezni egy olyan férfit, akit nem is ismer, és aki számára az a normális viselkedés.

– Le tudnád állítani? – Amy is kételkedett.

– Nem fogom tudni teljesen leállítani, de megígérem, hogy azon leszek, hogy minél hamarabb abbahagyja. Elmagyarázom, hogy mit éltél át, és hogy karácsony van, és ezek után biztosan nem fog kiabálni.

A kislány vacogott, Miranda átkarolta.

– Siessünk!

– Ha megígéred, hogy minden rendben lesz.

– Megígérem – mondta Miranda, de az ujjait keresztbe kulcsolta a zsebében. Nem volt olyan helyzetben, hogy bármit is ígérni tudjon, de szerette volna, ha Amy minél

hamarabb hazakerül a családjához.

Amy tartotta a fáklyát, és egyre gyorsabban haladtak. Miranda telefonja rezgett, Isa küldött üzenetet. Megállt, hogy el tudja olvasni. „Dan apukája tudja, hogy Amy biztonságban van! Várunk!”

Hirtelen feltámadt a szél, elfújta a felhőket, és meglátták a fényes holdat. A csillagok is egyre jobban elárasztották fényükkel a vidéket, és a legfényesebb bevilágította az egész öblöt és a dombot.

– Nézd Amy! Látod ott azt a különlegesen fényes csillagot?

– A betlehemi csillag! – kiáltott fel Amy áhítattal telve! – Varázslatos!

Megálltak egy pillanatra, hogy megcsodálják. Miranda átkarolta Amyt, és meghallották, hogy énekesek járják lenn a falut. Miranda néhány perc alatt felismerte a dalt.

– Ez a *Kis karácsony, nagy karácsony*.

– Bárcsak az *Ó, gyönyörű szép, titokzatos éj* lenne – mondta Amy.

– Biztos mindjárt eléneklik azt is. Szerintem most jöttek ki a kocsmából. Sétáljunk a ritmusra, és még gyorsabban hazaérünk!

Egyre közelebbről hallatszott a zene, majd jól kivehető volt, hogy öblös férfihangok szólaltatják meg a karácsonyi dallamokat. Miranda megfogta a kislány kezét, nem tudhatta biztosan, de úgy érezte, hogy Amy újra boldog. A holdfény, a csillagok és karácsonyi ének hangjai elfújták minden aggodalmát. Ahogy a zenét jobban hallották, lassan a fények is derengeni kezdtek. Az énekes férfiak lámpásokkal a kezükben járkáltak házról házra. Miranda úgy érezte, nem is lehetne ennél tökéletesebb módja a karácsony megünneplésének.

Már majdnem az autóútnál jártak, mindjárt a háznál voltak, amikor Amy újra remegni kezdett Miranda háta mögött.

– Megígérted, hogy nem lesz semmi baj – mondta kétségbeesetten, Miranda kezébe kapaszkodva, aggodalommal teli hangon.

– Szívem! Nem tudom megígérni, hogy nem lesz egy-két hangos szó, de aztán vége is lesz hamar. Apukád boldog lesz, hogy épségben láthat, ezt garantálom!

A kislány még mindig nem mozdult.

– Gyere kicsim, majd elbújhatsz mögöttem. – Miranda egyszer csak elkapta a kezét, kinyitotta az ajtót, majd maga mögé tolta.

– Amy visszajött! – kiáltotta. – Megtaláltam a kilátóban!

Megjelent Anthony, kezében telefonjával.

– Itt van! – mondta hangosan a telefonba, majd ledobta a lépcsőre.

– Nem szabad rákiabálnod! – mondta Miranda, aki érezte, hogy Amy még mindig

a háta mögött van. Nagy meggyőző erővel nézett Anthonyra, és látta szemében a kétségbeesést, hiszen betegre aggódta magát a kislánya miatt. Kiengedte a feszültségét, és szerette volna, hogy a lánya megtudja, hogy mennyire aggódott érte. Miranda tekintete azt sugallta, hogy várjon néhány pillanatot, mielőtt elkezd beszélni.

– Amy, kedvesem, annyira aggódtunk miattad – mondta nyugodtan, ezután Amy a karjaiba vetette magát.

Miranda magukra hagyta őket, és bement a konyhába. Hirtelen eszébe jutott a lasagne és a fokhagymás kenyér. Nem valószínű, hogy Dan tudott figyelni rá. Félve nyitotta ki a sütő ajtaját, hiszen karácsonykor senki sem akar égett szagot érezni a fahéj illata helyett, de legnagyobb meglepetésére a lasagne aranybarna és tökéletes állapotú volt. Kivette a fokhagymás kenyeret, az sem égett meg egyáltalán.

Dan, miután üdvözölte a hallban a testvérét, belépett a konyhába.

– Rajta tartottam a szemem. Biztos, hogy jól sikerült!

– Csodás! Szörnyű lett volna, ha az egész elég. – Anthony belépett a konyhába. – Dan megmentette a napot! Vagy legalábbis a vacsorát biztosan.

Anthony fia vállára tette a kezét, és elismerően megrázta. Ha vannak is köztük nézeteltérések, azok időről időre megoldódnak.

Miranda várt néhány pillanatig.

– Hol van Amy?

– Fenn a lányokkal. Isa éppen készít neki egy fürdőt. – Anthony sóhajtott. – Muszáj lesz beszélnem vele majd később. Már máskor is csinált ilyet, és ez annyira ijesztő! Soha nem fogom tudni eléggé megköszönni, hogy megtaláltad.

– Szerencsére sejtettük, hogy hova ment. Igazán szóra sem érdemes, semmiség volt az egész.

– A semmiség szót még soha nem használták ennyire helytelenül! – mondta, és rámosolygott Mirandára.

A mosolyától Miranda úgy érezte, hogy a nap csak neki ragyog. A gyomra bukfencezett egyet, és folyamatosan emlékeztetnie kellett magát, hogy ez az egész örömteli érzés kizárólag Amy megkerülése miatt van. Semmiképp sem személyes vonatkozású.

– Szerintem együnk rögtön, ahogy a lányok előkerülnek – mondta, és remélte, hogy nem tűnik olyan zaklatottnak, mint amilyennek magát érezte.

– Kiálts fel a csajoknak! – kérte Anthony, és Dan már szaladt is kifelé. – Most már pihenj is egy kicsit, és igyál még egy italt, mert megérdemled. Láttam, hogy van citrom, ezért elkészítem neked az egyik kedvenc forró puncsomat.

Nem sokkal később a nő kezébe tett egy poharat.

– Most menj ki, és ülj le pihenni! Majd szedünk innen vacsorát.

Miranda elszopogatta az italt, mely olyan fantasztikusan erős és citromos volt, hogy nehezen csúszott le a torkán, de érezte, hogy elpusztítja az összes baktériumot. Isa jelent meg.

– Nagyon ügyes vagy, hogy megtaláltad Amyt!

– Köszönöm, drágám! Lulu adta a tippet, hogy hol lehet. Minden rendben Amyvel?

– Igen, teljesen jól van. Boldogan eljátszanak Luluval, tudod, ilyen kislányos játékokat. – Rámosolygott az édesanyjára és megkérdezte: – Megterítsek?

Ilyet Miranda még nem hallott. Az asztalterítés Isa legkevésbé kedvelt házimunkái közé tartozott, és általában csak zsarolással vagy megvesztegetéssel lehetett rávenni, hogy megcsinálja.

– Olyan szép lehetne az asztal! Van néhány karácsonyi szalvétám az egyik táskában.

– Holnapra is jutni fog, ha most is használjuk? – Isa kérdően húzta fel a szemöldökét. – Ne is mondd, két fajtát is hoztál!

Miranda nevetett.

– Igen, eléggé súlyos szalvétamániában szenvedek.

A lánya nevetett.

– Ezzel egyetértek.

Tíz perc múlva mindannyian a hatalmas ebédlőasztal körül ültek.

– Ez nagyon szép! – mondta Anthony, aki kicsit meglepődött Miranda lányos zavarán.

Amy fürdőköntösben volt, a többiek ünnepi ruhában ették a vacsorát hatalmas lelkesedéssel, ami Mirandának igazi elismerés volt.

– Mit csinálnátok, ha nem lennénk itt? – tette fel a kérdést Dan.

– Tessék? – Miranda igyekezett nem idegesen válaszolni, de nem értette a kérdést. Nem igazán ismerte a kamasz fiúkat, és Dan egészen idáig annyira segítőkésznek tűnt.

– Úgy értem, hogy rengeteg étel megmaradt volna, ha mi nem lennénk itt – mondta.

– Biztosan maradt volna egy csomó kaja – helyeselt Isa. – Anya mindig túl nagy adagot főz, és képtelen javulni ebben.

– Köszönöm, Isa! – jegyezte meg Miranda humorosan.

– Én nagyon örülök, hogy túl sokat csináltál – mondta Amy.

– Én is! – csatlakozott Anthony.

– És én is! – tette hozzá Dan, egy meglepően bájos mosoly kíséretében.

– Szerintem át kellene beszélnünk, hogy melyik családban mi a menetrend karácsony napján – Miranda szeretett volna már témát váltani.

– Harisnyák, séta, utána ajándékok és végül ebéd – mondta Lulu.

– Nálunk a harisnyák kimaradnak! – szólt Dan.

Lulu és Isa egy kisebb sokkot kapott ennek a hírnek a hallatán, de Miranda szúrós tekintetével elérte, hogy ne mondjanak semmit.

– Túl sok lenne apának – mondta Amy. – Ő nem szereti az ilyen tömeges dolgokat!

Anthony bólogatott.

– Azt hiszem, ez így igaz.

Úgy hangzott az egész, mint egy betanult szöveg. Miranda lányai szánakozó arccal néztek egymásra. Nekik harisnyák nélkül kész horror lett volna a karácsony.

– Szóval, hogy zajlik az ünneplés nálatok?

– Apa elkészíti a reggelit, aztán átmegyünk a nagynénénkhez – magyarázta Dan. – Kibontjuk az ajándékokat, és megebédelünk.

– Előtte van még egy kis verekedés a pulykáért! – tette hozzá Amy, és kirázta a hideg.

– Flo nagynéni szenteste éjfél előtt beteszi a sütőbe a pulykát, és másnap ebédre a pulyka olyan lesz, mint a fűrészpor – magyarázta Dan.

– Értem – mondta Miranda.

– Apa egyébként jó reggelit szokott csinálni – ismerte el Dan.

– Tudom, hogy Flo nem igazán jó szakács, de akkor is nagyon kedves tőle, hogy minden évben vendégül lát minket! – mondta Anthony.

Dan sóhajtott. Biztosan nem most hallotta először ezt az érvet.

– Mit csináltok ebéd után? – kérdezte Miranda.

– Mosogatunk, és az örökké tart! – folytatta Dan.

– Utána tévézünk, amíg az ősök alszanak – egészítette ki Amy.

– Elég jól hangzik! – mondta Isa, és közben Dan szemébe nézett. Dan erre egy szemöldökemeléssel válaszolt.

– Olyan dolgot kell kitalálnunk, ami mindannyiunknak tetszik – javasolta Miranda, de még mindig sokkos állapotban volt a harisnyák hiánya miatt. A lányai ezt szerették legjobban az egész karácsonyozásban.

– Igen! – mondta Dan meglepő határozottsággal.

– Ha mindenki befejezte, szedjük össze a tányérokat, gyerekek! – utasított

Anthony.

– Kértek pudingot? – kérdezte Miranda, és a tányérját Amy kezébe adta.

– Van fagyi is. Bárcsak tudnék készíteni hozzá egy jó kis szószt!

– Van nagyon finom sajtom! – ajánlotta Anthony.

– Az sokkal jobb ötlet! – helyeselt Miranda. – Nektek is jó lesz a sajt?

– Fagyit szeretnék, de kiszolgálom magam – mondta Lulu. – Amy, te is szeretnél egyet? Jössz velem? Csorgathatunk rá forró csokit is!

– Amy nagyon örül, hogy végre van lány társasága is! – mondta Anthony, miután behozta a sajtot, némi kekszet, és a fiatalabb lányok még a konyhában voltak.

– Olyan iskolába jár, ahol csak lányok vannak! – értetlenkedett Dan.

– Úgy értem, hogy az iskolán kívül – helyesbített Anthony. – Csak most vettem észre, hogy van egy üveg portói a borok között. Később majd behozom.

Flo néni lehet, hogy nem volt a világ legnagyszerűbb szakácsa, de hogy mosogatásban első osztályú szakember és mesteredző volt, most végérvényesen kiderült. A konyha néhány perc alatt ragyogott, így Miranda is behozhatta a kocsiból az ajándékokat, hogy felvigye a szobájába becsomagolni. Már késő́re járt, de még sok dolga volt elalvás előtt. Csomagolhatott volna hamarabb is, ha nem ment volna Amy keresésére.

Egy másodpercnyi koppintást követően a lányai beléptek a szobájába.

– Szeretnénk készíteni nekik harisnyákat! – mondta Isa.

– Csak Anthonynak nem fogjuk tudni elkészíteni, mert túl nehéz.

– És egyébként sem hisz benne – fűzte hozzá Isa. – De Amynek muszáj kapnia. Szegény kis drága! Nagyon megijedhetett mielőtt megtaláltad.

– És nem hagyhatjuk ki Dant sem! – mondta Lulu.

Miranda elgondolkozott.

– Rendben van, kicsomagolom a harisnyákat, de nem tudom, hogy van-e benne olyan ajándék, ami nem lányoknak való.

– Csomagoljunk ki mindent, hogy meglássuk, hogy miből gazdálkodhatunk. Dan zokniját készítjük el először, mert az lesz a legnehezebb feladat. Amyé egyszerű lesz – állította Isa.

Miranda nézte, ahogy a lányai sorra bontogatják az ajándékokat, és ha bármi fiúsat találnak, egy külön kupacba teszik. Úgy látszott, hogy legalább annyira élvezik a dolgot, mintha ők kapták volna az összes ajándékot.

– Szerintem ne a szokásos harisnyákat töltsük meg, vettem két új zoknit, azok

hamarabb megtelnek!

– Ez jó ötlet, Mama! – mondta Lulu.

– Ide tudod adni a zoknikat? – kérdezte Isa. Dan csomagja elkészült, ezek után már gyerekjáték lesz a többi.

Miranda feláldozta új fogkeféjét, mert a táskájában megtalálta a régit, Isa pedig felhozott egy arclemosót.

Sok ehető és hasznos ajándékot találtak, ezért Isa úgy döntött, hogy mégsem adja Dannek az arclemosót.

– De ez unisex! – mondta Lulu. – A fiúknak is vannak pattanásaik!

– Persze hogy nekik is van! – mondta dühösen Isa. – Viszont nem szeretik, ha felhívjuk rá a figyelmüket, mert az rossz érzés!

– Megvan a megoldás! – mondta Miranda néhány perces csendet követően. – Van egy kis üveg szarvasgombás olaj, amit nagyapátoknak szerettem volna odaadni, és szerintem még itt van az élelmiszerek között.

– Tökéletes lesz! – mondta Isa. – Hozd ide, kérlek!

– Kérlek! – csatlakozott Lulu is.

Isa lekenyerező mosolya most is hatásos volt. Miranda lement a konyhába. A Berkley család tv-zett, fel sem tűnt nekik, hogy ő a konyhában keresgél. Megtalálta az üveget, és azonnal visszaindult a hálószobába.

– Rendben van! – mondta Isa, miután megtöltötték és becsomagolták Dan zokniját.

– Kimennél egy kicsit, Anya? Lenne egy kis dolgunk még!

– De ez az én hálószobám!

– Tudjuk, de ideiglenesen ez a Karácsony Központ helyisége is! – mondta Lulu. – Kifelé!

Miranda engedelmesen elhagyta a szobát.

Néhány órával később Miranda négy teletömött piros zoknit akasztott fel a kandallóra, és várta, hogy eljöjjön a reggel. A szobában igazi karácsonyi hangulat uralkodott, hála Sheila fenyőfájának és a dekorációknak. Égett egy karácsonyi gyertya is, az illata az egész szobát körbelengte. A kis égők is égve maradtak, és majdnem úgy nézett ki az egész, mintha egy magazin karácsonyi számából varázsolták volna ide. Miranda mosolygott. Annyira más ez most, mint eddig, de nagyon élvezetes is! Lekapcsolta a kis égőket, és visszament aludni.

Miranda másnap Lulu hangjára és az ínycsiklandó illatokra ébredt. Az órájára nézett: fél tíz volt. Soha nem szokott ilyen sokáig aludni, de tényleg rendkívül fáradt volt.

Lulu egy csésze teát hozott neki.

– Ébredj, mami! Kész a reggeli, és csak rád várunk!

Miranda felült, és kezébe vette a teát. Érezte az illatokat, de nem tudta eldönteni, hogy mit főzhetnek.

– Mi lesz a menü?

– Rántotta és füstölt lazac. Szerintem én nem szeretem a füstölt lazacot. Szerinted szeretem?

– Lehet, hogy már megszeretted.

– Kipróbálom, de te siess!

– Fel kell öltöznöm? A többiek felöltöztek?

Lulu elgondolkozott.

– Igen, de neked nem kell, mert az nagyon sokáig fog tartani, és addig nem kezdhetjük el, ameddig nem vagy ott. Vedd fel a fürdőköpenyed!

Mirandának új fürdőköpenye volt, édesanyjától kapta karácsonyra, de magának választotta.

– Rendben!

Egy kicsit feltupírozta a haját, és annyi sminket tett fel, hogy embernek érezze magát. Idejét sem tudta, hogy mikor volt olyan karácsonya, amikor ágyba hozták a teáját, és más készítette el a reggelit. Az exférje még pirítóst is igen nehezen tudott csinálni.

Anthony a tűzhely mellett állt.

– Boldog karácsonyt! – mondta kötényében az ezer mérföldről érkezett, ismeretlen férfi, akivel tegnap találkozott életében először, és most a tűzhely mellől rámosolygott.

– Neked is boldog karácsonyt! – mondta vidáman. A karácsony sokszor nagyon sok csalódást okozott már, de az idei egy cseppet sem tűnt ilyennek. Ma még férjre sincs szüksége, hogy szép legyen a karácsonya.

– Nagyon szűk a repertoárom. – Anthony a tükörtojásos serpenyőre mutatott. – De amit tudok, azt nagyon jól készítem.

Dan pirítóst vajazott. Az asztalt megterítették, a kandallóban lobogott a tűz. Miranda megnézte, hogy a zoknik még a helyükön vannak-e, és észrevette, hogy most már öt zokni lóg a párkányon. Egy ezüstflitteres új szerzemény lógott le vörös akasztójáról ötödik versenyzőként. Miranda mosolygott.

– Kérsz még teát vagy kávét? – kérdezte Dan.

– Teát kérek, köszönöm. Tejjel, cukor nélkül, nem vagyok kávés.

– Mindjárt hozom.

– Néha éttermekben is dolgozik – magyarázta Amy, miközben behozott egy tányér pirítóst. – Nem találtam a pirítóstartót.

– Ez így teljesen jó! – mondta Miranda, bár elárulhatta volna, hogy hol van a tartó, de Amyvel szemben jobb volt kerülni a kritikát. Nem akarta, hogy a kislány azt érezze, nem jó, hogy tányéron hozta be a kenyereket.

Dan három tányér tojásrántottát szolgált fel, mindhármat a karján egyensúlyozva. Anthony behozott még kettőt, és Lulu szállította az utolsó adagot.

– Ez az enyém – magyarázta –, ezen nincs füstölt lazac.

Miranda most már tudta, hogy Anthony Luluét külön sütötte, és nagyon hálás volt ezért.

– Mindenki kezdjen hozzá, mielőtt még kihűlne! – javasolta Anthony. Alig ült le, máris újra fel kellett állnia. – Ha már szóba került a hideg, kevertem egy kis pezsgőt. Kérsz egy pohárral, Miranda?

– Ó, igen, kérek. Köszönöm! – felelte. Ez a nap egyre jobban alakul.

– Narancslével vagy anélkül?

– Nem kérek bele, köszönöm.

– Gyerekek, ti narancslével isszátok! Lulu? Szereted Buck pezsgőjét?

– Még soha nem kóstoltam – mondta Lulu teljes bűvöletben.

– De a narancslevet szereted?

– Ó, igen! – mondta nagy lelkesen.

Miranda észrevette, hogy Anthony nagyon gyakorlott volt a narancslé és a pezsgő kikeverésében. Személyre szabottan más arányokban készítette. Amy, a legkisebb gyerek, narancslevet kapott egy kortyocska pezsgővel, hogy ünnepélyessé tegye a napot, de mégse érezze meg az alkoholt. Isa talán egy kicsit túl sok pezsgőt ivott, mert folyton tapsolt és elkiáltotta magát:

– Zoknik!

– Nálunk nincsenek harisnyás ajándékok! – emlékeztette Anthony.

– Nálunk vannak, de attól tartok, neked nem jutott – felelte Isa.

– Csak a gyerekek kapnak – sietett megjegyezni Miranda, de hamar erőt vett rajta a meglepődöttség. – Ó!

– Ebben az évben te is kaptál egyet – magyarázta Lulu. – És itt van egy Amynek és Dannek is!

– Király! – mondta Dan kissé összezavarodva.

– Kinyithatjuk? –kérdezte Amy.

– Persze! – mondta Lulu.

– Egyszerre kellene kinyitnunk őket, mert különben olyan kínos!

Egy kis csendet követően papírok és zacskók csörgése töltötte be a szobát.

– Nagyon köszönöm, Lányok! – mondta Miranda, miután kibontotta az egyik kis csomagot. Műszempillák voltak benne. – Oh, Istenem! Nem is tudom, hogy kell feltenni.

– Várj egy kicsit, Anya, megmutatom neked! – mondta Isa, miközben a szív alakú post-it jegyzettömböt nézegette.

– Nagyon szépek! – kiáltott fel Amy, aki egy pár fülbevalót kapott, ami eredetileg Lulu ajándéka volt.

– Kaptam egy fogkefét és egy kis szappant – mondta Dan, de nem igazán érdekelte a dolog.

– Ne felejtsetek el enni! – kiáltotta Anthony.

– Általában mama ágyában szoktuk kibontani a zoknikat – mondta Lulu.

– Most egy kicsit talán sokan vagyunk hozzá! – szólt Dan. – És még 24 órája sem ismerjük egymást.

Talán a pezsgő vagy a nem várt meglepetések okozták, de a reggeli nagyon jó hangulatúra sikeredett.

Miranda mosogatni kezdett és megkérdezte:

– Az ajándékokkal mi lesz?

– Ha nem bánnátok, akkor nekikezdenék az ebédnek.

Ez egy kisebb sokként érte Mirandát.

– Hát nem én főzök ebédet? – kérdezte Miranda.

Dan a fejét rázta.

– Á, dehogy, hiszen még pulykát sem vettél. Mi hoztunk egyet otthonról, és már be is pácoltam. Elég volt a fűrészporízű pulykákból!

– Dannek nagyon fontos a hasa – mondta Amy bocsánatkérésképpen.

– Még a saját késeimet is elhoztam. – Miranda bódultságát látva Dan tovább folytatta. – Elizabeth Davidnél olvastam, hogy mindig vigyük magunkkal a késünket, ha elutazunk. – A kamasz vigyorgott.

Miranda egy ideig nézte a fiút. Nagyon furcsállta ezt a lelkesedést, de ugyanakkor csodálta is.

– Semmi baj, rendben, csináld! Nem bánom, ha nem kell főznöm, de nagyon szívesen csinálok kulimunkát: hámozom a krumplit és mindent előkészítek.

Anthonytól várta a végleges eligazítást. De a férfi a fejét rázta.

– Azt hiszem, hogy ezt most a gyerekek szeretnék csinálni.

– Olyan unalmas egész nap csak ölbe tett kézzel várni, hogy elkészüljön a vacsora – mondta Isa.

– Ó! – sóhajtott Miranda. – Ki fog játszani az új játékaitokkal?

– Anya! – förmedt rá Isa, mintha az édesanyja a földkerekség legbutább embere lenne, és még azt sem engedhetné meg magának, hogy néha vicceljen.

– Én leszek a kukta! – mondta Amy.

– Az én dolgom a sebtapasz lesz! – mondta Lulu.

– Én mit segíthetek? – kérdezte Miranda.

– Elmegyünk sétálni a kocsma felé, és rájuk bízzuk ezt a rengeteg feladatot – döntött Anthony. – Minden rendben lesz. Dan nagyon jó szakács és egy igazi zsarnok a konyhában. És Amy nem engedi, hogy elinduljunk, amíg meg nem ígérjük, hogy néhány óráig nem jövünk haza.

Miranda felöltözött. Előkereste vastag zokniját és sálját, és Isát még egy percre a hálószobába hívta.

– Biztos vagy benne, hogy ti akarjátok készíteni a karácsonyi menüt?

– Anya! Nem vagyok már gyerek, tudok segíteni Dannek a főzésben.

Miranda vett egy nagy levegőt, aztán mégsem szólalt meg. Meg szerette volna kérdezni, hogy tetszik-e Isának Dan. Biztos volt benne, hogy belézúgott, különben nem segítene neki ilyen szorgalmasan mindenben.

– Oké, csak érdeklődtem.

Mirandának óriási lelki erőpróba volt, hogy otthagyja a gyerekeket karácsony napján, és engedje, hogy maguk készítsék el a vacsorát. Nem tudta eldönteni, hogy felszabadultnak érzi-e magát vagy sem. A séta első felében inkább csendben volt, de ez nem is volt baj, a hegyen felfelé elég nehéz lett volna beszélgetni. Jólesett kint lenni. Jeges és hideg idő volt, de sütött a nap, és ettől még fényesebbnek tűnt a karácsony.

– Melyik úton kell mennünk? – kérdezte Anthony. – Te ismered a környéket kettőnk közül.

– Keresztül kell mennünk a mezőn, aztán lefelé a partvonal mellett. Így majd visszafelé is meg kell mászni a dombot, de egy kiadós ebéd előtt ez különösen jót tehet.

– Remélem, hogy nem bántódtál meg, hogy Dan kitúrt a konyhából. Nagyon érdeklik az ételek és a főzés, és a nővérem teljesen egyeduralkodóként viselkedik a

sajátjában. A férfiak csak mosogatással foglalkozhatnak.

Miranda nem felelt rögtön.

– Egyáltalán nem bánom! És ha katasztrofális vége lesz, amit erősen kétlek, akkor sem járunk úgy, mint a békebeli időkben, amikor egy évben alig volt pár alkalom, hogy az emberek egy jót ehettek.

– Nem fog semmilyen katasztrófa történni, mert nagyon jó szakács a fiam! De teljesen igazad van abban, amit mondtál. A nővérem nagyon ki tud borulni, ha egy szósz nem tökéletes.

Miranda bólogatott.

– Egyébként a mártáson én is teljesen ki tudok készülni. Nagyon sok időbe telt megtanulnom az elkészítését, és most, hogy végre tudom, hogy kell, nagyon tudok haragudni, ha nem jól sikerül. – Egy pillanatnyi szünetet tartott. – De csak ha az én főztömről van szó. A mások főztjével roppant engedékeny tudok lenni.

– Szerintem a nővérem nem bírná elviselni, ha Dan készítené nála a karácsonyi menüt. – Egy fél percre megállt. – Még nem is köszöntem meg eléggé, hogy megtaláltad Amyt. Magam alatt voltam. Soha nem tudom, hogy haragosnak kellene-e lennem vagy hatalmas megkönnyebbülést mutatnom, amikor előkerül.

– De melyik jön belőled?

– Mind a kettő. Legelőször, mikor más gyerekekkel és a szüleikkel engedtem el az iskolába, hazajött és elbújt a garázsban, a takarítónő találta meg. Jó sokszor megcsinálta ezt, de legutóbb úgy éreztem, hogy sikerült elmagyaráznom neki, hogy ez mennyire rossz érzés nekem.

– Azt mondta, azért csinálja, mert utálja, amikor Dannel veszekedtek.

Egy ideig csendben voltak.

– Lehetetlen egy kamaszt viták nélkül nevelni.

Miranda sóhajtott.

– Én is tudnék mesélni!

– Megpróbálok alkalmazkodni Danhez, ahogy csak lehet. Részben emiatt nem mentünk a nővéremhez idén, mert nagyon nem szeretett volna ott lenni. Csak néha nagyon önfejű tud lenni!

Mirandának eszébe jutott, hogy nagyjából emiatt nem látogatták meg idén ők sem a nagynénit, és elnevette magát.

– Cseberből vederbe estél, nem igaz?

– Hogy érted ezt?

– Nem mentél a nővéredhez, mert egy barátnője is ott lett volna, és ezt el akartad kerülni. Erre kénytelen vagy egy pontosan olyan nővel együtt tölteni a karácsonyt,

mint akitől mérföldekre távol utaztál. Nem mintha én annyira idős lennék, vagy rá lennék szorulva egy férfira, de azért ez ironikus, nem?

Anthony kicsit kelletlenül reagált.

– Nem zavar, ha véletlenül összehoz a sors emberekkel, de utálom, ha a dolgok előre meg vannak tervezve. Neked volt már olyan, hogy a barátaid mindenáron össze akartak boronálni valakivel, akitől te legszívesebben menekültél volna?

Miranda még mindig nevetett.

– Nálam kevés esély van erre. Nagyon kevés az egyedülálló férfi. A természet bosszúja, hogy a férfiak válás után tíz évvel fiatalabb nőket vesznek el. Csak az 50-eseket érdeklik a magamfajta nők. Nincs velük semmi baj, de én inkább hagyom ezeket.

– Ez tényleg így lenne? – Anthony meglepődött.

– Ja! Az exférjem felesége is pont tíz évvel fiatalabb nálam.

– Szóval hány éves?

– Anthony! Ez éppen olyan, mintha megkérdeznéd tőlem, hogy hány éves vagyok, ami nagyon illetlen dolog.

– Én harminchétre tippelek.

Miranda meglepődött. Vajon most csak hízeleg neki? Ha igen, miért? Biztos nem azért mondta ezt, mert nyolc évvel fiatalabbnak nézte a valódi életkoránál.

– Negyvenöt éves vagyok. Na, tessék, csak kihúztad belőlem!

– Én ötven vagyok – mondta Anthony.

– És hány éves a testvéred barátnője? Harminchat?

Bólintott.

– Annyi lehet, de egyáltalán nem az én típusom.

– Neked van típusod? – kérdezte Miranda.

– Nem is tudom. Nehéz megfogalmazni. Valakihez vonzódsz, más valakihez pedig nem.

Miranda megint nevetett.

– Most megsajnáltam a testvéred. Próbál segíteni neked anyát találni a gyermekeid mellé, és te visszautasítod a közreműködést. – Egy pillanatra megállt, hogy Anthony megértse, amit mondott, majd folytatta. – Ha követjük ezt az ösvényt, elérünk a kocsmáig, ami most természetesen nem lesz nyitva.

Anthony karon fogta, és elindultak lefelé.

– Hátha mégis nyitva lesz.

A kocsma zsúfolásig volt emberekkel. Girlandok és lámpafüzérek díszítették, és az egyik sarokban egy karácsonyfa állt, kis égők világítottak az ágain. Az emberek

nevetése és beszélgetése elnyomta a karácsonyi melódiák dallamait. Borok és fűszerek illata keveredett a levegőben. Miranda nagyon örült, hogy eljöttek.

Anthony utat tört magának a pultig, majd itallal a kezében visszasétált Mirandához, aki éppen két család közé szorult be.

– Elfelejtettem megkérdezni, hogy mit kérsz, úgyhogy végül forralt bort hoztam, annyira jó illata volt.

– Köszönöm, ez tökéletes. – Miranda elvette a poharat. – Egészségedre, és boldog karácsonyt! – A poharaik összekoccantak.

Két itallal később eldöntötték, hogy itt az ideje, hogy hazainduljanak. Dagály volt már, és a madarak az újdonsült táplálékforrásra vadásztak. Lassan sétálgattak hazafelé, mert nem akarták kellemetlen helyzetbe hozni a fiatal szakácsokat, ha még nem lennének készen az ebéddel.

Miranda elcsúszott a sárban, Anthony kapta őt el. Mikor újra talpra állt, és nekiindultak, a férfi átkarolta, hogy nehogy még egyszer elessen. Miranda arra gondolt, hogy nem kellett volna még egy kört innia, bár sokkal inkább egy párnak látszottak, amikor kijöttek a kocsmából, mint korábban, amikor bementek.

– Három karácsonyi bulit is kihagytam, hogy ide eljöhessek – mondta boldogan. – Három alkalmat, hogy házaspárok a szárnyaik alá vehessenek. – Várt egy picit. – Egyre még így is el kell mennem, nem úszom meg.

– Szilveszterkor?

– Azt nem bánom, hogy szilveszterkor összegyűlünk a barátokkal. Ott lesz a legjobb barátom, és az mindig nagyon jól szokott sikerülni. Igazából csak a munkától rettegek.

– Karácsony után dolgoznod kell? Ez furcsa!

– Nem volt alkalmas dátum karácsony előtt, és ráadásul vacsora és utána tánc lesz a program. El tudsz képzelni rosszabbat ennél? És nagyon megharagszanak, ha nem mész el.

– Vinned is kell valakit magaddal?

– Hát ez az! Mindig annyira kellemetlen, hogy mindenki párral jön.

– Szívesen elkísérlek, ha szeretnéd.

Miranda hirtelen megállt.

– Ne hülyéskedj, nem akarhatod. Egyébként is Bathban élek, te pedig biztosan Észak-Yorkshire-ben, vagy még messzebb.

Anthony a fejét rázta.

– Bristolban lakunk. Devont is ezért választottuk, hiszen közel van.

– Mi is ezért választottuk!

– Elmegyek veled a munkahelyi bulira.

– Nem, Anthony, annyira utálnád!

– Utálhatnánk együtt.

– Ez túl nagy szívesség.

– Miranda, úgy tűnik, elfelejted, hogy te vagy az, aki megtaláltad a lányom. Egy kissé unalmas estét kibírni nem nagy szenvedés, ha segíthetek ezzel neked.

Mirandának eszébe jutott, hogy mennyire felkavarná az állóvizet, ha megjelenne egy vonzó külsejű férfival. A nők nem sajnálnák, mert egyedülálló, a férfiak pedig elkerülnék, mert nem gondolnák, hogy mindenre elszánt társkereső.

– Ez nagyon kedves lenne tőled.

– És utána elmehetnénk egy bálba is.

Mikor visszaértek a házhoz, mindkettőjük arcát kicsípte a hideg, és kapkodták a levegőt.

– Az utolsó szakasz egy kicsit kemény volt, de legalább bármit ehetünk bűntudat nélkül!

Anthony ránézett és bólintott.

– Csak egy dolog hiányzott abból a majdnem tökéletes bárból.

– Micsoda?

– Nem volt benne fagyöngy.

– Ó, dehogynem! Láttam egy nagy, vastag ágat. Te nem láttad?

– Nem volt közel ahhoz, ahol álltunk. De mindegy is! Idén karácsonykor egy dolgot remekül megtanultam: improvizálni. – Letépett egy kis rozmaringágat az ajtó mellől, fejük felé tartotta, és megcsókolta Mirandát. A csók olyan határozott volt, hogy felért egy vallomással. A gyomra megint akkorát bukfencezett, mint korábban már egyszer. Miranda azt kívánta, bárcsak sokkal tovább tartott volna a csók.

– Ez egy jó improvizáció volt – szólalt meg rögtön, ahogy magához tért.

– Nem mindig vagyok begyepesedett öregember, aki hibát hibára halmoz, és ráadásul másokat okol érte! – mondta. – Muszáj volt ezt elmondanom.

– Már rég elfelejtettem, hogy kicsit bunkó voltál – mondta Miranda, és kissé elpirult. – Akkor ez egy feleslegesen elpazarolt csók volt?

– Nem hiszem – válaszolta a férfi, majd újra a karjaiba vette és megcsókolta.

Miranda még mindig kifulladva kapkodta a levegőt, mikor beléptek a házba.

– Szia anya! – mondta Lulu izgatottan. – Szükségünk lesz rád a mártáshoz, mert

elmondtuk, hogy te készíted a legjobb mártást a világon.

Miranda egy ideig gondolkozott, mert nem akarta megbántani Dant. Még most is zavart volt egy kissé Anthony csókjától.

– Biztos vagyok benne, hogy Dan nem fog neki örülni.

Dan valóban egy kicsit zaklatottnak tűnt. Éppen a pulyka serpenyőjét próbálta kikaparni, hogy a szósz kapjon egy kis színt, mert a félig nyers virslitől csak halványrózsaszín volt.

– Feladom! – mondta és a fakanalat a serpenyőbe hajította.

– Megnézitek, hogy kész van-e már a teríték? – kérdezte Miranda, mert nem akarta, hogy Dan összeomlása ennyire nyilvános legyen. Majd, hogy ketten maradtak, megkérdezte tőle:

– Szeretnéd, hogy kikavarjam a mártást?

– Igen! Én még soha nem csináltam házilag. A marhához csak a levesből készítem, de a pulyka leve nem hasonlítható ahhoz.

– Hoznom kell a szobámból egy dolgot! – mondta Miranda, kiszáguldott a konyhából, és örült, hogy a hálószobája a földszinten van. Pár pillanat múlva már vissza is ért.

– Mi ez? – kérdezte Dan halálra rémülve.

– *Az anyák titkos segítsége*. Figyelj és tanulj!

– De mik ezek?

– Mártásgranulátum és szójaszósz – mondta Miranda, aki egyszerre volt büszke, és szégyellte is a dolgot.

Öt perccel később egy egész fazéknyi mártás rotyogott a tűzön. Dan figyelte.

– Készen van!

Miranda bólintott, és úgy érezte, hogy egy kicsit megdicsőült.

– A tölteléket elkészítetted?

Bólintott.

– Teleraktam sok zöldfűszerrel a kertből. Nagyon egyszerű volt.

– Vihetjük is ki?

Dan bólintott.

– Ja!

– Ez volt életem legfinomabb karácsonyi menüje! – mondta Miranda fél órával később. – Egészen pontosan életem legjobb pulykája volt, annyira omlósra sikerült.

Dan egy fejbiccentéssel fogadta a hatalmas bókot.

– Nagyon jól sikerült, Dan – helyeselt az apja.

– Szerintem az egész karácsony nagyon jól sikerült! – mondta Isa.

– Igen! – szólalt meg egyetértően Lulu. – Pedig még az ajándékokat sem nyitottuk ki!

– Bárcsak minden karácsonyunk ilyen lenne mostantól – mondta Amy, és egy nagyot sóhajtott.

– Mit hallok? Minden karácsonykor el akartok jönni ezentúl Devonba? – kérdezte az apjuk, és rosszallóan nézett.

– Mindegy, hogy hol vagyunk! – magyarázta Amy. – Szeretném, hogy mindig ott legyen Isa és Lulu, és ha lehet, Miranda is – tette hozzá kicsit félénken.

Anthony aggódó tekintettel pásztázta végig családtagjait.

– Drágám, ti is kaphattok majd harisnyákat. Ez még belefér a Mikulás költségvetésébe.

– Ó, Papa! – Amy ideges lett. – Nem értesz meg! Én csak azt szeretném, hogy mindannyian együtt legyünk!

– Úgy, mint egy család? – kérdezte Lulu, és megfogta Amy kezét.

– Igen!

– Hacsak nem Skócia északi részén laktok, biztos megoldjuk valahogy.

– Bristolban – mondta Dan.

– Mi Bathban – mondta Isa.

Miranda észrevette, hogy ők ketten folyton összenéznek.

– Nos, én Amyvel tartok. Nagyon örülnék, ha máskor is együtt töltenénk a karácsonyt. De nem csak azért akarom, mert így nem kell főznöm, és Dan isteni pulykát készít.

Amióta anya volt, élete legkevésbé stresszes karácsonya volt a mostani.

– Biztos, hogy karácsonyig várni akarunk a találkozással? – kérdezte Anthony. – Talán más alkalmakkor is találkozhatnánk.

– A vasárnapi ebédnél – mondta Isa. – A mama isteni rostélyost készít.

– Ezt holnap meg is mutathatom, ha nem akartok akkor is pulykát enni… – mondta Miranda. – Mi eredetileg marharostélyost ettünk volna Yorkshire pudinggal.

– Nagyszerűen hangzik! – mondta Dan. – Én is nagyon finom pudingot csinálok. Majd átjöhetnél egyszer megkóstolni a miénket is.

Végül nagyon különleges lett ez a karácsony. Mivel nem ők főztek, Miranda és Anthony rakta rendbe a konyhát. Közben nagyokat beszélgettek, és az elfogyasztott

bormennyiséggel arányosan gátlásaik egyre oldódtak. Talán a csókok miatt is.

Később a házban fellelhető összes társasjátékot kipróbálták Dan nagyszerű javaslatára, és egyáltalán nem is néztek tévét. Hat óra tájékán megkóstolták Dan vagdalthúsos pitéjét (rostélyosból készült pástétommal), és kibontották az ajándékokat. De nem tartott hosszú ideig, mert csak azokat nézték meg, amelyik csomagnak jelen volt az ajándékozója.

Anthony elővette a Madeirából való bort, és folytatták a Monopolyt.

Karácsony másnapja nagyon hasonlított az elsőhöz. Sétákat tettek, játszottak, ettek és jól érezték magukat együtt.

Miranda rendkívül boldog volt, amikor látta, hogy Isa nagyon jól érzi magát Dannel. Nem tudott rájönni, hogy csak barátok voltak, vagy Dannek is tetszett Isa, de úgy tűnt, hogy elég sokat flörtölnek. De bármi is volt, Isa nagyon sokat nevetett ezekben a napokban. Lulu is jól érezte magát Amyvel. Amy fiatalabb volt nála, de érettebb volt a koránál, és egyhamar úgy tekintett Lulura, mint szeretett idősebb testvérére.

– Oké, kérlek, majd emlékeztess, hogy jobbra vagy balra kell fordulni a végén, Isa! – mondta Miranda, ahogy útnak indultak hazafelé. A rendrakást Anthony nyomására rájuk hagyták.

– Tudom, hogy mindkettő felvisz a főútra, de melyik a jobb választás?

– Mama! Őszintén, mi van veled? Jobbra kell kanyarodni!

Ahogy korábban sejtette, a segítőkész, támogató Isa ott maradt a devoni házban, és a régi, versenyző szellemű, harcias lány visszatért. Ezen most nem tudott mosolyogni.

Kicsivel később Lulu szólalt meg:

– Dan azt mondja, hogy bejössz a papájának.

Miranda egy kicsit meglepődött.

– Honnan a csudából gondolja ezt?

Nem mintha abbamaradt volna köztük a dolog az első csókot követően, de ez az egész csak a karácsonyról szólt, és a néhány pohár italról, amit legurítottak. Miranda okosabb volt annál, hogy ezt komolyan vegye.

– Igazából onnan gondolja, hogy találkozni akar veled, és elkérte az összes elérhetőséged – mondta Isa.

– Csak azért, mert kedvesen felajánlotta, hogy elkísér majd egy helyre munkaügyben. Ja, és persze, hogy a családjaink tudják tartani a kapcsolatot –

mondta Miranda. – Nincs itt szó semmi személyes dologról.

– Nem igaz – folytatta Lulu. – Amy elmesélte, hogy nagyon sokan kedveskednek neki és Dannek csak azért, hogy rajtuk keresztül hálózzák be az apjukat. De Anthony soha nem foglalkozik velük. Azt is mondta, hogy nagyon sokan felajánlották már neki, hogy főznek rájuk, és azt sem fogadta el soha.

– Dan mondta, hogy látszik az apján, hogy érdekled. És Dan bizonyára ismeri – tette hozzá Isa.

– Oh! – sóhajtott Miranda.

– És átmegyünk hozzájuk jövő vasárnap ebédre, és az elég hamar van – mondta Isa. – Ha csak ígérgeti az ember, hogy majd egyszer lesz egy közös ebéd, nem tűzik ki egyből a dátumot is!

– Én erre tényleg nem is emlékszem – mondta Miranda, és kitört belőle a nevetés.

– Mami, te elpirultál – mondta Isa.

– Azt hiszem, elkapott egy hőhullám – mondta Miranda, mert nem akarta, hogy észrevegyék, mennyire izgatott lett. Boldog volt. A karácsony valóban tökéletesen alakult. És ki tudhatja, mit hoz még az új év?

DESSZERT

Karácsonyi lakoma

Imogen letette az asztalra a tükörről épp az imént letekert csomagolófóliát, és fülelni kezdett. Szenteste előtti nap volt, és éppen azt a néhány apróságot pakolta ki a dobozokból, melyeket bátyja furgonjával szállítottak nemrég az újdonsült albérletébe. Igen, jól hallotta, karácsonyi énekesek járták az utcákat. Tudta ő, hogy más emberek talán meg sem hallották volna őket, ő viszont már akkor az ajtóban volt, mielőtt az énekesek bekopoghattak volna. Nem tudott kibújni a bőréből: elvégre zenetanár volt, az énekeseknek pedig szükségük volt némi segítségre.

A trió három anyukából állt, akik magukkal hozták egészen aprócska gyermekeiket is. Talán csak egy kicsivel voltak idősebbek nála, inkább a harmincas éveik elején jártak, mint a húszas éveik végén. Egyik kezükben lámpát, a másikban a kottát tartották, ragyogóan színes sálakba és sapkákba burkolózva álltak előtte. Mintha egyenesen egy karácsonyi képeslapról léptek volna le – gondolta Imogen –, már csak egy kis hó hiányzik hozzá. És hogy az éneklés ne legyen ennyire szörnyű.

– Ez nem megy valami jól nektek! – mondta Imogen, és igyekezett széles mosolyával kifejezni, hogy nem a rosszindulat vezérli. Remélte, hogy lófarokba kötött hajával és kopott farmerével nem ő a világ legijesztőbb látványa, de jobbnak látta, ha biztosra megy.

Az énekesek nevetésében volt egy kis ideges feszültség, miközben a hidegtől toporogni kezdtek.

– Ne haragudjon! – szólalt meg az egyik anyuka, aki birkabőr sapkában és szőrős csizmában állt előtte. Tekintete fáradt volt, de barátságos. – A legjobb énekeseink idén elutaztak, és csak mi maradtunk.

– De akkor miért jártok házról házra, ha egyikőtök sem tud tisztán énekelni? Vagy legalább a dallamot egy kicsit követni – kérdezte Imogen.

– A hagyomány miatt – mondta a másik anyuka. Nagy, lógó fülű sapkát viselt, és hozzá skarlátvörös sálat. – A mi közösségünk minden karácsonykor énekel Miss Wentworthnek. Az ön szomszédjának.

– Miért? – kérdezte Imogen.

– Évtizedeken át tanította énekelni a helyieket, de most már nem tud elmenni a templomba, hogy meghallgassa a kórust. Egy kedves ember – mondta óvatosan, és mintha inkább az idióta szót szerette volna a kedves helyett használni – kitalálta,

hogy így hozzuk el a zenét a házához. Ennek már sok-sok éve.

– De akkor miért nekem énekeltek?

– Gyakorlunk – mondta a legkevésbé elbűvölő, kötött sapkás anyuka, és magához szorította a kisbabáját. A kislány ruhája pont olyan volt, mint az anyukájáé, és látszott, hogy nem könnyű tartani.

– Hát, szerintem nagyon szép dolog, hogy énekeltek karácsonykor az idős hölgynek. – Habár biztos volt benne, hogy az anyukák igazat mondtak, érezte, hogy valami megbújik még a háttérben.

Az anyukák összenéztek.

– Ő nem egy tündérkeresztanya típus, akinek jólesik évről évre kedveskedni – szólalt meg az egyikük. – Hanem egy vén boszorkány, akitől mindannyian félünk, de ennek ellenére muszáj mennünk énekelni, mert ugye ez a hagyomány.

Ez egyre érdekesebb lett.

– Szerintem itt az ideje, hogy begyertek egy kicsit! – mondta Imogen, és szélesre tárta az ajtaját. – Kint meg lehet fagyni, és úgyis szükségetek lenne egy kis segítségre. Rengeteg helyem van. Bútor még alig akad.

A kis csoport belépett a házba, melybe Imogen is csak alig néhány órája költözött be. Kinn szitált a hó, és bár nagyobb hóesésre nem volt remény, így is karácsonyhoz illő volt a hangulata. Imogen elmondhatatlanul hálás volt, hogy a fűtés zokszó nélkül működött újdonsült otthonában.

– Azt hittem, hogy itt egy család lakik – jegyete meg a birkabőr sapkás anyuka. – Méghozzá Smithék. Hallottam, hogy el fognak költözni, de nem gondoltam volna, hogy éppen karácsony előtt.

– Tulajdonképpen már egy hónapja elköltöztek.

– Vagy úgy! – mondta a nő, némi bűntudattal az arcán. – Mondjuk, már egy ideje nem láttam a szülőket az iskolában, de hát nem futhatok össze mindenkivel minden egyes nap.

– Nagyon szép ház, nem? – mondta a prémsapkás nő. – Korabeli bútorokkal kell berendezni. És itt ez a kandalló is, működőképes, nem?

– Én is nagyon lelkes voltam, amikor először jártam itt – mondta Imogen. – Az embernek nem lehetnek nagy elvárásai egy bérelt lakással kapcsolatban, de ez számomra teljesen tökéletes volt. A tüzet majd csak akkor gyújtom be, amikor már egy kicsit berendezkedtem. Állítólag valóban működik. – Azért a biztonság kedvéért az utolsó fordulóval hozott magával néhány rönköt meg gyújtóst, jól jöhet még.

– Szóval, szerinted hogy fogsz tudni segíteni nekünk? – kérdezte a kötött sapkás nő, aki időközben letette az öléből a totyogó csöppséget, és levette a sapkáját is.

– Hát ezzel! – válaszolta Imogen. Kinyitott egy hangszertokot, és elővette a fuvoláját, majd szakértő mozdulattal megigazította, és a szájához emelte. Egy gyors hangolás, és már készen is volt. – Na, milyen dalokat énekeltek? Mit szóltok a *Csendes éj*hez? Szerintem azt tudom is kívülről.

Néhány pillanat múlva a házat fényesen csengő, tiszta hangok töltötték be. Ezt hallva még a gyermekek is abbahagyták a csivitelést.

– Ez hihetetlen jó volt! – mondta a birkabőr sapkás anyuka. – Engem egyébként Fenellának hívnak. El tudnád még játszani néhányszor? Hátha akkor a fülünkbe mászik.

– Mondok jobbat – felelte Imogen. – Gyakorlok veletek egy kicsit, aztán elkísérlek titeket Miss Wentworthhöz. Egyébként is terveztem átmenni, hogy végre be tudjak mutatkozni újdonsült szomszédomnak. Valamint Imogen vagyok. Zenetanár.

– Olyan ez lassan, mint egy játék! Én Samantha vagyok, főállású anyukája ennek a két kis rosszcsontnak. Teddy és Annabelle – mutatta be gyerekeit a prémsapkás édesanya.

Egy tetőtől talpig gyapjúba öltözött nő folytatta.

– Susie vagyok, ő pedig Rodney. Tudom-tudom, rémes. De sokadik generációs név a családban. Roddersnek szólítjuk.

– Helyes! – mondta Imogen. – Ha nem bánjátok, hozok egy kis sütit a gyerekeknek, mi pedig aztán el is kezdhetünk dolgozni. – Pár percre eltűnt a konyhában, majd mikor visszaért, néhány rénszarvas alakú csokis kekszet hozott egy tányéron. – Ugye nem baj, ha esznek egy kis csokit?

– Karácsony van! – mondta Fenella. – Ilyenkor senki nem számolja, mennyi csoki fogy.

Amíg a gyerekek kibontogatták a rénszarvasokat, melyeket Imogen saját unokahúgainak és unokaöccseinek szánt, ő komolyra fordította a szót az anyukákkal.

– Bocsánat, ha szigorú leszek, de rettentően kevés az időnk. Melyek azok a karácsonyi dalok, amelyeket a legjobban tudjátok?

Szerencsére Imogennek volt gyakorlata az ilyesmiben. A gyerekekkel lopott időkben gyakorolt, folyosókon és az éppen üresen lévő helyeken. A kisgyerekes anyukák kissé kaotikus közege egyáltalán nem jelentett számára nehézséget. Egy fél óra múlva Imogen letette a fuvoláját.

– Mindannyiótoknak nagyon szép hangja van, csak egy kis gyakorlásra lenne szükségetek.

– Ó, köszönjük! Én a magam részéről soha nem éneklek otthon, mert idegesíti a férjemet – mondta Fenella. – De most igazán megjött az önbizalmam!

– Szerinted akár már most odamehetnénk, és énekelhetnénk Miss W.-nek, vagy ott azért még nem tartunk? – kérdezte Susie. – Muszáj lesz hazamennem lassan, mert annyi mindent kell még csinálnom, hogy a lista leérne az emeletről egészen a pincéig.

– Hát igen – mondta Samantha. – Nem kínálhatom idén is mirelit tortával Martin családját. Már így is meg van rólam a véleményük, mert nem készítek saját pudingot karácsonyra. És szerintem Imogennek is biztos megvan a saját dolga.

Imogen bólintott.

– Folytassuk, hogy mindannyian hazamehessetek, én pedig kibonthassak egy üveg bort.

– Mit fogsz csinálni karácsonykor? – kérdezte Fenella. – Jön a családod? Vagy te mész hozzájuk?

– Majd én megyek hozzájuk, de csak karácsony után. És kérlek, ne sajnáljatok emiatt. Örülök, hogy lesz néhány csendes napom, lesz időm beköltözni, rendezkedni… És, bár imádom őket, most kifejezetten örülök, hogy nem kell gyerekekkel töltenem a karácsonyt.

Fenella kétkedve nézte.

– Biztosan?

– Igen, teljesen biztos vagyok benne. Több ajánlatot utasítottam vissza, mint amennyi pulykát ti hárman megsütöttetek eddigi életetekben, komolyan mondom. Indulhatunk?

– Előbb talán mossuk ki a gyerkőcöket a csokiból – mondta Samantha. – Különben Miss W.-nek lesz hozzánk néhány keresetlen szava.

– Szóval ő nem egy pirospozsgás arcú, édes, idős nénike – summázta Imogen, és elővett egy csomag mikulásos zsebkendőt a táskájából.

– Egyáltalán nem – válaszolta Samantha. – Képzelj el egy szikrázó tekintetű, rémisztő öreg nyanyát, aki folyton mutogat, és átható mentaillatot áraszt.

– Mondjuk ennél vannak rémesebb illatok is – mondta Fenella. – Drágám! – Fordult közben oda az egyik gyermekéhez. – Ha nem fejezed be a csokievést, akkor pontosan úgy fogsz kinézni, mint egy torta, és Miss Wentworth beléd fog harapni.

A fenyegetés hatásosnak bizonyult, és mikor a kis csapat végre elkészült, Imogen is belebújt a kabátjába és meleg sapkájába, indulásra készen.

Egy kicsit azért ideges volt. Habár a nemrég alakult kis kórus már ez alatt a kis idő alatt is rengeteget fejlődött a segítségével, még távol álltak a tökéletestől, mindezek tetejébe a tény, hogy – ha hinni lehet az anyukáknak – a helyi boszorkány felé tartottak épp, nem volt különösebben szívderítő perspektíva. Ugyanakkor Imogen kíváncsi is volt erre a félelmetesnek mondott nőre, aki miatt egy komplett karácsonyi hagyomány indult útjára. Ráadásul mindig is szerette a kihívásokat, és ezt is éppen annak tekintette.

A kórus tagjai félkör alakban álltak fel Miss Wentworth háza előtt. Egy hatalmas, fehérre meszelt viktoriánus ház volt, gótikus részekkel, és Imogen élénk képzeletében egy kicsit kísértetiesnek is hatott. Hatalmas sövény vette körbe a házat, így hiába volt fehérre meszelve, egyáltalán nem látszott világosnak.

Várható volt, hogy az éneklésre egy jó ideig nem érkezik majd bentről válasz. Ez így is történt. A kórus már elénekelte a *Száncsengő*t és túl voltak a *Csendes éj*en is (igaz, az utóbbit német nyelven adták elő, pocsék kiejtéssel, de csakis Miss Wentworth kedvéért, aki németül tanította annak idején), mikor végre kinyílt az ajtó, és Imogen szembetalálta magát új szomszédjával.

Hm, ez érdekes – gondolta magában, ahogy meglátta az idős hölgyet. Most már értette, hogy miért nevezik boszorkánynak is. Miss W. vékony volt, és valaha magas lehetett, de már nagyon meggörnyedt. Ősz haját egy kis fésű segítségével szigorú kontyba rendezte. A garbóra kardigánt vett, rá egy kendőt, a szoknyája földig ért. Már értette, hogy miért félnek tőle a helybeliek: olyan, mintha egy másik századból maradt volna itt. Imogen örült, hogy az új állása és néhány magántanítvány mellett nem lesz ideje idős szomszédjával bajlódni.

Fenella megköszörülte a torkát.

– Boldog karácsonyt kívánunk, Miss Wentworth! – mondta, de a vidám hangon elmondott karácsonyi jókívánság sem fedte el teljesen hangjában az idegességet.

– Énekelni jöttünk – mondta Susie, gyermekét pajzsként maga elé tartva.

– Jöjjenek be, ne ácsorogjanak ott! – mondta Miss Wentworth, hangja szigorúan és fejedelmien csengett a nagy, de sivár előtérben. Az asztalon egy vázában száraz virág volt, körülötte egy rakat képkeret, benne fényképekkel, és az egész inkább emlékeztetett egy múzeumra, mint egy lakóházra. Ez a tény sem segített enyhíteni az általános, kissé rettegő hangulaton.

Mikor beértek, Miss Wentworth utasítására elhelyezkedtek, és Imogen megállt szemben a trióval, fuvoláját kezében tartva. Remélte, hogy képes lesz csupán az arcával vezényelni, majd rájött, hogy valószínűleg nem is számít, hogy látják-e vagy sem, elvégre nincsenek kórusvezetőhöz szokva.

Gyorsan végeztek a repertoárral, aztán reménykedő arccal várakoztak. Imogen hamar felmérte, hogy eszükbe sem jut a forraltbor vagy a vagdalthúsos pite, sokkal inkább arra vártak, mikor szabadulhatnak innen végre.

– Elég sokan nincsenek itt a tavalyiak közül – jegyezte meg Miss Wentworth.

– Igen, tudjuk – kezdte a bűnbánó magyarázkodást Fenella. – A legjobb énekeseink idén mind elutaztak. Csak mi maradtunk.

– És te ki vagy? – Miss W. Imogenre mutatott, aki ugyan korábban már bemutatkozott, de most még egyszer elmondta:

– A közvetlen szomszédja vagyok…

– Igen, tudom, de te fuvolázni is tudsz. Miért költöztél ide?

– Kaptam egy állásajánlatot a gimnáziumban. Zenét tanítok. Remélem, lesz néhány magántanítványom is. Fuvola- és zongoratanár vagyok.

Míg mesélt, hallotta, ahogy az egyik kisfiú indulásra nógatja az anyukáját, de gyorsan lepisszegték őt.

– Most már mindent értek! És mondja csak: el fog utazni karácsonykor?

– Csak néhány nappal karácsony után. Csak most költöztem ide, és még elég sok dolgom van.

– Hát, ami azt illeti, én egyáltalán nem most költöztem ide – mondta Miss Wentworth –, mégis egyedül töltöm az ünnepeket.

Imogen érezte, hogy az anyukákon kollektív bűntudat fut át. Már most bele voltak fáradva a karácsonyi hajszába, de jobb szerettek volna szűk családjuk körében ünnepelni, nem Miss Wentworthszel kiegészülve, hogy az egyik karosszékből sötétellve krizitáljon maga körül mindent. Mindenkinél lesz épp elég rokon, hogy kéjes örömmel tegyék a megjegyzéseiket. Imogen viszont úgy döntött, hogy az egy mindenkiért elvet követve átvállalja Miss W.-t a többiektől.

– Nos – kezdte –, nagy örömömre szolgálna, ha meghívhatnám egy pohár sherryre. – Csak van nyitva valahol egy bolt, ahol karácsonyig tud venni egy üveggel.

– Én inkább annak örülnék, ha maga jönne el hozzám. Ebédre.

– Ó, Miss Wentworth! – kiáltott fel Imogen, az ajánlattól halálra rémülten. – Igazán nem várhatom el, hogy megfőzzön nekem egy karácsonyi ebédet. Nem szeretnék ekkora munkát a nyakába varrni!

– Jaj, dehogy, kedveském! – mondta Miss Wentworth. – A főzés a te dolgod lesz!

Imogen nyelt egyet, és érezte, ahogy a többieknek is eláll a lélegzete. Évekig segített az anyukájának a karácsonyi vacsora elkészítésében, de álmában sem jutott eszébe, hogy a karácsonyi pulykáért felelősséget vállaljon.

– Hát… Van hozzá minden, ami kell?

– Nincs. Majd abból főzünk, amink van! Gondolhatja, mennyire csalódott vagyok, hogy egyik unokahúgom vagy unokaöcsém sem gondolta úgy, hogy hiányoznék a karácsonyából, pedig van vagy kétgenerációnyi belőlük, de hát így van ez manapság. Ilyen ez a fiatalabb generáció.

Mivel Miss Wentworthöt az éppen szidott fiatalabb generáció tagjai állták épp körül – kétgenerációnyi, egész pontosan –, akik vették a fáradságot, összepakolták a gyerkőceiket, és kimozdultak otthonról, hogy neki karácsonyi dalokat énekelhessenek, Imogen kicsit igazságtalannak érezte a fenti kirohanást, de nem mondott semmit. Elvégre sajnálta Miss Wentworthöt, akit az egész rokonsága egyedül hagyott. Nem akarta, hogy Miss Wentworth magányosan töltse a karácsonyt. Az ő helyzete más volt, mert önszántából akarta egyedül tölteni az ünnepet. És ez volt a különbség kettejük között.

– Dél körül átjövök – mondta határozottan Imogen. – Hozok mindent, amit otthon találok. És egy kis bort is.

– Köszönöm – mondta Miss Wentworth fejedelmi biccentéssel. – De még mielőtt elmentek, hadd halljam a *Midőn a szűz*t!

– Azt nem ismerjük! – szólalt meg bátran Fenella, akit már meglegyintett a szabadság szele.

– Valóban? – csattant fel kissé sértetten Miss Wentworth. – Tavaly elénekelték nekem.

– Tavaly itt voltak a legjobb énekeseink – mondta Fenella. – Sajnos, mi csak a második eresztés vagyunk.

– Én eljátszom önnek! – mondta Imogen, és már vette is elő a fuvoláját. Miközben a dalt játszotta, eszébe jutott, hogy jövő karácsonyra megtanítja a kis kórusnak. Olyan szép dal volt.

– Ez nagyon szép volt, kedvesem! – mondta Miss Wentworth, mikor a dal végére ért. – A sarokban lévő tálban találtok valamit az apróságoknak. Aztán mehettek is.

A gyerekek egyenesen a tálhoz siettek, és kivettek maguknak egy-egy csokoládétallért. Így végre Imogen is megértette, hogy miért is viselkedtek ilyen szépen, holott valószínűleg halálosan unatkoztak végig.

Mindannyian elköszöntek, és menekülőre fogták. Az egyik gyereknek pisilnie kellett, úgyhogy máris újra Imogen házában találták magukat.

– Imogen, annyira sajnálom! – mondta Fenella, mikor már biztonságban voltak Imogen meleg otthonában. Samantha éppen a gyermekét tette tisztába a lenti fürdőben.

– Igen! – mondta egyetértő hangon Susie. – Ha nem jöttél volna velünk, hogy segíts, akkor most nem kellene karácsonyi ebédet főznöd neki.

Samantha, mikor visszaért közéjük, alig tudott megszólalni a fojtogató bűntudtattól.

– Nekünk kellett volna magunkhoz meghívnunk őt – nyögte ki végül. – De az én Billem nem bírná elviselni. Még az én rokonaim is az agyára mennek, nemhogy Miss W.

– Jó lesz ez így! – mondta Imogen. – Én tényleg nem bánom, hogy így alakult. Úgyis csak pakolászni meg kicsomagolni szerettem volna a cuccaimat. Majd később megünneplem a karácsonyt. Nekem ez tényleg nem áldozat. – Imogen nem akarta, hogy ezek a kedves nők rosszul érezzék magukat emiatt, habár benne is volt némi aggodalom.

– Pedig lett volna időd bekuporodni a foteledbe a tévé elé, egy doboz csokival és egy üveg borral – mondta Samantha. – Én is éppen erre vágyom ezer éve.

– Ugyan, dehogy, ez szamárság – mondta Susie. – Csak azt hiszed, hogy erre vágysz. De Imogen, én majd átjövök, amikor végre újra időd lesz. Vagy átjöhetnél te is, hogy elmenjünk sétálni, együnk valamit, vagy bármi! Hihetetlen kedves voltál velünk, pedig nem is ismertél minket.

Az anyukák véget nem érő hálálkodásba kezdtek, és egymást túllicitálva ajánlották fel, hogy bármikor szívesen vendégül látják. Távozásukkor Imogennek számtalan ebédre és elegáns partira szóló meghívása volt már. Mikor végre becsukhatta mögöttük az ajtót, érezte, hogy barátokra lelt ebben az ismeretlen városban.

A ház most még üresebbnek tűnt, és Imogen igyekezett figyelmen kívül hagyni, de meglegyintette a magányosság szele. Soha nem szeretett volna távolra költözni a családjától és a barátaitól, mégis megtette. Jó oka volt rá, mégis, most egy pillanatra azt kívánta, bárcsak ne így döntött volna. Mindenki őrült energiával bontogatná körülötte az ajándékokat, karácsonyi vetélkedőt néznének a tévében, és a bátyja összes gyereke a padlón gurulna ide-oda. Idén most először nem lesz ott, hogy megakadályozza, nehogy feldőljön a karácsonyfa. Remélte, lesz, aki oda fog figyelni erre helyette is.

Nem csupán egy zenetanári állás miatt vállalta el, hogy a Birmingham északi részén élő családjától ennyire távol költözzön, volt még egy fontos érv emellett. A közelben működött egy olyan zenekar, ahova már nagyon régóta szeretett volna bekerülni. Nem hitte, hogy valaha is teljes állású zenész lehetne – mindig is tanított, de mivel imádta csinálni, ez nem okozott számára nehézséget –, de mindenképp

szeretett volna lehetőségeihez mérten a legjobb zenekarban játszani. És ennek az volt az ára, hogy messze kellett költöznie a családjától.

Az Aphrodite Zenekar több mint 100 éve működött, és olyan jó híre volt, hogy azt bármelyik profi zenész megirigyelhette volna. Sőt, Imogen kiszúrta, hogy a zenekar több tagja profi zenész, és mikor nem volt más dolguk, boldogan játszottak ingyen, csak hogy a zenekar tagjai lehessenek. Nagyon kellett tudni ahhoz, hogy bekerülhessen az ember.

Bátyja idegességében a száját harapdálta, és erősen csóválni kezdte a fejét, mikor Imogen fejtegetni kezdte, mik a tervei a zenekarral és a költözéssel kapcsolatban.

– Imi, tudom, hogy nagyon jó vagy… – mondta neki –, de belegondoltál, mi lesz, ha esetleg nem vesznek fel? Távol leszel a családodtól, magányosan a sok sznob déli között, akik még le is néznek téged.

– Akkor majd hazajövök – mondta Imogen. – Fel fogom adni, ha nem leszek boldog, vagy ha nem sikerül. Nem vagyok egy büszke típus, be tudom ismerni, ha hibázom. És akkor ismét mondhatjátok, hogy „ugye megmondtam”. Eleget hallottam már ezt tőletek.

Nem mondta senkinek, hogy már jelentkezett is a zenekarba, sőt. Választ is kapott már, hogy karácsony után meghallgatják. Ami jelenthetett márciust is. Úgy érezte, hogy erősíti az önbizalmát, ha úgy jelentkezik, hogy még igazából nem is költözött el.

Amilyen hamar csak lehetett, egyből haza szeretett volna utazni karácsony után, és eltervezte, hogy ajándékba visz egy mézeskalács házat. Talán így kevésbé fogják a szívükre venni az unokaöccsei és unokahúgai, hogy elhagyta őket egy zenekarért. Ráadásul a sütögetéssel el is telik majd a karácsony.

A Miss Wentworthnek való önzetlen felajánlkozása miatt azonban kénytelen lesz egy nap alatt elkészíteni az egész házikót. Eredetileg úgy tervezte, hogy szenteste megcsinálja a ház darabjait, majd másnap összeragasztja. Ráadásul nem volt nagy tapasztalata a sütögetés terén, de mindenképp szeretett volna kedveskedni bátyjainak és az egész családnak. Mindannyiukat ámulatba ejtette volna egy, a kocsiút után is egyben maradt mézeskalács házikó. A házikó belsejébe vásárolt néhány elemes égőt. Ha minden jól megy, az ajtó akkora lesz, hogy be tud tenni egy kis teamécsest is – édesanyjuk nagyon szerette a gyertyákat. Imogen meg akarta mutatni a családjának, hogy jól döntött, és hogy nélkülük is tökéletesen boldogul.

A karácsony este jó dolgokat sejtetve közeledett. Imogen gyalog már fel is fedezte a

vadonatúj környéket. Sok dolog boldoggá tette, és nagyon várta, hogy az unokaöccsei majd egyszer meglátogassák. Mivel még csak három- és négyévesek voltak, eltelik majd egy kis idő, míg a távolban lakó nagynénjüknél aludhatnak.

A közeli parkban volt egy kis tó, amin vitorlázni is lehetett, és a folyó mellett végigsétálva Imogen felfedezett egy templomot, eldöntötte, hogy majd az ünnepek alatt is felkeresi. Biztosan lesznek ünnepi misék, noha az éjfélit még át szerette volna gondolni – olyan későn hazasétálni egyedül az ismeretlen környéken talán egy kicsit félelmetes lenne.

Miután Imogen hazaérkezett – mert máris otthonának tekintette a helyet –, készített magának egy szendvicset, majd előkereste a mixert és a konyhai mérleget. Nem igazán hozott magával sok dolgot, mert nem volt kedve áttúrni a szülői ház poros padlását, konyhai felszerelések után kutatva.

Aztán egyszer csak elkészült a mézeskalács házikó. Legalábbis készen voltak a részei, és ez nem kis győzelem volt, kétség sem férhet hozzá, hiszen a munkálatok alatt sok megégett darabot ki kellett dobnia. Rápillantott az órára: már hat felé járt az idő! Lekésett az adventi gyertyagyújtásról, és már majdnem bezárt a bolt is. Gyorsan felkapta a kabátját, és sietve elindult az üzlet felé, mely az ajtaján hirdette, hogy csak este 7-ig van nyitva.

Ahogy bevágódott az ajtón, levegő után kapkodva odarohant az eladóhoz, és a segítségét kérte:

– Jó napot – lihegte. – Be kell vásárolnom a karácsonyi vacsorához. Tudna segíteni?

Alighogy kimondta, észrevette, hogy a bolt valójában egészen aprócska. Képtelenség lenne benne pulykát, virslit, krumplit tárolni. Külön-külön még csak-csak, de hogy mindent nem fog kapni, az biztos.

Az eladó könyökével a pénztárgépre támaszkodva figyelte. Késő középkorú férfi volt, és látszott rajta, hogy szeretne neki segíteni. Másrészről viszont csodát ő sem tehet.

– Talán maradt még a fagyasztóban valami, de ne számítson egy egész pulykára! Ha szerencséje lesz, talán talál még egy-két kacsamellet.

– Az tökéletes lenne – mondta Imogen, és nem hagyta magát elbizonytalanítani. – Mi a helyzet a krumplival?

– Egy kevés krumpli akad még, és talán egy kis káposzta is.

– Ez biztosan illik majd a kacsához. Maradt még esetleg egy kis cseresznyekompót?

– Mandarinkonzervet tudok adni, de ha mindenképp cseresznyét szeretne, abból

csak lekvárom van.

Imogen végül összegyűjtött egy nagy rakás mindenfélét, tulajdonképpen indulhatott volna a „Ha ebből képes vagy vacsorát főzni, mesterszakács vagy!” című, nem létező főzőversenyen. De ezt leginkább kihívásnak élte meg – úgy gondolta, egy kis alkohol majd pótolja a hiányzó részeket. Különben is Miss Wentworth idős is volt, vékony is – elég egy-két pohár sherry, és máris kevésbé veszi észre az ételek ízében jelentkező apróbb eltéréseket.

– És kellene egy üveg sherry is! Ön szerint milyen italt kedvel Miss Wentworth? A tojáslikőrt? Vagy esetleg a mandulalikőr venné le a lábáról?

A karácsonyi vacsora hozzávalóinak összeszedése közben jó barátságot kötött a tulajdonos Bobbal, aki erre a kérdésre a fejét rázta.

– Soha nem iszik sherryt. A Whisky Mac-et szereti!

– Az meg mi?

– Whisky és gyömbérbor keveréke. Nálam még van belőle, de nem lesz olcsó, talán mondanom sem kell.

– Karácsony van. Megveszem. Ha ezzel boldoggá tehetem Miss Wentworthöt, az nekem minden pénzt megér. Még legyen szíves porcukrot is adni. Van otthon két csomaggal, de nem kizárt, hogy többre lesz szükségem.

Éjfélkor Imogen boldogan, sőt, nagyon boldogan nézegette mézeskalács házikóját. Bár nem földmérői pontossággal felépített kis kunyhó volt, mégis ragyogóan festett. A tetejét vastag, cukorból készült hóréteg borította, és még fák is álltak az oldalában, a belülről sugárzó fények pedig igazán varázslatossá tették. Ennek láttán senki sem veheti majd el tőle a „kedvenc nagynéni” címet.

A munkától teljesen kifáradt. Lezuhanyzott, belebújt gyapjúpizsamájába, és eszébe jutott, hogy újdonsült barátai, az anyukák, most minden bizonnyal még nála is fáradtabbak lehetnek, ráadásul reggel is korán kell kelniük. Ő legalább alhat egy kicsit, mielőtt meglátogatja Miss Wentworthöt, és elkészíti a karácsonyi ebédet.

Imogen reggel hétkor arra ébredt, hogy csengetnek, és egyáltalán nem volt boldog, de gyorsan lesietett ajtót nyitni, mert arra gondolt, mi van, ha Miss Wentworthszel kapcsolatos dologról van szó.

Samantha állt az ajtó előtt.

– Ne haragudj, hogy ilyen korán zavarlak, de most el tudtam szabadulni néhány percre, hogy odaadjam ezt neked. – Egy alufóliával borított papírtányért vett elő, de

Imogennek fogalma sem volt, mik lehetnek azok a kis barna tárgyak a fólia alatt. – Hoztam néhány kekszet, amit a gyerekek készítettek, szerintem ehető lesz. Szerettem volna neked segíteni egy kicsit, és úgy gondoltam, hogy inkább egy kis sütit hozok, mint kis szárnyasaprólékot a pulykából. Ezen kívül hoztam egy üveg kökénylikőrt is! Még tavaly készítette a nagynéném, és annyit ad minden évben, hogy nálunk soha nem fogy el.

– Nagyon köszönöm! – mondta Imogen fátyolos hangon. – Milyen kedves tőled!

– Most mennem kell, ne haragudj! Boldog karácsonyt!

Imogen feltett egy kancsó teavizet főni, majd megvizsgálta az ajándékot. A keksznek fűszeres, gyömbéres illata volt, nem volt kimondottan étvágygerjesztő, de biztosan fel tudja majd használni valahogy. Remélte, ha minden jól megy, az ötórai teára már itthon is lesz, csak előtte még kimeríti vendéglátóját a kacsa à la confiture de cerise-szel – vagy mi is a neve franciául a cseresznyelekvárnak –, de sosem lehet tudni. Persze, ha a Whisky Mac nem sikerül elég erősre, akkor előfordulhat, hogy még a királynő karácsonyi beszéde alatt is Miss Wentworth társalkodónője lesz. Plusz a teaidő is bele fog csúszni, úgyhogy valami kekszre is szüksége lesz. Óvatosan beleharapott a frissen kapott sütemények egyikébe. Bárcsak ne tette volna – a keksz épp csak súrolta az ehető kategória határát.

Miközben Imogen megállás nélkül válaszolt a karácsonyi üdvözletekre, fogadta a karácsonyi telefonhívásokat, lezuhanyozott és felöltözött, valamint a legalkalmasabb receptek után kutakodott az interneten, három alkalommal is kopogás zavarta meg a nyugalmát. Ketten közülük a tegnapi kórusból, de a harmadik egy idegen volt. Valamennyien ételeket hoztak. Eléggé eklektikus fogásokat. Így esett meg, hogy a délelőtt közepén a konyhaasztalon sorakozott egy marinált ananászlekvár (házi készítésű), néhány sajtos rúd (Imogen megkóstolta őket, nagyon finom volt), néhány üveg csatni és kisebb darab Stilton sajt. Villámgyorsan terjedt a hír, hogy a falu boszorkányával fogja tölteni a szentestét, és úgy tűnt, ez mindenkit felkavart. Étellel próbálták kifejezni támogatásukat. Imogen örült ugyan a gesztusnak, de elképzelni sem tudta, milyen formában lehetnének ezek a karácsonyi menü részei.

De persze tudta, hogy nem ez számít. Hanem a tény, hogy törődtek vele. Leköltözött egy ismeretlen faluba, és alig néhány nappal megérkezése után, nemcsak hogy mindenki tudott a létezéséről, de úgy tűnt, értékelik, amire – kicsit önszántán kívül – készül. Boldog lett a gondolattól. Mikor a (reményei szerint) utolsó látogatója mögött is bezárta az ajtót, kezébe vette fuvoláját, és a túlcsorduló öröm levezetéseképp eljátszotta kedvenc karácsonyi dalát, mellyel egyszersmind

ráhangolódott a nagy munkára, aminek perceken belül neki kellett fognia. A *Tomorrow Will Be My Dancing Day* volt Imogen kedvenc dala. A dal véget ért, a tokjába helyezte fuvoláját, és közben mosolygott, mert arra gondolt, holnap valóban táncolni fog örömében, ha túléli a mai napot.

Imogen úgy állt teli kosárral a kezében Miss Wentworth ajtaja előtt, mint ahogy Piroska állhatott annak idején nagymamájának kunyhója előtt, és úgy is érezte magát, hiszen Miss Wentworth éppen olyan félelmetes volt számára, mint a farkas Piroska számára. A ház sokkal jobban nézett ki a napfényben, csak le kellett volna nyírni a sövényt, hogy a fény bejuthasson a szobákba.

Imogen remélte, hogy Miss Wentworth kinyitja az ajtót, mielőtt az őt elárasztó mesebeli gondolatok teljesen elveszik az eszét. Haragudott magára, hogy már megint ennyire szeszélyes hangulatban van, hiszen már éppen ideje lett volna felnőnie.

– Nos, legalább időben ideért – köszöntötte Miss Wentworth.

– Boldog karácsonyt! – válaszolt határozottan Imogen. – Hogy van? Nem fárasztottuk ki a tegnapi előadásunkkal? Bejöhetek? Még a végén az összes meleg kiszökik az ajtón.

Miss Wentworth kicsit szélesebbre nyitotta az ajtót, és hátralépett. Imogen belépett a házba. A hatalmas előszoba karácsonyfáért kiáltott. Imogen szeretett volna venni magának egyet, de tudta, hogy felesleges, mert mire visszaér a rokonlátogatásból, úgyis teljesen kiszáradna, úgyhogy inkább letett róla.

Az asztalon csupán szárazvirág volt, nem volt a házban élő növény, még egy fenyőág sem. Mikor az anyukákkal jártak itt, csak futólag vette ezt észre, ám most rádöbbent, mennyire magányos lehet az idős hölgy ebben a nagy házban egyedül.

– Bepakolhatom az ételt a konyhába?

Miss Wentworth bólintott, és az ajtóra mutatott, ami a konyhába vezetett.

Imogen bement, és letette a fakosarat a tiszta konyhaasztalra. A régimódi konyhában annyi kacat hevert, hogy egy lakberendező kiabált volna örömében, hogy ilyen kincsekhez juthat hozzá. Bár fényes nappal volt, a konyha nagyon sötétnek tűnt, nem volt benne normális világítás. Ráadásul hideg is volt. Miss Wentworth is belépett a helyiségbe.

Távol állt Imogentől az alkoholizmus minden változata, most mégis megkérdezte:

– Nem iszunk egyet a karácsonyra? Utána hozzákezdek a főzéshez! – Érezte,

hogy élete első, saját készítésű karácsonyi vacsoráját egy ilyen hideg, sötét és minden bizonnyal hiányosan felszerelt konyhában nem lehet józanul kibírni. Még a legoptimistább énjének is szüksége volt egy gyors, likőr formájában érkező segítségre.

– Soha nem iszom este 6 előtt alkoholt! – válaszolta Miss Wentworth.

– Én is csak karácsonykor – mondta Imogen határozottan, és közben az egyik szekrényben pohár után keresgélt. – Meg amikor egy nehéz természetű öregasszonnyal kell foglalkoznom – tette hozzá halkan.

– Ne azokat a poharakat használd! – szólt rá Miss Wentworth, miután Imogen előbányászott kettőt. – Ilyenkor az üvegszekrényben lévőket szoktam használni. Elvégre karácsony van.

Na végre, gondolta Imogen. Csak észrevette ő is.

Miss Wentworth kiment a konyhából, majd nemsokára vissza is jött a poharakkal – Imogen nem sok különbséget látott ezek és az egyszerű konyhaiak között. Mondjuk ezek legalább kristályból voltak. Imogen italokat készített.

– Kér bele jeget? – kérdezte, és közben hosszasan nézegette mindkét üveget, ami a kosarában volt.

– Nem, köszönöm! – Miss Wentworth ebben az egyszerű mondatban is képes volt kifejezni, hogy a jeget egyenesen vulgáris dolognak tekinti.

Valószínűleg tényleg így volt. A házban volt egy nagyon régi fagyasztó, de nem tűnt működőképesnek. Valószínűleg itt még a fagyasztó is vulgárisnak tartja a jeget.

Imogen ezek után úgy döntött, hogy nem tesz fel több kérdést, nem érdeklődik arról sem, hogy Miss Wentworth hogyan készíti a Whisky Mac-et, hanem nézőközönség nélkül szeretné belevetni magát a mixerkedés tudományába.

– Nem akarna leülni odabenn? Beviszem az italokat, ha elkészültek.

– Nagyon jó ötlet!

Imogen alkalmazta azt az elvet, hogy az első hozzávaló nagyobb mennyiségben képezze a koktél részét, mint a többi. Ennek megfelelően beleöntött két dupla whiskyt és hozzáadta a gyömbéres bort. Elindult a nappali felé a két pohárral a kezében. A ház kimondottan csendes volt, mely merőben különbözött attól, amit a családi karácsonyokon Imogen megszokott. A nappali közepén egy hatalmas zongora állt, melyet kis asztalkák vettek körül, rajtuk fényképek ezüstszínű keretben, kicsi ezüst- és sötétebb színű fadobozkák, porcelánelefántok és krinolinos lánykák. Miss Wentworth – úgy tűnik – imádta a mütyűröket. A szobában volt még egy márványkandalló, de Imogen legnagyobb bánatára nem égett benne a tűz.

Miss Wentworth karosszéke tele volt horgolt terítőkkel. Imogen eddig csak

kosztümös filmekben látott ezekhez hasonlót, és bár a hölgy öltözéke modernnek tűnt – legalábbis a huszadik századból valónak –, ezzel együtt is beillett volna *A farm, ahol élünk* című sorozatba. Arcán hatalmas fájdalom tükröződött, ahogy lenyelte az első korty italt.

– Lehet, hogy egy kicsit erősre sikerült. Most készítettem először Whisky Mac-et.

Miss Wentworth lenyelte a kortyot.

– Finom lett, kedves, köszönöm!

– Köszönöm – mondta Imogen kicsit meghatódottan.

Néhány percen át csendben kortyolgatták a whiskyt, majd Miss Wentworth megjegyezte:

– Egész délelőtt csak zengett az ajtóm a sok kopogtatástól!

– Igen?

– Úgy hozták az ételeket, mintha ez lett volna a napi jócselekedetük. Nem is érdekelt a magyarázatuk, csak mindent lepakoltam szépen sorjában oda!

Egy félreeső asztalra mutatott, amit Imogen most vett csak észre, és tele volt az ő kekszeihez hasonlóan csomagolt ételrakománnyal.

– Úgy tűnik, hogy mindenki számára kiderült, egyedül töltöm a karácsonyt.

– Hát! – szólt bele Imogen, hiszen kicsit zavarta, hogy Miss Wentworth mintha nem venné tudomásul, hogy valójában vele tölti a karácsonyt. – Ön árulta ezt el a karácsonyi énekeseknek. Nos, mi lenne, ha megnéznénk, hogy miből élünk?

Imogen egy kis kutakodás után megállapította, hogy nem sokkal jobb a helyzet, hiszen a csomagban csak még egy adag ananászlekvárt és Stiltont talált, valamint többféle csatnit. Volt köztük egy chilis is, de ez valószínűleg nem tartozott Miss Wentworth kedvencei közé. Mondhatni szinte szerencsének is tekinthető, hogy senki sem ajándékozott egy fácánt Miss Wentworthnek, Imogen ugyanis nem tudott volna mihez kezdeni egy tollakkal borított jószággal.

– Hát… kekszben és sajtokban elég erősek vagyunk! Van nálam néhány sajtos rúd is, azt is behozom.

– Nem igazán eszem sajtot, mert nehezen tudom megemészteni – mondta Miss Wentworth.

– Kár, hogy egyik szomszéd sem hozott ajándékba egy doboz Bilagitot – motyogta Imogen az orra alatt, miközben éppen kifelé ment a szobából.

Behozta a sajtos rudat, megkínálta vele Miss Wentworthöt, aki kivett belőle egy darabot.

– Korábban kibontottam az egyik ajándékot – mondta Miss Wentworth. – Mik vannak benne?

Imogen kivett egy tálat, melyben három pasztellszínű golyócska volt.

Kétség sem férhet hozzá, hogy Samantha a legjobb helyre ajándékozta a fürdőgolyócskáit.

– Ezek pezsegnek a vízben!

– Sohasem fürdök, veszélyes az én koromban.

Imogen kortyolt egyet az italából, mely erős volt, de legalább felmelegítette.

– Jó lesz, ha végre elkezdem az ebédet!

Hosszú nap lesz. Imogen éppen elindult a konyha felé, amikor egy hangos kopogásra lett figyelmes.

– Légy kedves, nyisd ki helyettem! – kérte Miss Wentworth. – Megőrülök már az emberektől, akik ide hordják az ajándékaikat.

Imogen együtt érzően letette a poharat az egyik horgolt asztalterítőre, és elindult az ajtó felé.

Az ajtó előtt álló férfi egy kartondobozt tartott a kezében, hosszú kabátot és sálat viselt, magas volt, és Imogen elég jóképűnek gondolta. A férfi, mintha valahonnan ismerős lett volna, de mivel nem mondott semmit, amikor meglátta Imogent, azt gondolta, hogy téved.

– Elvehetem öntől a csomagot?

– A nagynénném bent van?

Imogennek kezdett gyanús lenni a dolog.

– Miss Wentworth az ön nagynénje?

– Igen!

Imogen éppen azon volt, hogy azonnal beengedje az úriembert, amikor eszébe jutott, hogy jobb lenne, ha tudná igazolni magát valahogyan.

– Előbb meg kell őt kérdeznem, hiszen ön bárki lehet, akár egy rabló is, akinek a régi könyvekre és csecsebecsékre fáj a foga.

– És éppen karácsonykor jönnék?

Imogen bólintott.

– Ez a nap ebből a szempontból éppen tökéletes. A kiszolgáltatott és sebezhető idős emberek egyedül érzik magukat, ezért beengedik önt, megkínálják sherryvel, és már ott is van a dolgok közepében.

Imogen hirtelen megérezte, hogy az a Whisky Mac eléggé a fejébe szállt.

– Egy pillanat, és megbeszélem Miss Wentworthszel.

Amikor már majdnem elérte a nappali ajtaját, eszébe jutott, hogy a legfontosabb információt elfelejtette megkérdezni.

– A neve?

A férfi a fejét rázta.

– Nem fog rám emlékezni, mert régen találkoztunk. Mondja csak azt, hogy Gleny fia vagyok.

Miss Wentworth letette a szemüvegét, mikor Imogen belépett a szobába.

– Az egyik unokaöccse van itt, Gleny fia. Beengedhetem?

Elgondolkozott.

– Glenynek van fia? El is felejtettem.

– Hosszú utat tett meg idáig. – Erről igazából Imogen mit sem tudott, de megengedte magának, hogy egy kicsit kiszínezze a történetet.

– Azt hittem, csak lányai voltak.

– Ajándékot is hozott.

– Nagyszerű. Kísérd be, kérlek!

Ahogy belépett a szobába, Imogen olyan unokaöcsnek látta, akire minden nagynéni büszke lenne. Magasságától a szoba kisebbnek tűnt, a csecsebecsék száma pedig többnek látszott benne.

– Te vagy tehát Gleny fia – mondta Miss Wentworth, és rámutatott. – Megesküdtem volna, hogy csak lányai vannak.

– Előbb három lány született, aztán jöttem én, egy késői ihlet eredménye.

– Hm. És most mit keresel itt?

– Most érkeztem haza Németországból, és mivel meghallottam, hogy egyedül tetszene tölteni a karácsonyt, eljöttem, hogy elvigyem édesanyám házába.

– Glenyhez? Ő soha nem tartozott a kedvenceim közé, és egyébként is ezzel a nővel tölteném a karácsonyt. Mi is a neved, kedvesem?

– Imogen, asszonyom. És hadd szabadjon annyit hozzátennem, hogy szerintem sokkal jobb vacsorát kapna Glenyéknél, mint itt. Nincs más nálunk, csak kacsamell és cseresznyelekvár. Csak ezeket tudtam az utolsó pillanatban beszerezni a boltban – tette hozzá az unokaöcs megnyugtatására.

– Nem hiszem. Gleny soha nem volt az a szakácsfajta.

– Hát, én sem vagyok az – mondta Imogen.

– Biztos vagyok benne, hogy finom lesz az a vacsora. És egyébként sem szeretném a szentestét utazgatással tölteni.

Imogen megértette, hogy ez az idős hölgy azért tölti egyedül a karácsonyt, mert kérlelhetetlenül makacs.

– Az autóm nagyon kényelmes, és vacsorára vissza is hozom szívesen.

– Köszönöm, de inkább nem! – utasította el Miss Wentworth. – De milyen ajándékot hoztál nekem?

– Tessék kinyitni és megnézni – válaszolta az unokaöcs.

Kigombolta a kabátját, Imogen elvette tőle, és egy szék támlájára hajtotta. Kasmír volt, selyembéléssel. A férfi biztosan magas pozícióban van: bankár vagy az IT-szektorban dolgozhat. Gondolatainak világából visszatérve Imogen újra Miss Wentworthre és az ajándék bontogatására figyelt.

– Imogen! Tudnál hozni egy kis frissítőt az unokaöcsémnek? Hosszú utat tett meg idáig.

– Tessék előbb kibontani az ajándékot – mondta a férfi. – Ha nem tetszik, lehet, majd nem tetszik akarni, hogy felfrissüljek.

Imogen humorosnak találta a férfit.

– Rendben, legyen így!

Az ajándék gyönyörűen volt becsomagolva, Imogen felismerni vélte az európai gondos kezeket, akik úgy bánnak a masnival és a csomagolópapírral, hogy öröm volt nézni.

– Münchenben vettem – mondta, mintha Miss Wentworth gondolataiban olvasna. – Reméltem, hogy még mindig szereti az ilyesféle dolgokat, Dorothy néni!

Miss Wentworth végre elért a dobozhoz. Gondosan kivett belőle mindent. A csomagolás egy porcelánfigurát rejtett, amely egy hegedűst ábrázolt.

– Ez egy zenélődoboz. Ha az alján fel tetszik húzni a kulccsal, zenélni kezd. Elindíthatom?

– Nagyon aranyos! Köszönöm, Jamie!

Jamie mosolygott.

– Nem gondoltam, hogy emlékezni tetszik a nevemre.

– Tudod, nem vagyok azért teljesen szenilis. Imogen, kedvesem, tudnál hozni nekünk egy kis frissítőt?

Imogen felpattant.

– Persze, mit szeretnének? Nem ismertem még ki magam a konyhában, de biztos tudok egy kávét vagy egy teát főzni. Mit parancsolnak?

– Ti mit isztok? – kérdezte Jamie.

– Whisky Mac-et – válaszolta Imogen, bár ő éppen eldöntötte, hogy nem iszik többet. – De nem hinném, hogy neked jó lenne. Elvégre kocsival érkeztél.

– De. Itt maradok, és kérek én is egy Whisky Mac-et.

– Hogy érted ezt? – kérdezte Imogen, és közben reménykedett, hogy csak félreértett valamit.

– Nem hagyom, hogy a nagynéném egyedül töltse a karácsonyt. Legalább egy rokon legyen mellette. Ez én leszek. Biztos van egy ágy, ahova lefekhetek, és van

nálam hálózsák, így nem okozok gondot. Tehát kérek szépen egy Whisky Mac-et. És remélem, hogy van elég étel itthon!

– Biztosan megoldjuk valahogy – mondta Imogen, és kezdte magát pincérnőnek érezni. Végül is marinált ananászlekvárral és chililekvárral szolgálhat, ha valaki nem lakik jól a karácsonyi fogással. Lehet, hogy az újdonsült unokaöcs, Jamie, megmenti őt ettől az estétől. Remélhetőleg majd családi dolgokról akarnak beszélgetni, és kifejezetten rossz lenne mindezt egy idegen előtt. Ők majd megeszik a lekváros kacsamellet, Imogen pedig már meg is elégedett a sajtos pirítós gondolatával.

Kezében az italokkal a konyhaajtóban Miss Wentworthbe ütközött.

– Nos, ha már itt vagy, megmutatnám, hogy miből készül a karácsonyi vacsora. Nem éppen hagyományos, de a boltokban az utolsó pillanatban már csak ezt lehetett kapni. – Jamie rosszalló pillantásokat vetett Imogenre, legalábbis erre engedett következtetni abból, ahogy dús, sötét szemöldöke az egekbe szökött. Imogen úgy érezte, hogy muszáj egy kis magyarázattal szolgálnia Jamie-nek.

– Karácsony előtt mindössze egy nappal ismertem meg a nagynénédet, és megállapodtunk, hogy együtt töltjük az ünnepet. De most, hogy itt vagy, így már nincs egyedül, és én el is indulnék haza.

– Kérlek, maradj! – kérlelte Jamie. Reakciói elárulták, hogy biztosan nem jobb szakács, mint az édesanyja.

– Kérlek, Imogen, ne hagyj magunkra minket – kérte Miss Wentworth is. Talán neki sem a főzés volt az erőssége. – Az unokaöcsémmel annyira boldogok lennénk, ha velünk töltenéd a szentestét, hiszen annyira kedves voltál velem…

Láthatólag nehezére esett ezt a kis hálát kimutatni Imogen felé, de elérte célját: a fiatal lánynak nagyon jólestek a szavai.

– Ez igazán nagyon kedves, köszönöm.

– Kérlek, maradj! – mondta Jamie. – És nem csak azért, hogy vacsorát főzz nekünk. De segítek is, amit csak tudok.

Imogen valami csillogást látott a szemében, de most nem tudta pontosan értelmezni az érzéseit. Úgy érezte, engedelmeskednie kell ennek az embernek – úgy tűnt, Jamie ért a feladatok kiosztásához. Lehet, hogy egy kapitányhoz van szerencséje, vagy talán inkább egy tábornokhoz?

Imogen Miss Wentworthre pillantott, az éles nyelvű idős hölgyre, aki nagyon úgy tűnt, hogy valóban szeretné vele tölteni a karácsony estét.

– Ha tudnál maradni – szólalt meg Miss Wentworth –, lehetne itt egy kis zene is. Nagyon örülnék, ha ismerős karácsonyi dallamokat hallhatnék.

– Dorothy néni, szeretné, hogy betegyek egy CD-t?

– Nem, nem! Én élőzenére gondoltam, hiszen Imogen egészen elfogadhatóan fuvolázik.

– Ó! – mondta Jamie elképedten. – Ha úgy döntesz, hogy itt maradsz, később majd adhatnánk egy koncertet!

– A kicsi Jamie is játszik egy kicsit – mondta Miss Wentworth.

Imogennek és a „kicsi” Jamie-nek összetalálkozott a tekintete. Mindketten igyekeztek elnyomni egy nevetést.

– Na, Imogen, itt maradsz? Kérlek!

– Nos, ha biztosan nem akartok inkább családi körben ünnepelni…

– Persze hogy nem.

– Ez esetben örömmel maradok.

Néhány perc múlva Imogen és Jamie tüzetesebben átnézte a vacsorához valókat.

– Van krumpli és fagyasztott borsó.

– Találtam tojást is, szóval készíthetek egy Yorkshire pudingot. Ez az egyik specialitásom ugyanis.

– Nem lesz belőle egy teljes adag, inkább csak kiegészítésként együk majd.

– Ha én készítem, akkor remek fogás lesz, nyugodj meg. De ha ilyen kiváló szakács vagy, ess csak neki, és találd ki bátran. Kezdjünk két kacsamellel és egy kis lekvárral! Ráadásul most már hárman vagyunk rá!

Jamie sóhajtott.

– Nem vagyok remek szakács, de imádok enni. Meglátjuk, mit tehetünk!

Imogen már egy ideje felhagyott a fogadalmával, mely szerint nem iszik több alkoholt, és azzal együtt elillant a Jamie-vel szembeni félénksége is. Teljesen másfajta férfi volt, mint akik körülötte lebzseltek – vagyis a többnyire nem ennyire jól öltözött, viszont kipihentebb arcú férfiak a tantestületből.

A zöldség előkészítése alatt kiderült, hogy Jamie-nek valószínűleg arany szíve van. Életlen késsel vágta a hagymát, míg Imogen egy középkori krumplihámozóval bajlódott. Dorothy néni ezalatt a nappaliban pihent, a háttérben Bach-vonósnégyes szólt. Az a zenélődoboz sokat segített abban, hogy Miss Wentworth legyőzze a CD-ről való zenehallgatás iránti ellenszenvét.

– Miért érezted úgy, hogy meg kell látogatnod a nagynénédet karácsony este? – kérdezte Imogen, és kivágta a krumpli rossz részét.

– Csak tegnap este értem haza, egy jó ideje nem voltam otthon, és hallottam, hogy

senki sem látogatja meg idén. – Jamie elérzékenyült. – Engem ez felháborított. Tudjuk, hogy nem könnyű a természete, de miért éppen karácsony este büntessük azzal, hogy egyedül hagyjuk?

– Szerintem nagyon szeret téged, amikor éppen emlékszik rád, persze. De néha eléggé félelmetesnek tűnik.

– Tudom, de akkor is! Karácsonykor senki sem akar egyedül lenni!

– Őszintén szólva én nagyon boldog lettem volna egyedül. Senki nem lakik a környéken a családomból, és nagyon várom, hogy nemsokára meglátogassam őket, de addig nagyon jól elvagyok egyedül.

Tényleg nagyon jól ellenne, de azt mégse sejtette, hogy ennyire jól fogja érezni magát, mint ebben a pillanatban, itt, a konyhában.

– Lehet, hogy van ilyen is, de te legalább biztosan tudtad, hogy találkozni fogsz a családoddal. Szegény öreg Dorothy néninek nem volt meg ez a bizonyosság.

Imogen megfogott egy újabb krumplit.

– Igen, erre mi is rájöttünk, és ezért ajánlottam fel, hogy átjövök. Egyébként találkoztál vele mostanában?

– Nem, mert néhány éve távol dolgozom.

– Nos, hát én csak néhány nappal ezelőtt találkoztam vele életemben először, és elég ijesztőnek tűnik.

– Valóban?

Jamie hitetlenkedése egy kicsit sértő volt.

– Igen. Például három fiatal anyuka eljött hozzá, gyermekeiket az ölükben tartva, hogy karácsonyi énekeket énekeljenek neki. Annyira kritikus volt velük… Pedig ezek a nők ezt csak az ő kedvéért tették.

– Gondolom, nem voltak túl jók.

– Nem énekeltek hibátlanul, de akkor is eljöttek egy hideg téli éjszakán, és megpróbálták. Ez amolyan vidéki hagyomány.

– Ó, igen?

– Ezt teszik érte, mert ő már nem tud elmenni a templomba, hogy meghallgassa őket. De sajnos idén az összes jó énekes elutazott az ünnepekre. Először hozzám jöttek és… – Imogen nem tudta, hogy elmondja-e a történteket, és hirtelen annyira elbizonytalanodott, hogy nem folytatta a mondatot.

– Mi történt?

– Egy kicsit a szárnyaim alá vettem őket. Zenetanár vagyok, és elkelt némi segítség, ezért elővettem a fuvolámat és biztosítottam a zenei kíséretüket.

– Áh! Ezért mondta a nagynénám, hogy tűrhető fuvolistának tart.

– Csak eltúlozza a dolgot.

Jamie nevetett.

– Attól tartok, nem kenyere a túlzás.

Imogen is nevetett.

– Azt hiszem, én ezt is kihoztam belőle. Most már elég lesz a zöldség?

– Szerintem igen, és a kacsát is betehetjük a sütőbe, mikor majd minden mást előkészítettünk. A lekvár szépen forr, és szerényen, de be kell ismernem, hogy a kökénygin hozzáadása életem egyik legjobb ötlete volt.

– Egy nagyszerű szakács, aki ráadásul még szerény is! Micsoda kombináció!

Imogen kicsit húzta Jamie agyát, de hihetetlenül élvezte ezt a kis közös főzőcskézést. A konyhát felmelegítette a sok rotyogó fazék, és jó illatok keringtek a levegőben. A karácsony lassan megérkezett Miss Wentworth birodalmába is.

– Nem vagyok annyira szerény.

Imogen megint nevetett.

– És csak karácsonyra maradsz Angliában, repülsz is vissza, ahogy véget ér az ünnep?

– Nem igazán. Beadtam a jelentkezésem egy állásra ebben a régióban, de még nem döntöttem el, hogy elfogadom-e. Gondoltam, ha a nagynénám nem jön velem haza, akkor nála maradok egy kicsit, és jól szemügyre veszem a környéket.

– Oh, ez majdnem olyan, mint az én történetem, csak én már elfogadtam az ajánlatot. Nemsokára kezdek, és remélem, működni fog.

– Egészen biztos vagyok benne.

– Igen, csak én emiatt költöztem távol a családomtól és a barátaimtól. Ha mégsem tetszene… – Imogen elhallgatott. Nem akarta megosztani a férfival, akit csak most ismert meg, hogy pontosan mit is jelent neki, hogy elszakadt a gyökereitől. Fakanalat ragadott, és megkavarta a szószt.

– Szerintem, ha egy sereg anyukánál és gyereknél fél óra alatt színvonal-emelkedést tudtál elérni, akkor biztosan remek tanár vagy.

Imogen nevetett.

– Valóban elég jól bánok az emberekkel.

– Nincs is miért aggódnod. És olyan jó érzés, hogy a nagynénémnek ilyen kedves és gondoskodó szomszédja van.

Ha szuperszexinek és halálosan gyönyörűnek nevezte volna Imogent, valószínűleg iszonyú zavarba jött volna, de azért szerette volna magát többnek érezni egy „kedves és gondoskodó” szomszédnál. Nincs semmi gond ezekkel a tulajdonságokkal, csak kevésbé tűnnek izgalmasnak, mint az előbbiek.

Imogen engedélyt kapott, hogy előkészítse az ebédlőt. Miss Wentworth szekrényeiben remek étkészletet és poharakat talált, ezen kívül volt ott még egy fehér asztalterítő is, valamint tányéralátétek, gyertyatartó, és a villanyóra mellett még gyertya is. A kertben szedett egy pár szál korán nyíló kankalint, és szalvétagyűrűket is készített borostyánból és rozmaringból.

– Ó, ez igen! – mondta Jamie. Mindhárom fogás majdnem készen volt. – Ez gyönyörű! Nagyon fog tetszeni a nagynénémnek!

– Behozod ide Miss Wentworthöt? Én pedig addigra mindent kihordok az asztalra.

– Szuper ötlet.

Mire Jamie-nek sikerült a nagynénjét az ebédlőbe támogatnia, már tényleg minden készen állt. Imogen szépen kicsi edényekbe tálalta a fogásokat. Az üvegtálba öntött marinált ananász csodálatosan nézett ki, a Stilton sajtot a tálalóra rakta, és Imogen Yorkshire pudingja a pirított burgonya tetejére került. Mindenkinek jutott a csatniból és a lekvárból is egy-egy adag.

– Hát… – szólalt meg Miss Wentworth Jamie karjára dőlve –, ez csodálatosan néz ki! Egy igazi karácsonyi vacsora! Tudtam, hogy csak ugrattok, amikor azt mondtátok, hogy nem lesz elég ennivaló. Annyira boldoggá tesz, hogy végre használjuk az edényeimet, a tárgyaimat! Jaj, csak kérlek, óvatosan mossátok majd el őket, mert mindegyik különösen értékes a számomra.

Imogen most már világosan látta, hogy egy nagyobb adag alkohol és egy kiadós alvás utána csodákat művel az idős hölgy lelkével. A mosogatásért még ráér izgulni, előbb szeretett volna szép sorjában mindent megkóstolni, de egyelőre még a puszta látvánnyal sem tudott betelni.

Imogen és Jamie bort ivott, mert találtak egy üveggel a poros spájzban, Miss Wentworth pedig a Whisky Mac-nél maradt, amit ezúttal Jamie készített, így talán nem volt olyan erős, mint az előző. Mindannyian telerakták tányérjukat étellel, és nekikezdtek a vacsorának.

Míg Jamie nagynénjével az emlékekről beszélt, Imogen néhány dolgot megtudott újdonsült szomszédjáról. Egykor híres zenetanár volt, és egy nagyobb összeget adományozott egy helyi koncertterem létrehozására. Nagyrészt hálájukat kifejezni jönnek hozzá karácsonykor az énekesek, amióta már nincs ereje elmenni a templomba. Imogen az adományáról eddig még nem hallott, de így minden sokkal érthetőbb lett.

Mikor mindenki befejezte az evést, Miss Wentworth egy csésze teát kért. Imogen annyi tányért és poharat vitt ki a kezében, amennyit csak tudott, és feltett egy kancsó vizet főni. Jamie is csatlakozott hozzá hamarosan, és egy tálcán hordta be a dolgokat.

– Nagyon kedves volt tőled ez az egész – mondta, amikor letette a tányérokat.

– Mi volt kedves tőlem? Hogy arrébb tettem a tányért?

– Nem, hanem hogy ilyen jó vagy a nagynénémhez!

Imogen nevetett, és közben kikanalazta a csatnit egy elegáns üvegpohárból.

– Örömmel tettem, de te is sokat segítettél.

– Igen, jó csapat vagyunk. Ő az én nagynénám, és neked nem kellett volna a karácsonyodat feláldoznod érte, bár ha csak kettesben lettünk volna Dorothy nénivel, biztos fele ennyire sem lesz ünnepi és csodálatos ez az este. Ő is annyira boldog volt, nekem elhiheted.

Imogen igazán örült ennek a hírnek.

– Nagyon jól éreztem magam én is, noha sikerült jó sok mosatlant termelnem.

– Majd elmosogatok, ha már lefeküdt a nagynénám.

– Nem akarom, hogy egyedül csináld.

– Márpedig így lesz. Be kell vinned neki a teát, és szerintem már nagyon várja a zenét.

– És te fogsz zongorázni?

Jamie mosolygott.

– Valamennyire még megy.

Imogen Jamie arcának röpke tanulmányozása után sem tudta eldönteni, hogy bámulatosan vagy nagyon gyatrán zongorázik. Úgyis kiderül.

– Még van számára egy kis ajándékom, sütöttem neki kekszet. – Imogen szomorúan nézett Jamie-re. – Neked is hoztam volna, ha sejtettem volna, hogy itt leszel.

– Én viszont csokit vagy gyerekjátékot vagy egy kis köténykét hoztam volna neked, hiszen egyáltalán nem tudom, hogy milyen vagy, és a férfiak ebben a helyzetben efféle ajándékokkal szokták elhalmozni a nőket.

Imogen elnevette magát.

– Gyere velem, haza kellene ugranunk a fuvolámért.

Amikor Imogen bevitte a teát, Miss Wentworth a földön térdelt, körülötte fiókok hevertek. Nagyon keresett bennük valamit.

– Jaj, de jó, hogy itt vagy, Imogen! Segíts nekem, ha tudsz! Itt vannak a kottáim, és szeretném, ha Jamie-vel játszanátok belőlük nekem.

Kezébe fogott egy kottacsomót, és Imogenhez fordult:

– Kérlek, vigyél vissza a karosszékembe! Nagyon nem tesz jót, ha térdelek.

Imogen visszaültette, és a kezébe adta a teát. Megkockáztatta, hogy a legszebb porceláncsészékben szolgálja fel a teát, hátha nem haragszik érte az öreglány. De Miss Wentworth említést sem tett róla.

– Ez meg mi? – kérdezte Miss Wentworth, mert Imogen hirtelen a kezébe nyomott egy kisebb csomagot.

– Csak egy kis jelképes ajándék, elvégre karácsony van.

Miss Wentworth aprólékosan megszabadította az ajándékot a vidám színekben pompázó csomagolópapírtól, és eljutott a celofánba csomagolt féltucat gyömbéres kekszhez. Mindnek karácsonyfa alakja volt, és minden faágat vastag jégtakaró borított.

– Jaj, nagyon szépek! – mondta. – Köszönöm! Most szaladj át a fuvoládért, itt az ideje, hogy zenéljünk!

Imogen beszaladt a házába, és ha már ott járt, keresett egy kis ajándékot Jamie-nek. Rosszul érezte volna magát, ha nem ad neki semmit. Kinyitotta a becsomagolt ajándékokkal teli bőröndöt, és meglátta a csokit, amelyet a bátyja ajándéka mellé szánt, és már vitte is magával. Tökéletes ajándék lesz, mert nem olyan nagy értékű, hogy zavarba jöjjön tőle Jamie, de mégis egy gesztus. Biztos volt benne, hogy még ma este kibontja, és majd együtt elfogyasztják.

Mire visszaért, Miss Wentworth nappalija igencsak megváltozott. A nagy zongora középre került, és felnyitották a tetejét, az öreg hölgy pedig odaült mellé, hogy jól hallja az ünnepi zenét. Imogennek utolsó vizsgája jutott eszébe, ahol elsőként zongoráznia kellett, majd fuvolázott. A kisebb vizsgákat ismeretlen emberek házában tartották, ettől talán még idegtépőbb volt az egész. Előtörtek a régi érzések és a vizsgadrukk, hiszen Miss Wentworth is elég félelmetes ember volt. Tudta, hogy a legapróbb hiba sem kerülheti el a figyelmét. Emlékeztetnie kellett magát, hogy itt semmi komolyabb művet nem kell előadnia, csupán olyan karácsonyi dallamokat, melyeket a családjával is minden évben énekelnek.

Részben pillanatnyi idegességének leplezésére és hogy a csoki ne olvadjon el teljesen a kezében, kiment a konyhába, és átadta az ajándékot.

– Ne izgulj, ez csak egy kis apróság, amit eredetileg a bátyámnak szántam.

– Ó, nagyon aranyos vagy, nem kellett volna! – Jamie kicsomagolta.

– Nem fogod elhinni, de ez a kedvenc csokim. Nagyon-nagyon köszönöm. –

Jamie egy puszit nyomott Imogen arcára.

Imogen érezte, hogy elpirult. A puszi olyan érzéseket váltott ki belőle, amiket egyáltalán nem is sejtett. Kezébe vette a fuvoláját, hogy értelmezhető legyen, miért hajtja kicsit le a fejét. Rögtön meg is magyarázta magának, hogy mi lehet a baj: régóta egyedül van. Az ismeretlen férfiassága, az arcszesz illata és az érzés, ahogy a bőr a bőrhöz ér, mind-mind együtt valami különös bizsergésbe hozta.

– Talán most jött el az alkalmas pillanat, hogy átnyújtsam az én ajándékom – mondta Miss Wentworth. – Hozd ide, Jamie!

Újabb meglepetés? Kicsit kezdett már sok lenni.

– Miss Wentworth! Ezt igazán nem kellett volna.

– Tudom – mondta Miss Wentworth határozottan.

Jamie betette a kis csomagot Imogen kezébe. A csomagolópapír ismeretlen volt, ebből tudta, hogy Miss Wentworth már korábban gondoskodott az ajándékáról.

– Nyisd már ki! Szeretném, ha elkezdenénk végre zenélni.

Az ajándék egy kis hegedű alakú aranytalizmán volt.

– Nem az igazi hangszered, de csak ezt találtam ilyen rövid idő alatt. Nem igazán jó ajándék.

– Szerintem nagyon aranyos és nagyon nagylelkű, hogy olyan embernek adja tovább, akit mindössze egy napja ismer.

– Ez csak egy csecsebecse, és ha örömet szerzek vele neked, lehet, hogy később te is örömet szerzel majd nekem.

Mielőtt Imogen nekifogott volna, hogy teljesítse a zenei rendelést, megpróbálta nyakába akasztani a kis aranyhegedűt. Éppen rajta volt az aranylánca, melynek kereszt volt a medálja, és úgy döntött, odateszi mellé a hegedűt. De a tenyere izzadt volt, nem sikerült a művelet.

– Majd én segítek – mondta Jamie.

Imogennek iszonyatosan jólestek ezek a pillanatok – szenvedélyes érintések sora, elvégre „muszáj” volt, hogy felkerüljön a nyakláncra a medál. A medál végül a láncon lógott, és Imogen megrázta a vállát, hátha ezzel a mozdulattal elillan az őt elöntő furcsa érzés, amely minden bizonnyal semmi jóra nem vezetne, ha maradna.

– Nagyon szép! – mondta Jamie, miután jól végigmérte Imogent.

– Annyira tetszik! – mondta Imogen, és egyre jobban kapkodta a levegőt. – Nagyon szépen köszönöm.

Majdnem elindult, hogy hálája jeleként megpuszilja Miss Wentworthöt, de még idejében rádöbbent, hogy nem fogadná kitörő lelkesedéssel az öreglány.

– Kérlek, hagyd abba a hálálkodást, és kezdjetek el végre zenélni!

Jamie fantasztikus zongorista volt, és nagyon jól értett a kísérethez is. Imogen hamar megnyugodott, hiszen belefeledkezhetett a zenébe.

Miss Wentworth egymás után mondta a kéréseit, akadt jó néhány nehezebb feladat is köztük, de egy-két apró döccenést leszámítva Imogen és Jamie minden akadályt remekül vett. Miss Wentworth néha kijavította őket, mintha elfelejtette volna, hogy már nem egy tanórán van. Imogen először csak a rosszindulatot érezte a megjegyzések mögött, aztán rájött, hogy hasznos tanácsok voltak, amitől valóban jobb lett az eredmény.

Kint már sötét volt, Imogen karja elfáradt, és leeresztette maga mellé a fuvolát. Jamie is felállt a zongorától.

– Én is arra gondoltam, hogy most már abbahagyhatjuk, mert végigénekeltük az összes karácsonyi dalt – mondta Miss Wentworth.

– Nagyon jól blattolsz, le vagyok nyűgözve! – mondta Jamie.

Imogen mosolygott, de látszott, hogy nem ért vele egyet.

– Kislánykorom óta minden évben többször végigjátszom ezeket a dalokat. Nagyon sokat énekeltünk a zongora körül a családommal.

– Mi is! – mondta Jamie. – A nagymamám nagyon büszke volt az énekeskönyvére, amit az édesanyjától örökölt.

– Milyen érdekes egy másik olyan emberrel találkozni, akinek a zongora körül való családi éneklés olyan sokat jelent, mint nekem. Nem mindennap éri az embert ilyen élmény.

– Ez olyan nagyszerű!

Annyira más volt, amikor ő mondta azt, hogy nagyszerű. Imogen sóhajtott egyet, talán csak fáradt volt, talán csak picit elpilledt ettől a pillanatnyi boldogságtól, amely hatalmába kerítette. Ő sem tudta, melyik volt az igazi ok.

– Nagyon remek, sőt, profi fuvolista vagy. A nagynéném nem ismerte fel eléggé, hogy mit tudsz.

Imogen nyelt egyet.

– A te képességeidet is alábecsülte, mert nem csak egy kicsit tudsz zongorázni. Biztosan nagyon sokat játszol.

Jamie nevetett.

– Hát, nem olyan sokat, mint annak idején.

Úgy tűnt, mintha még szeretett volna mondani valamit, de Miss Wentworth kinyitotta a szemét, és megszólalt:

– Nos, tényleg nagyon köszönöm mindkettőtöknek. Még megkérhetlek benneteket, hogy ezt játsszátok el nekem? Én írtam, és nem egyszerű, de kérlek, legalább egyszer próbáljátok meg!

Imogen végigfuttatta szemét a kottán, és valóban nem tűnt egyszerűnek. Néhány percig nézegette, mire átnyújtotta Jamie-nek. Nagyon szép dal volt. Bárcsak elég jól tudnának ahhoz, hogy szépen adják vissza.

Jamie is átnézte a kottát, majd a zongorára tette.

– Hajolj majd ide kicsit, hogy mindketten lássuk.

Imogen észrevette, hogy Miss Wentworth hogy megváltozott. A széke szélén ült nyílegyenesen, és nagyon lelkesen figyelt.

– Remélem, el tudjuk játszani! – suttogta Jamie-nek.

– Persze hogy eljátsszuk! – mondta Jamie határozottan. – Ne aggódj!

Néhány hamiskás hang után szinte hibátlanul végigjátszották a darabot.

– Nem is volt rossz! – mondta Miss Wentworth, és megint úgy viselkedett, mint egy tanár. – Meghallgathatnám még egyszer?

Imogen sajgó kezéről és a fuvola megtámasztásától kisebesedett hüvelykujjáról elfeledkezve újra nekikezdett. Jamie is vele tartott, pedig már ő is nagyon el volt fáradva. Újra végigjátszották az egészet, amit Miss Wentworth szavai zártak le:

– Ennyi volt, nagyon ügyesek voltatok!

Miss Wentworth esetében ez a dicséret felért egy királyi kitüntetéssel.

– Kedves kis darab, Dorothy néni! – mondta Jamie. – De szövegért kiált, hiszen ez egy dal!

– Tudom, de sajnos én zenész vagyok, és nem költő.

Imogen kezdte elpakolni fuvoláját.

– De szöveg nélkül is nagyon szép dal.

Imogen élvezte az estét, de most hirtelen nagyon haza akart menni, és beülni a tévé elé a fotelbe. Elég volt a szereplésből.

– Későre jár, én most hazamegyek. Nagyon köszönöm, hogy részese lehettem az ünneplésnek.

Hálás volt, hogy nem erőltették, hogy még maradjon, de látta, hogy Miss Wentworth is nagyon fáradt már. Jamie majd figyel rá, megnézi, mire van szüksége, aztán leteszi valahova a hálózsákját és elalszik. Nem volt helyhiány a házban, de Jamie meg akarta óvni a nagynénjét, hogy lepedőkkel bíbelődjön. Biztos nagyon szerette őt.

– Jamie majd hazakísér! – mondta Miss Wentworth, ellentmondást nem tűrően.

Imogennek energiája sem volt ellenkezni, hiszen tegnap este is nagyon sokáig fenn volt, és a mai egy nagyon pörgős nap volt.

Összeszedte a kiürült kosarát, a fuvolát és még néhány apróságot, és készen állt, hogy megtegye Jamie-vel ezt a rövid utat.

Csendben lépkedtek egymás mellett az úton, de az ajtó előtt Imogen megszólalt, talán illendőségből, talán mert még vele akart tölteni egy kis időt.

– Be akarsz jönni egy kicsit? Jólesne egy gyors tea vagy egy pohár bor, mielőtt visszamész?

– Igazából jólesne egy kis pihenő a csipketerítők és a csecsebecsék után.

Imogen nevetett, és a sétától egy kicsit fel is éledt.

– Biztosíthatlak, hogy egyetlen terítőm vagy porcelánbáránykám sincs otthon.

A hátsó ajtón érkeztek a házba, és a nappaliban foglaltak helyet.

– Ó, te még tüzet is rakhatnál!

Imogen bólintott.

– Igen, nagyon boldog voltam, amikor egy működő kandallót találtam az új albérletemben. – Rámosolygott Jamie-re. – Tényleg begyújthatjuk, már egyébként is ki akartam próbálni.

– Csodálatos lenne. A karácsony nem is lehet igazi a fellobbanó lángok nélkül.

– Én is pont ugyanezt érzem, ezért készítettem be mindent, mire hazaérek.

– Megengeded, hogy én gyújtsam be? Évekig központi fűtéses lakásban éltem, ki vagyok már éhezve.

– Nyugodtan! Én addig hozok egy kis bort.

A kanapéra ültek, nem sokat beszélgettek, csak kortyolgatták a bort és a lángokat figyelték. Imogen életének egyik legszebb fél órája volt ez.

Végül Jamie egy sóhaj után megszólalt:

– Most már vissza kell mennem Dorothy nénihez. – Felálltak, és egymás szemébe néztek. – De örülnék, ha tartanánk a kapcsolatot.

– Ó! – Imogen szíve hatalmasat dobbant.

– Nem tudhatom, mikor éri valami baj a nagynénémet.

–Ó! – Imogen szíve már nem vert olyan hevesen. – Mindjárt megkeresem a névjegykártyám.

A táskájában megtalálta a névjegykártyát, azt, amelyiken az új címe is szerepelt már.

– Itt is van.

Jamie eltette a pénztárcájába.

– Odaadom az enyémet is, mindenképp hívj, ha bármi gond van.

– Köszönöm.

– Elindulok, de még egyszer szeretném megköszönni azt a sok örömöt, amit ma este a nagynénémnek szereztél. – Nyomott egy puszit Imogen arcára búcsúzóul, és a hátsó ajtón át elhagyta a házat.

Imogen kiüresedve állt ott még néhány percig. Annyira jólesett neki Jamie-vel együtt lenni, együtt főzni, zenélni, csendben üldögélni a tűz előtt, olcsó bort kortyolgatni az olcsó poharakból. Hirtelen olyan valószínűtlennek tűnt, hogy még egyszer találkozhatnak, de csodálatos lenne, az biztos. Kezébe vette a névjegykártyát, és elolvasta a nevet: James Smith-Williams! Micsoda? Minden idők egyik leghíresebb fiatal karmestere.

Imogen szinte sokkot kapott, beledőlt a karosszékbe, és csak pislogott. Az egész karácsony estét egy zeneóriással töltötte. Elgyengült. Most már tudta, hogy honnan volt neki ismerős, csak épp az összes hivatalos képen szakállt viselt, és most nem volt neki. Nem nézte bolondnak, hogy nem ismerte fel? Vagy pontosan ezért borotválta le a szakállát, hogy ne ismerjék fel? Talán soha nem fogja megtudni kérdéseire a választ…

Egy kis idő múlva már magához tért annyira, hogy eldöntse, nem meséli el a családjának a történteket, csak miután a mézeskalács házikót épségben hazaszállította. Ugyanis, ha a ház darabokra esik, rögtön elindulnak a pletykák, hogy teljesen elterelte a figyelmét ez a hatalmas esemény, hiszen még a ház is szétesett. Nem akarta, hogy a családja megsejtse, hogy benne az elmúlt néhány órában mekkora érzelmek kavarogtak.

Kevesebb mint egy órával megérkezése után a bátyja lekapcsolta a villanyt, és Imogen megszólalt:

– Tá dá!

– Óóó – kiáltottak fel a többiek.

Az egész család ott ült az asztal körül: szülei, mindkét bátyja a feleségeikkel, két kislány egymáshoz illő ruhácskában és harisnyában, és a kisfiúk, akiken kötött kardigán volt, és piros bársonynadrág. Az egész szinte émelyítően karácsonyian nézett ki.

A mézeskalács ház tovább emelte az ünnep fényét. Tökéletes volt, égett benne a gyertya és csillogott a tetején a cukorból készült jégtakaró.

– Ó, Imi néni, ez csodálatos! – mondta Elly, a hatéves unokahúg. – Hogy lehettél

ennyire ügyes?

– És ez nem az egyetlen dolog, amit ügyeskedtem – mondta Imogen a reakcióktól felvillanyozva.

– Ó, igen? – kérdezte Fred, az egyik bátyja. – Nagyon titokzatosnak tűnsz, mióta megérkeztél.

– Ez így van, mert van egy rossz következménye is a híremnek.

– Ó, micsoda? – kérdezte az anyukája csalódott hangon.

– Holnap vissza kell utaznom, viszont nagyon jó okom van rá.

Odaadott egy csésze teát az anyukájának.

– Mesélj, drágám. Nagyon izgatottnak tűnsz!

– Nos… – kezdte Imogen, és odahúzta a széket édesanyja mellé. – Mielőtt autóba ültem, kaptam egy e-mailt az Aphrodite Zenekartól.

– Amelyben azt írták, hogy ne zaklasd őket többet? – kérdezte Fred felvont szemöldökkel.

Imogen nem hagyta magát, és földbe döngölte őket a válasszal.

– Írtak, hogy már holnapután számítanak rám a próbán. Én azt hittem, hogy évekig nem is fogok hallani róluk, de éppen hiány van náluk fuvolistából, és hamarosan koncertjük lesz.

– Drágám, ezek csodálatos hírek! – mondta az édesanyja.

– És talán lesz lehetőségem, hogy meglátogassalak titeket a próba és a koncert között, vagy a következő koncertre való készülés ideje alatt.

Imogen nagyon lelkes lett, miután elolvasta az e-mailt, de most egy kicsit elszomorodott, hogy ilyen kevés időt tölthet együtt karácsonykor a családjával.

– Nos… – szólalt meg apja az asztalfőről a többieknél egy kicsit kevesebb lelkesedéssel. – Nem vitás, hogy nagyon jól fuvolázol, és boldogok lehetnek, hogy hozzájuk szerződsz.

– Még nem számítok zenekari tagnak! – tette hozzá gyorsan Imogen a dicsérő szavaktól kissé megilletődve. – Ez csak egy próbajáték lesz.

– Nagyon jó leszel, mert csodálatosan játszol.

– Eszünk végre? – kérdezte Sophie, az egyik kis unokahúg.

– Természetesen! – válaszolt Imogen édesanyja. – Kezdjünk hozzá a mézeskalács házhoz!

– És ha már az egészet leromboljátok, amit én kemény munkával építettem fel, elmesélem, hogy kivel töltöttem a karácsony estét.

– Mi történt? – kérdezte Sally, Imogen sógornője. – Nem a kedves idős hölggyel vacsoráztál, aki egyébként egy igazi boszorkány?

– Ha jobban megismeri az ember, egészen aranyos – szólt Imogen védelmezőleg. – Igen, vele töltöttem a szentestét és az unokaöccsével, aki nem más, mint…

– Áruld már el, hugi! – kiáltotta Fred.

– James Smith-Williams!

Sally, aki közel sem volt annyira járatos a zenei világban, mint a férje családja, megszólalt:

– Ki?

– A világ egyik leghíresebb fiatal karmestere – mondta a férje. – Édes szívem! És közös tálból töltöttpulykáztatok?

– Igazából kacsamellet és cseresznyelekvárt – mondta Imogen. – És nem ismertem fel.

– Komolyan? – kérdezte Fred némi meghökkenéssel és hitetlenséggel a hangjában.

– Leborotválta a szakállát, és eléggé máshogy néz ki anélkül – magyarázta Imogen.

– Hogyhogy vele töltötted a karácsony estét? – kérdezte Sally.

– Megtudta, hogy a nagynénje egyedül töltené az ünnepet, és eljött érte, hogy elvigye a családjához autóval. Miss Wentworth, a szomszédom, azonban otthon szeretett volna karácsonyozni, így hát az unokaöccse is ott maradt.

– Az unalmas déli vidéken, ahol központi fűtés van, és meleg vizes palackok hevernek mindenfelé, az életed úgy tűnik, izgalmasra fordult – mondta édesanyja, és közben elvett egy hatalmas mézeskalácsdarabot. – Ki kéri a háztetőt?

Imogen egész érzelmi hullámvasutat járt be azóta, hogy elolvasta a próbára invitáló e-mailt. Volt, hogy majd kiugrott a bőréből örömében, de akadtak olyan órák is, amikor önbizalomhiánya depresszióba taszította. A próba előtti napon későn érkezett haza, és nagyon rosszul aludt, rémálmai voltak. Legutoljára azt álmodta, hogy a fuvolája egy felvevőszerkezetté vált, és egyetlen hang sem jött ki belőle. Megkönnyebbülten ébredt fel.

Remegett a keze, ahogy a hatalmas aula ajtaját nyitotta, ahol nemsoká kezdetét vette a próba. Még a kilinccsel ügyetlenkedett, amikor egy másik nő belépett az ajtón.

– Hadd segítsek, mert kicsit furán működik. Új vagy egyébként? Mert olyan, mintha már láttalak volna valahol.

– Próbajátékra érkeztem – mondta Imogen. – Úgy tudom, hogy kifogytatok a

fuvolistákból.

– Az biztos, mert jelenleg én vagyok az egyetlen. Melanie-nak hívnak.

– Én Imogen vagyok.

– Menjünk be!

Mire elfoglalták a helyüket, Imogen sokkal boldogabb volt. Melanie nyitott és barátságos, és a többiek is annak tűntek. Lelkesültségük még tovább nőtt, amikor a karmester csendre intette őket. Nagyon kedves ember lehetett, életkora a hetvenhez közelített, hosszú haját hátrasimította, eléggé igénytelen kardigánt viselt, agyonkopott nadrággal és mellénnyel.

– Ő Adam – suttogta Melanie. – Nagyon nagyra tartjuk. A semmiből hozta létre ezt a zenekart, és mindent neki köszönhetünk. De sajnos hamarosan nyugdíjba vonul, és valószínűleg ez az utolsó koncertje.

– Hölgyeim és uraim! Először is szeretném megköszönni, hogy eljöttek most, mikor még a fél világ a televíziók előtt ülve majszolja a csokoládét. Amikor elvállaltuk, hogy Vízkereszt napján koncertezni fogunk, tudtuk, hogy ez a sors vár ránk. Most… – egy pillanatra megállt, szétnézett, hogy figyel-e rá mindenki, de mindenki őt hallgatta – …nagy dolgot készülök bejelenteni. Mindannyian tudják, hogy már egy jó ideje nyugdíjba készülök, de soha nem találtunk megfelelő helyettesítést, ezért kénytelen voltam maradni. Most, azt hiszem, találtunk valakit. Természetesen még meg kell hallgatnia a zenekart, és önöknek is el kell dönteniük, hogy megfelelő lesz-e a zenekar számára, hogy ilyen emberre van-e szükség, ilyen személyt szeretnének-e a zenekar élén látni vagy sem.

A zenészek suttogni kezdtek. Sajnálkozó, kíváncsi és izgatott hangok kavalkádja volt ez.

– Szerintem nagyon büszkék lesznek, ha elmondom, hogy ki ő.

– Ezek szerint híres! – suttogta Melanie.

– Félidőben majd bejön, és ő maga fog bemutatkozni nektek. No de kezdjük is el!

Imogen úgy gondolta, ő tudja, ki lehet a zenekar jövendőbeli karmestere, de túl nagyszerűnek tűnt ez az egybeesés. Hány híres karmester élhet ekkora földrajzi területen? Megpróbálta kitalálni, hogyan viszonyul a helyzethez. Miért nem beszélt neki Jamie az Aphrodite-ról? De hiszen ő sem említette, hogy jelentkezett ide. Nem tudta megfogalmazni, mit érez, de ekkorra a zenekar már el is kezdett játszani.

Ahogy belemerült a zenélésbe, azonnal elfelejtett az új karmester személyén agyalni. Elég nehéz volt a darab, de ahogy Jamie is mondta, neki jól ment a blattolás, és a Vízkereszt napjára készülő anyag jó része karácsonyi dalokból állt, ezeket pedig már kiválóan begyakorolta. Kiderült, hogy egy kórus is csatlakozik

hozzájuk, tehát egészen biztosan fantasztikus koncert lesz. Melanie rengeteg lényeges információt el tudott suttogni röviden a darabok közötti apró szünetekben. Elmondta, hogy a fellépésen ott lesznek a helyi előkelőségek, hatalmas közönség lesz, és egy innen néhány mérföldre lévő katedrálisban lesz a koncert.

– Úgy remélem, hogy bejutok, hiszen ez még csak egy próbajáték.

– Nagyszerűen játszol! – mondta Melanie. – Örülhetnek, hogy idejöttél!

Imogen nevetett.

– Fuvolisták közti lojalitás!

– A fuvolisták egyesültek.

Kevéssel ezután elérkezett a szünet. A zenészek fészkelődtek, beszélgettek, és betették a hangszerüket a tokba. A karmester odalépett Imogenhez:

– Egy igazi telitalálat vagy! Folyamatosan elfelejtkeztem róla, hogy új vagy, mert szinte hibátlanul tudtad a repertoárunkat, és remek összhangban voltál Mellel is.

– Nagy könnyebbség, hogy a legtöbbjük karácsonyi zene volt. Gondolja, hogy játszhatok majd a koncerten is? Teljesen megértem, ha nem akar olyan emberekkel fellépni, akik csak egyszer próbáltak a zenekarral.

– Magának muszáj ott lennie. És egyébként lesz még egy próbánk az előadás előtti napon a kórussal. Egyetértesz, igaz, Mel?

– Abszolút mértékben. És olyan jó érzés, hogy nem én vagyok az egyedüli fuvolista.

– És nagyon jó ajánlást kaptunk magáról. Most ideje lesz, hogy behozzam az új karmesterünket. Tudom, hogy a zenekar megtisztelve érzi majd magát.

Imogen nyelt egyet, mert őt csakis egy ember ajánlhatta. Félelemmel telten nézett Melanie-ra, mert rettegett a protekció vádjától. Melanie azonban éppen a kottáit rakosgatta ábécésorrendbe, és valószínűleg nem is hallotta, amit Adam mondott.

A hallban látta elsétálni Jamie-t, és csak remélni tudta, hogy ismeretségük nem fogja megmérgezni a zenekari munkát. Máris imádta ezt a zenekart, és rettegett, hogy bármi közé és a zene közé állhat. Egyébként is könnyű belezúgni egy karmesterbe, arról nem is beszélve, ha már anélkül is félig beleszeret az ember, hogy tudná, ő egy karmester. Habár érzéseit nem szerelemként definiálta, de nem telt úgy el egy perc sem szenteste óta, hogy ne jutott volna eszébe Jamie.

– Uramisten! Azt nézd, ki ez: James Smith-Williams.

Imogen próbált meghatódottan nézni. Ami nem volt nehéz, mert tulajdonképpen meg volt hatódva attól, hogy újra látja őt. Mindeközben nagyon sebezhetőnek és kiszolgáltatottnak érezte magát. Megpróbált úgy ülni, hogy minél kevésbé látszódjon.

Bár nem kereste a tekintetét, mégis azonnal egymásbagabalyodtak. Jamie finoman bólintott, a többiek számára szinte észrevétlenül megmutatta, hogy észrevette őt. Ő egyáltalán nem lepődött meg, hogy Imogen is itt van.

A bemutatást hatalmas taps követte.

– Elmondhatatlanul szerencsések vagyunk! – mondta Melanie. – Bárcsak elvállalna minket!

Jamie fogadta a tapsot, aztán felemelte mindkét kezét.

– Nagyon köszönöm ezt a kedves fogadtatást, de még nem tudjátok, hogy mit tudok. Lehet, hogy úgy döntötök, hogy nem akartok velem dolgozni.

Sok zenészből nevetés tört ki.

– Néhány dolgot elmondok magamról. Kicsit fáradt vagyok, mert nemrég érkeztem a tengerentúlról, de nagyon boldog voltam, amikor felajánlották, hogy igazgassam a Wyndham's Zeneiskolát, mely – mint bizonyára sokan tudjátok – egy speciális bentlakásos iskola, hét és tizennyolc év közötti gyerekeknek. Biztosra vehetitek, hogy a legjobbakat erős kezek fogják errefelé terelgetni. Ha olyan munkát keresnek, ahol nincs fizetség, ez legyen az!

Sokan nevetni kezdtek, és még jobban megkedvelték. Imogen még mindig furcsán érezte magát.

– Én fogok vezényelni a próba hátralévő részében, és ha minden flottul megy, majd a koncerten is így lesz. De ez csak az egyik dolog. A másik, hogy van egy új darab, amit szeretném, ha játszanánk. Nem hosszú, a nagynéném írta, és most már szövege is van. Nagyon kedves kis dal, szerintem tetszeni fog nektek. Olvashatóbbá varázsoltam, lefénymásoltam, természetesen a szerző engedélyével. Szeretném megkérni a legújabb tagot, Imogent, hogy játssza el nektek, mert ő már ismeri a darabot.

– Már csak ez hiányzott, még jobban az újoncra terelni a figyelmet… – mondta Imogen megjátszott felháborodással a hangjában, mert nagyon zavarban volt.

A zenekar tagjai ezt nagyon viccesnek találták, annak ellenére, hogy Imogen teljesen komolyan gondolta, amit mondott.

– Gyere ki ide, Imogen, légy szíves, és játszd el nekünk a művet!

Imogen szerette volna, ha van választási lehetősége, de igazából nem volt. Félt, hogy elveszíti újdonsült barátait. Megigazította a kottát.

– Meglátod, hogy mennyire könnyű lesz a múltkorihoz képest. Ki van nyomtatva, nagyon könnyen olvasható. – Jamie mosolygott.

– Bocsánat, de így tényleg sok időt megtakarítunk. Egyedül te ismered a darabot rajtam kívül a teremben.

Jamie-nek igaza volt, mert ezúttal sokkal könnyebb volt a játék, és Imogen hamar felidézte az ismerős dallamokat. Egy pillanatra abbahagyta az énekes rész előtt.

– Mi lesz a szöveg?

– Egy Longfellow-vers, *Karácsonyi csengettyűk* a címe. Nem használtam fel az összes versszakot, mert van pár elég borzalmas is, de a nagy része jól működik, szerintem.

– Remélem, hogy a kórusnak majd sikerül megtanulnia – mondta Imogen, aki még mindig zavarban volt.

– Biztos vagyok benne, hogy sikerülni fog nekik, de ha nem, akkor nem adjuk elő.

Imogen a helyére sétált, a zenekar pedig átnézte a kottát. Nagyon tetszett mindenkinek az új darab, Imogen pedig büszke volt idős szomszédjára.

– Jövő héten ezek szerint mindenképpen találkozunk az utolsó próbánkon. Na, de nem is mondtad, hogy ismered James Smith-Williamst – szólalt meg Melanie.

– Nem igazán ismerem, csak az idős nagynénje a szomszédom, és ezért találkoztunk. Nem nagyon ismerjük egymást.

– Hm… mégis úgy érezte, hogy elég jól ismer ahhoz, hogy megkérjen, hogy játszd el ezt a darabot.

– Igen, mert karácsonykor éppen ezt csináltuk a nagynénjénél. Karácsonyi dalokat énekeltünk és zenéltünk.

– Ó, ez elég meghittnek hangzik.

– Egyáltalán nem volt személyes vagy romantikus, csak amolyan jó szomszédi dolog.

– Értem, de valójában mindegy is, hogy mit mondasz, látom, amit látok – mondta Melanie boszorkányos tekintettel.

Kora délután Imogen belépett a katedrális ajtaján. Csodálatos illat köszöntötte. Az öreg épületet a tömjén és a virágok illata töltötte be. Egész reggel rosszulléttel küszködött, mert annyira izgult szinte szólóvá nőtt szerepétől, de most, miután belépett ide, szinte teljesen megnyugodott. Hamarosan elkezdődik a próba, aztán nemsokára az előadás is, és tudta, újra magával ragadja majd a zene.

Úgy érezte, hogy bőven van vesztenivalója. Nem akart csalódást okozni Miss Wentworthnek, a zenekarnak, magának és Jamie-nek sem. Örült, hogy legalább a szülei nem tudnak eljönni. A nagymamája sajnos megbetegedett. Itt volt az ideje, hogy koncentráljon, mélyeket lélegzett, és megpróbált belefeledkezni a zenébe.

A katedrális mágikus látványt nyújtott, amit a gyertyagyújtás, ha lehet, még tovább fokozott. A virágokat ízlésesen rendezték el, a dekoráció is csodálatos volt, távoli korokat idézett. Imogen ahányszor régi épületbe lépett, eszébe jutott az a rengeteg ember, aki ott járt előtte, és otthagyta a bánatát, örömét, ünnepelt vagy kétségbeesetten imádkozott. Az érzelmek beleivódtak a kövekbe, az oszlopok pilléreibe, a kazettás mennyezetbe és a sírkövekbe, mégis béke töltötte be a helyet. Imogen boldog volt.

A koncert előtt a szokásosnál is jobban izgult. Ő kísérte a szólistát Miss Wentworth szerzeményében. A szöveg tökéletesen illett a dallamhoz, és a legutóbbi próbán szem nem maradt szárazon, miután a szoprán énekesnő befejezte:

„Míg éneklés és harang zendül,
A világ szíve egybecsendül,
Harang és hang
Áhítattal zeng,
Békét kér a földön a jóakaratú embereknek.”

Néhány dalba belekezdett a zenekar, majd a kórus és a szólisták is. Ezután bevonultak a gyakorlóterembe, vizet ittak, banánt és szendvicset fogyasztottak, és sokan Imogenhez hasonlóan még egyszer átnézték a kottát. A darabot már kívülről tudta, de mindenképp Jamie-re akart figyelni. Miss Wentworth miatt muszáj lesz nagyon jól sikerülnie. De már nem csak miatta.

A katedrális még gyönyörűbb lett, mire a kórus és a zenekar elfoglalta a helyét. Alig volt elektromos világítás, így ha az ember csak résnyire nyitotta ki a szemét, kis képzelőerővel úgy érezhette magát, mintha reneszánsz korabeli ruhákat viselne körülötte mindenki.

A nézők közül néhányan drága ékszereket viseltek, de többségük helyi lakos volt, kesztyűbe, sapkába és sálba burkolózva, és szerettek volna megszentelt zenét hallgatni a dicsőítésnek ezen a szent helyén. Teljesen telt ház volt, de a padokban a zenekar és a kórus hozzátartozói is helyet kaptak. És Miss Wentworth is ott ült a jobb oldali templomhajó közepén. Izgatottan, hálás tekintettel figyelt.

Unokaöccse, James Smith-Williams a függöny mögött várakozott. Vajon izgul? – gondolkozott Imogen. Vagy már annyira hozzászokott a sikerhez, hogy ezt csak egy karácsonyi rutinhangversenynek fogja fel? Nem, biztosan azt szeretné, hogy minden tökéletes legyen, és Miss Wentworth nagyon örüljön.

Minden szem rászegeződött, mikor belépett a színpadra. Volt néhány

protokolláris üdvözlet, majd James a magasba lendítette karmesteri pálcáját.

Az előadást szűnni nem akaró taps és álló ováció fogadta. Miss Wentworthön kívül mindenki talpon volt a katedrálisban. A koncert után beszédek következtek. A nyugdíjba vonuló karmester után James mondott pár szót, majd a polgármester következett, végül Miss Wentworth tartott egy rövid beszédet.

– Egyáltalán nem sikerült rosszul – mondta a végén. – És a költemény nagyon illett a zenéhez. Köszönöm.

Imogen tudta, de a többiek is érezték, hogy Miss Wentworth elképesztően boldog volt. Nyugdíjba vonulása után néhány évvel eljutott pályája csúcsára.

Imogent hirtelen üresség töltötte el. Éppen hazafelé vezetett. A koncertet hatalmas siker koronázta, mindenki imádta minden egyes pillanatát, de most itt egyedül az autóban nem tudta senkivel megosztani ezt az örömöt. Tudta, hogy holnap már minden jobb lesz, mert csodálatos emlékként fog visszagondolni a koncertre, amiből az új iskola első tanítási napjaiban is táplálkozhat. De ma este akkor is elég nyomorultul érezte magát.

El sem tudta képzelni, hogy mikor látja legközelebb Jamie-t. Ma este természetesen nem volt idejük beszélgetni, mert vagy előkelőségek rohamát kellett állnia, vagy Miss Wentworthöt kísérgette. Most egy ideig nem lesz zenekari próba sem, nekik most jön a karácsonyi szünet. Az egyetlen esélye, hogy lássa, ha minél több időt tölt Miss Wentworthnél, és várja, hátha látogatója érkezik. Beleborzongott a gondolatba.

A konyhában állva azon gondolkozott, hogy mit igyon: forró csokit, teát, vagy nyisson ki egy üveg bort, amit ajándékba kapott. Kezdetnek jó lesz a bor!

És hirtelen ott állt előtte hosszú kasmírkabátjában James. Idegesnek tűnt.

– Ne haragudj, hogy nem tudtunk beszélni a koncert után. Legalább száz politikussal, tanárral és üzletemberrel kellett beszélgetnem.

– Igen, tudom – Imogen nem igazán tudta, hogy mit mondjon. Hívja be? Biztos nagyon kimerült lehet.

– Bejöhetek? Most itt maradok a nagynénémnél, de nagyon szeretnék beszélgetni veled egy kicsit.

Imogen hátralépett, hogy beengedje Jamie-t.

– Ó, miért is?

– Meg szeretném köszönni a munkádat, és hogy fantasztikus voltál. Szerettem volna adni egy dolgot, amit nem adtam karácsonykor.

– Egy karácsonyi ajándékot?

– Nem egészen. Egy csókot a fagyöngy alatt.

– De itt nincs is fagyöngy – mondta Imogen, és elakadt a lélegzete.

– Ez csak egy apró részlet… – szólt Jamie, és átölelte.

Imogen teljesen elmerült a csókokban és az ölelésben, mely először csak egy új tapasztalás volt, aztán egyre intenzívebb érzésekké fordult benne. Mindketten hevesebben vették a levegőt, mikor először szétváltak egymás karjaiból.

– Édes Istenem! – lehellte Imogen.

– Karácsony óta erre várok – mondta Jamie.

– Az szép. – Imogen annyira boldog volt, hogy semmi másra sem tudott gondolni.

– Itt fogok lakni egy ideig a nagynénémnél, amíg nem sikerül egy elfogadhatóbb lakást találnom – folytatta Jamie.

– Legalább majd szemmel tarthatod.

– Én inkább azt remélem, hogy majd téged tarthatlak szemmel. Lesz lehetőségünk, hogy megismerjük egymást a zenekari próbán kívül is.

Imogen bólintott. Majdnem megint kibukott belőle, hogy „az szép”, de nem tartotta helyénvalónak, és inkább magában tartotta.

– Hoztam egy pezsgőt, hogy megünnepeljük a koncertet, és hogy annyira csodálatos voltál. Már karácsony este láttam, mekkora tehetség vagy, és azt is észrevettem, hogy emellett a legcsinosabb, legszexibb és legkedvesebb lány, akivel valaha találkoztam.

Imogen sóhajtott, szíve olyan hevesen vert, hogy alig kapott levegőt.

– Begyújthatnánk a kandallóban, és oda is ülhetnénk elé, ahogy karácsonykor… Az olyan csodálatos volt!

– Persze, a tűz elő van készítve. Már csak egy gyufára van szükségünk.

Jamie halkan felnevetett.

– Tudom, hogy még csak a kapcsolat elején járunk, de azt hiszem, elárulhatom, hogy én már teljesen be vagyok gyulladva tőled. Nem kellett hozzá gyufa.

És újra a karjaiba zárta Imogent.

KÁVÉ ÉS CSOKOLÁDÉS TRÜFFEL-GOLYÓK

Rozé és makaron

– Jó napot! Tudna nekem segíteni? – kérdezte Jenny. – Nem vagyok jó sütögetésben, de készítenem kell egy tortát.

Az üzletben a világ legszebb és legízlésesebb tortaformáit és dekorációs kellékeit árulták, de Jenny tudta, hogy nem lesz egy csapásra cukrász, hiába vásárolja fel az egész boltot. Lehet bármennyi festéked, ecseted és palettád, attól még nem tanulsz meg jól festeni.

A pénztárgép mögött álló eladóhölgy mosolygott.

– Születésnapra vagy más alkalomra lesz a torta?

– Anyák napjára, de nem az édesanyámnak. Szeretnék örömet szerezni Carrienek, a közvetlen szomszédomnak, mert amikor beköltöztem az új lakásba, főzött nekem, és hasznos tudnivalókkal látott el. A családja Ausztráliában él, és szoktak skype-olni is.

Jenny szerette volna, ha a boltosnő elámul az idős hölgy technikai képességein.

– Megpróbált nekem férfiakat vadászni, mert mondtam neki, hogy szakítottam a pasimmal, és most éppen szüneteltetem ezt a témát. – Sóhajtott. – Elmesélte, hogy régebben az unokái hoztak neki tortát anyák napjára, de mostanában ez már elmarad. Idén én szeretném helyettük elkészíteni a tortát.

– A Simnel egy tradicionális anyáknapi sütemény, tulajdonképpen egy marcipánnal borított gyümölcstorta. Elég nehéz elkészíteni, ezért én egy másikkal kezdeném a helyedben.

– Igen, mindenképp egy könnyebbel szeretném kezdeni.

– És miért nem vásárolsz inkább egy tortát? – Jenny szétnézett, kereste, hogy honnan jön az ismeretlen férfihang. – Van egy bolt a sarkon.

Szimpatikus úriember volt, de inkább a személyisége tette vonzóvá, mint a külseje. Jenny nem akarta megsérteni, de határozottan rázta a fejét.

– Nem, én magam szeretném megsütni.

Az eladónő egyetértően bólogatott.

– Anyák napjáig még két heted van, hogy gyakorolj!

Jenny végül egy sütőformával, egy szakácskönyvvel és néhány csomag sütőpapírral távozott.

– Mindenképp meséld majd el, hogy sikerült!

– Igen, muszáj lesz! – mondta a férfi. – Simán megszeretheted közben a sütögetést, mert nagyon örömteli tevékenység tud lenni.

Jenny első kísérletei napokra elüldözték a madarakat a környékről. Az egyik délután beugrott Carrie-hez egy teára. Az idős hölgy nem is sejtette, hogy mekkora lázban ég Jenny napok óta. A lány majszolni kezdte a vajas teasütményt.

– Szerintem túlértékeljük a torta műfaját! – ecsetelte teli szájjal.

Carrie a fejét rázta.

– Egy friss tortánál nincs is jobb dolog a világon! Egyébként még mindig biztos vagy benne, hogy szakítanod kellett azzal a fiúval?

– Igen, abszolút mértékben.

– A keresztlányom fia is éppen most vetett véget egy régóta tartó kapcsolatának. Hogyan fog fennmaradni a Földünk, ha a fiatalok nem akarnak együtt lenni?

Jenny nevetett.

– Ez az időszak sem tart örökké, de nem gondolod, hogy kell a szünet is néha? – Remélte, hogy ez végre egy jó érvnek bizonyul, és nem menekülésnek hangzik.

– Én nem hiszem, mert amondó vagyok, hogy egyenesen előrefelé kell megülni a lovat.

Mindketten nevettek, de egyikük sem változtatott az álláspontján.

– Úgy nézett ki felülről minden tortám, mint egy vulkán.

Az eladóhölgy, akit Sylviának hívtak, nevetett. A férfi eladó is közeledett feléjük. Sylvia rájött, hogy Jenny problémáját valószínűleg az okozta, hogy nem kente ki megfelelően a tortaformát.

– Nem volt elég zsiradék benne, mielőtt a tésztát beletöltötted volna.

Jenny mosolygott.

– Ne vesztegesd az idődet, Sylvia! Soha nem fogjuk kitalálni, mit rontottam el. Nem szeretnélek ezzel feltartani.

– Én sem hagynék ki egy ilyen megmérettetést! – szólt közbe újra a férfi. – A krém készítésénél folyamatosan adagoltad a cukrot a vajhoz?

– Igen – bólintott Jenny.

– És külön verted fel a tojás sárgáját és a fehérjét?

– Igen, persze!

– Szerintem cupcake-kel kellene próbálkoznod. Az biztos nem fog besüppedni, és lehet, hogy egy idős hölgy is jobban szereti a különálló kis tortácskákat.

A férfi gyorsan mérlegelte a dolgokat, majd sóhajtott egyet.

– Szívesen adok neked néhány órát a konyhámban. Legalább kiderül, a sütőd okozza-e a problémákat.

Jenny egy pillanatra meghökkent. Nagyon szerette volna megajándékozni Carrie-t egy tortával anyák napján. Persze, talán egy tányérnyi kicsi cupcake is ugyanolyan hatást fog elérni, de azért…

– Nem randi lesz, nyugi! – mondta a férfi. Kicsit talán határozottabban is a kelleténél, gondolta Jenny.

– Én jótállok érte – mondta Sylvia mosolyogva. – A lányomat is tanítja. Mr. Edwardsnak hívják. És őt mindenki kedveli.

Mr. Edwards elpirult.

– Csak Henry, ha kérhetem.

Henry valóban nagyon jó tanár volt. Jenny néhány óra után egyre otthonosabban mozgott a konyhában, és hatalmas boldogság töltötte el a többtányérnyi cupcake láttán. Imádta a végén a dekorálást, a spirál formájú cukormáz tetejére pedig csillámló cukrokat szórt.

– Annyira köszönöm – mondta, és közben a kis süteményeket rendezgette a műanyag dobozban. – Nagyon hálás vagyok neked!

Hazafelé sétálva Jenny gondolatai Henry körül forogtak. Sajnálta, hogy nem hívta meg egy pohár borra. Habár tényleg nem volt kifejezetten jó pasi, de a kedvessége, a humora és a pedagógiai képességei csodálatossá varázsolták ezt a délutánt. Lehet, hogy mégis meg kellene törni azt a randiszünetet?

Másnap eljött az anyák napja. Jenny meghívatta magát Carrie-hez egy teára, és alig várta, hogy megajándékozhassa a házi készítésű süteményekkel. Vett egy üveg pezsgőt arra az esetre, ha Carrie szomorkodna, mert senki nem látogatja meg a családjából.

Jenny és Carrie elrendezte a tányérokat és a csészéket, Carrie tüzet gyújtott, és megemelte az asztalt. Jenny már alig várta, hogy megmutathassa neki a süteményeit.

Carrie levette a tűzről a forró vizet, és ekkor a hátsó ajtón betoppant Henry. Egy pillanatra visszahőkölt, mikor meglátta Jennyt.

– Hát te mit csinálsz itt?

– Úgy gondoltam, hogy olyan jó lenne hármasban teázni – mondta Carrie nyugodt hangon, de kissé azért elpirulva. – Megvetted a tortát, Henry?

– Végül csak macaronokat hoztam, mert tudom, hogy Jenny nagyon finom cupcake-eket sütött.

Jenny hirtelen idegesen felpattant.

– Nekem most mennem kell, Carrie.

– De hát nem tudjuk megenni ezt a sok mindent ketten Henryvel. – Sóhajtott egyet. – Nem tartom helyesnek ezt a randiszünet dolgot. Ha két kedves fiatalember kölcsönösen vonzódik egymáshoz, akkor csak azért ne szeressék egymást, mert már voltak előtte kapcsolataik? Ugyan már!

Henry elnevette magát.

– Javíthatatlanul romantikus vagy, Carrie néni!

– Szerintem meg egy boszorkány és egy kerítőnő keveréke – mondta Jenny, és ő is nagyon nevetett.

Carrie önelégülten nézett.

– Szerintem semmi rossz nincs abban, hogy összehoztalak titeket. A folytatás már tőletek függ, de a sütiből még muszáj lesz ennetek.

Henry és Jenny egymásra nézett.

– Carrie! Te tényleg azt mesélted, hogy hiányoznak az unokáid tortái, pedig Henry mindig hoz neked?

– Hát, igen, hogy mondhattad azt, hogy soha senki nem látogat meg anyák napján? – tiltakozott Henry.

Carrie nagyot nevetett.

– Nyissuk ki a pezsgőt, és együnk a macaronból, ha már így összegyűltünk. Én szerintem rá sem tudok nézni arra a sok cupcake-re.

– Adok neked még egy órát szívesen, ha esetleg még szükséged lenne segítségre a konyhában.

– Őszintén szólva nem bírok ránézni egyetlen tortára emlékeztető ételre sem. Inkább igyunk meg egy italt.

– Én benne vagyok – mondta Henry, és felbontotta a pezsgőt.

– Mondjunk köszöntőt is – mondta Carrie. – Igyunk a randiszünet végére!

Erre mindenki felemelte a poharát, a lehető legnagyobb egyetértésben.

Egy házasság ünnepe

Mikor vettem észre, hogy tönkrement a házasságom? Amikor már nem lettem izgatott, pedig meghallottam, hogy a férjem kocsija behajtott a garázsba? Vagy amikor csak azért vitt el végre vacsorázni, mert a lányunk felhívta, el ne felejtse, hogy aznap van a születésnapom? Nagyon nehéz megmondani, hogy valójában mikor történt, de tudom, hogy biztosan megtörtént.

Visszanézve könnyen megállapíthatunk néhány dolgot a kapcsolatainkról. Meg kell vizsgálnunk, hogy mikor mentünk utoljára együtt az ágyba, mikor ittunk meg egy teát és olvastunk könyvet egymás mellett, vagy sétáltunk vasárnap délután kéz a kézben, vagy esetleg mikor volt utoljára olyan, hogy egy séta közben hosszasan beszélgettünk, hogy mi legyen a vacsora. Ha ezt végiggondoljuk, és rádöbbenünk, hogy hónapok vagy akár évek óta nem csináltuk a felsorolt dolgok egyikét sem, akkor jobb lesz, ha beismerjük, hogy a kapcsolatunk véget ért.

Edward és én nem voltunk az az öldöklős fajta, mi egyszerűen csak nem beszélgettünk egymással. Nem volt min vitatkoznunk, mert az alapvető dolgokon kívül semmiről nem beszéltünk. Amikor a gyerekek elköltöztek otthonról, ő egyre többet dolgozott, és az volt a legrosszabb, hogy én ezt egyáltalán nem bántam. A részmunkaidős állásom mellett a szabadidőmet kizárólag a hobbijaimnak szentelhettem. Aukciókra és régiségvásárokra jártam, hogy különféle csecsebecséket vásároljak, amiket felújítottam és jó áron eladtam a helyi boltokban. Nem kerestem vagyonokat, de örömöt okozott nekem ez az egész, és közben új emberekkel kerültem kapcsolatba.

Idegesített, hogy a vacsorafőzés miatt nem foglalkozhatok a festményekkel, csempékkel, lakkozással. Régebben még szerettem vacsorát készíteni, manapság a 10 perc alatt elkészíthető ételek szakácskönyvét használom, és szerintem én vásárolom fel az egész mirelit sültkrumplikészletet a helyi boltban. Felesleges időpazarlásnak tűnik friss hozzávalókért rohangálni, ha a társad minden este tévézik, újságot olvas, majd a vacsora után elalszik, vagy egyszerűen berogy az ágyba anélkül, hogy észrevenné, hogy még ott sem vagy.

Most egy konzervdobozt festegetek, és már tudom is, hogy melyik boltba viszem, ha elkészülök vele. A tulajdonos öccse elég vonzó, amolyan művészi módon. Azt gondolom, hogy amikor más férfiakra gondol egy nő, az egyértelműen a kapcsolat

végét mutatja. Mindig is megvetettem a férjüket megcsaló nőket, de mostanában egy kaland gondolata engem is lázba hozna. Természetesen semmit nem teszek, amíg házasok vagyunk, hiszen a házastársi fogadalom még mindig fontos számomra.

Az én részemről elmondható, hogy mindent megtettem, hogy működjenek a dolgok Edwarddal, de ő sokszor annyira felszínes és ingerlékeny volt. Amikor a gyerekek hazajöttek a párjaikkal, ők is észrevették, hogy néha durván beszél velem.

– Mi ütött apába? – kérdezte a lányom gyakran. – Ne beszéljen így veled! Én ezt biztos nem viselném el.

Nem tudom jól elmagyarázni, de egy hosszú házasságban egy idő után nehéz a kapcsolatról beszélni, ha nem szoktatok hozzá a kezdetektől fogva, hogy beszéltek róla. Nem hiszem, hogy megrázná a válásunk, talán csak a felfordulás zavarná, de érzelmileg nem vágná földhöz ez sem.

De mégis hogy mondjam el neki, hogy mire készülök? Mindenképpen beszélnünk kell majd a kapcsolatunkról, mert mégsem hagyhatok egy cetlit a konyhában azzal, hogy „vége”. Edward lehet, hogy már nem jó férj, de ennél neki is több magyarázat jár.

Természetes, hogy próbáltam eltolni magamtól ezt az egész gondolatkört, és minden energiámat és frusztrációmat antik tárgyak felújításában éltem ki. Ha lenne egy pszichológusom, biztosan azt mondaná, hogy azokat a kis csecsebecséket állítottam helyre a házasságom helyett. Mindegy már. Csak nem akarom, hogy Edward haragudjon rám. Mindig is tudtam, hogy idősebb kora ellenére Edward elég jó pasi. Van még haja, van pénze, van szép kocsija. Biztosan sokan rá fognak hajtani, ha én odébb állok.

Mikor rávettem magam november végén, hogy kicsit gondolkozzak az idei karácsonyon, Edward előállt egy tervvel: utazzunk el kettesben az ünnepekre.

– Már évek óta nem voltunk sehol – mondta. – Itt a remek alkalom, hogy elvigyelek egy igazán különleges helyre.

Nos, én évekig erre vágytam, de soha nem hoztam fel a témát. Szólnom kellett volna, mert most már úgy éreztem, kicsit késő van mindehhez. Mégis, amikor elmondta, hogy mit tervez, úgy döntöttem, hogy elmegyek.

– A London City Airporton szállunk majd fel – kezdte Edward. – Tudom, hogy mennyire utálod a hatalmas reptereket. Párizsban átszállunk, és elutazunk Guadeloupe-ba, ahol egy éjszakát fogunk tölteni, és onnan egy gyors komppal áthajózunk Dominikára. És majdnem elfelejtettem, hogy végig első osztályon utazunk.

Inkább nem mondtam el neki, hogy éppen arra készültem, hogy elhagyom.

Tudattalanul is a legjobb módját választotta tervem megakadályozásának. Mindig is el szerettem volna utazni Dominikára, a Karib-tenger kicsi és felfedezetlen szigetére. Imádtam a hosszú sétákat a tengerparti ösvényeken és az olyan helyeket, ahol a történelmet igazán be lehet szippantani. És mindig is vágytam rá, hogy egyszer első osztályon utazzak. Edward sokat dolgozott értünk, de a családi nyaralásokon túl sokan voltunk ahhoz, hogy drága helyekre menjünk, és soha nem utaztunk messzire. Ez életünk nyaralásának ígérkezett, és a házasságunk legnagyszabásúbb utazásának is egyben.

Megmagyaráztam magamnak, hogy nem tehetem meg Edwarddal, hogy nem megyek. Ő nem fog nélkülem elmenni, egész évben keményen dolgozik, igazán megérdemel egy nyaralást! Ráadásul itt képtelen voltam megtalálni a megfelelő pillanatot, amikor elmondhatom neki, hogy vége. Talán majd ott. Nem szólal majd meg a telefonja, nem kell majd vacsorát készítenem vagy halaszthatatlanul fontos tv-műsort néznem. (Szerettem például a házépítős műsorokat, főleg, amelyikben a szereplők egy teljesen új helyre költöztek. Talán ez is annak a jele volt, hogy már nagyon elvágyódtam ebből a házasságból?)

A nyaralás óramű pontossággal ki volt számolva. Taxival a reptérre, de Párizsban azért jutott egy kis idő vásárlásra is, és a karib-tengeri egzotikus éjszaka is tökéletes volt. Egy bájos kis hotelben aludtunk, reggel pedig rohantunk a komphoz. Igazán jól éreztem magam!

Eldöntöttem, hogy hagyok magunknak időt, hogy felépüljünk a repülés és a kompozás okozta fáradalmakból, és csak utána hozom elő megromlott házasságunk cseppet sem kellemes témáját. Három napig még békésen élvezhetem az elegáns hotelt, az elképesztően szép dominikai tájat és a luxushálószobát.

A szexuális életünk nem volt aktív az elmúlt években. Ez kissé törvényszerű is, hiszen idősebbek lettünk, és Edward mindennap sokáig dolgozott. Elmúlt a varázslat, és sokszor alvást színleltem, ha éreztem, hogy szeretne velem lenni. De nem sokszor volt szükség erre a praktikára.

Az első éjszaka karjaiban vitt fel a nagy fehér lepedővel borított, puha ágyba. Az áradó ylang-ylang illat, a tücsökciripelés és a vacsoránál elfogyasztott rum megtette a hatását. Kétségtelenül jó hatással van az emberre, ha megváltozik a környezete, és tudja, hogy nem kell korán kelnie reggel. Az elmúlt évek legjobban sikerült szeretkezése következett. Edward nem így fogalmazott, de sokszor elmondta, hogy mennyire csodálatos volt, és én egyetértettem vele. Kicsit elszomorodtam.

Egy csodálatos éjszaka miatt még nem fogom meggondolni magam. Még mindig azon voltam, hogy elmondom neki, hogy szabadságra vágyom, csak kell hozzá egy kis idő, hogy összeszedjem magam.

A második hotelben, amely még az előzőnél is csodálatosabb volt, találkoztunk egy nászutas párral. Az újdonsült feleség kicsit unatkozott, ezt azok a nászutas nők csinálják, akik nem ismerik elég jól friss férjüket. Örültem, hogy egy nővel beszélgethetek, és a két pasi is örült, hogy együtt búvárkodhatnak. Kortyolgattuk a rumot a csillagos ég alatt, mely több fényt árasztott, mint némely halogénlámpa, és mélyeket lélegeztünk a meleg és lágy fuvallatokból. Olyan illatok keringtek, mint amilyen a legdrágább fürdőolajoké. A fiúk másnap kora reggel elindultak búvárkodni, mi megreggeliztünk, a medence mellett feküdtünk, és elterveztük, hogy délután bejárjuk a környékbeli ajándékboltokat.

Ittunk egy kávét a medencénél, hogy legyen elegendő energiánk, hogy normálisan felöltözzünk, és végre elinduljunk vásárolni. Julia nagyot sóhajtott.

– Kimerült vagy? Néha a nászút elég fárasztó tud lenni! Ha visszagondolok, éjjel-nappal szeretkeztünk annak idején Edwarddal, ami nagyon kellemes program, de eléggé megterheli a szervezetet.

– Nem, nem erről van szó. Nagyon várom már, hogy olyan régóta legyünk házasok, mint te és Edward.

Erős bűntudat suhant át rajtam. Még nem mondtam el Edwardnak a tervem, de nem gondoltam meg magam. Lehet, hogy Julia megérezte, miben sántikálok?

– Hogy érted ezt?

– Semmi nagy dolog, csak ti annyira jól megvagytok. Nickkel pedig annyi mindennel kell megküzdenünk. És Edward imád téged.

– Tényleg? – Ez kissé meglepett.

– Ó, igen. Láttam, hogy nézett rád tegnap este.

– Hm. – Nem tudtam, hogy mit mondjak. Julia bolond, hogy ilyeneket észrevesz. De ez akkor is nagyon édes. Lehet, hogy Edward jobban ki fog borulni, mint gondoltam.

– Igen. Elejtetted a kalapod, és mikor lehajoltál, hogy felvedd, olyan hatalmas szeretettel nézett rád. Te nem vetted észre, mert nem láttad a kalaptól, de az én szívemet nagyon megmelengette.

Elöntött a bűntudat. Ő még mindig szeret, én pedig el akartam hagyni. Hogy tehettem ilyet? Lehet, hogy ő végig szeretett, míg én elhanyagolva éreztem magam. Lehet, hogy a sok durva mondata egészen máshonnan eredt. Most nagyon összezavarodtam!

Elhatároztam, hogy olyan kedvesen bánok majd vele, amikor visszajön a búvárkodásból, ahogy csak tőlem telik. Vettem masszázsolajat, és üzenetet hagytam neki a recepción. Reménykedtem, hogy részem lehet egy kis délutáni örömben, de ő hamar elaludt.

Lábujjhegyen járkálva pakolgattam a szobában, és közben az jutott eszembe, hogy ennél szerencsésebben nem is menekülhettem volna meg. Egy jó és hűséges férfit akartam elhagyni mostanra nevetségessé váló indokok miatt. Áldottam az eszemet, hogy nem mondtam semmit.

Néhány nappal később egy egész napot túráztunk a kiépített ösvényeken az egyik legszebb látnivalóig. Alig értünk vissza a hotelbe, Edward megszólalt:

– Beszélnem kell veled.

Semmihez sem fogható pánik tört rám, ahogy rádöbbentem, hogy mit akarhat mondani. Teljesen egyértelmű, hogy elhozott erre a gyönyörű helyre kárpótlásul, mert el fog hagyni egy fiatalabb nőért. Hirtelen minden világos lett. Nem munkával teltek az esti órák az irodában, hanem azzal a másikkal! A szexuális étvágya is ennek köszönhetően csökkent, és Julia csak odaképzelte azt a szerelmes mosolyt. Fiatal nő, aki a nászútján hülyeségeket képzelődik.

Ajkamba haraptam.

– Mit szeretnél mondani?

– Ne itt, menjünk le egy szép helyre! Zuhanyzás, azután öltözzünk át. Szétnézhetnénk a kertben, hogy keressünk egy helyet, ahol láthatjuk a papagájokat.

Amikor a fejemet víz alá tettem, azon gondolkoztam, hogy vajon azért akarja-e a szabadban elmondani, hogy ott majd elnyomja a kiabálásom a papagájok hangja, vagy ha nagyon hangos leszek, véletlenül belelök a vízbe, és otthagy, és utólag majd mindenkinek azt mondja, hogy megcsúsztam. Rettenetesen éreztem magam, és legszívesebben egy búcsúüzenetet hagytam volna a hálószobában.

Határozottan lépkedett előttem a kerti ösvényen, én követtem. Valószínűleg nem ez életem legkellemesebb sétája. Hírei vannak, és én tudom, mik azok a hírek.

– Drágám! – kezdte a mondandóját.

Ez kicsit megnyugtatott. Ha Annának szólított volna, biztosan rossz híreket várhatok.

– Nem is tudom, hogy mondjam el…

– Inkább ne is mondd! – mondtam és megijedtem, hogy mindjárt elsírom magam. Tényleg képes lenne belökni a tengerbe emiatt? Mindemellett a tenger mesésen

festett, sötétkék és nyugodt volt. De sziklák vannak az alján, út közben néhány kiálló fatörzs is végzetes lehet!

Sóhajtott.

– Ülj le!

Leültem. Ekkor már a könnyeimmel küzdöttem. Ha el akar hagyni, akkor belevethetném magam a tengerbe azokról a sziklákról. Az ehhez hasonló gondolatok után fél perccel sikerült összeszednem magam. Mégiscsak őrültség lenne.

Megfogta a kezem.

– Drágám, biztos észrevetted, hogy milyen sokat dolgoztam mostanában.

– Igen – mondtam a számat összeszorítva. Azon voltam, hogy megőrizzem a méltóságom.

– Ez nem véletlenül történt így.

Bólintottam. Mégse mondhattam, hogy „Tudtam, hogy van valakid!”, mert még a méltóságomat is elvesztettem volna.

– Próbálkozom… de nagyon nehéz ez az egész.

– Bökd már ki. Bárhogy próbálkozol, mindenhogy nehéz lesz! – Ekkor már a hazafelé utunkat terveztem, és elképzeltem, hogy egy szót sem szólunk egymáshoz. Megint az ajkamba haraptam.

– Szeretném előrehozni a nyugdíjaztatásom. El szeretnék költözni vidékre, és fazekas munkákat végezni.

Nem tudtam, hogy sírjak vagy nevessek. Fel sem fogtam, amit mondott.

– Micsoda? – csúszott ki a számon suttogva.

– Tudtam, hogy nem fogsz neki örülni, de elegem van az olajüzletből. Szeretnék több időt tölteni veled és vidéken élni. El tudnád viselni?

– Úgy érted, hogy minden túlóra ezért…

– Minden túlórát és minden adódó projektet elvállaltam. Így az utolsó fizetésem és a nyugdíjam is elég jó összeg lesz.

– Ó!

– És mit gondolsz? Van kedved mindent magunk mögött hagyni, és új életet kezdeni valahol máshol?

Nehezen tudtam a fejemben örvénylő gondolatokat szavakba önteni. Soha nem volt tökéletes férj, de én sem voltam az a tipikus mintafeleség. De most már biztosan tudom, hogy feleség szeretnék maradni, nem számít, hogy tökéletes-e, vagy sem. Végül is megszólaltam:

– Mindig is imádtam azokat a tévéműsorokat, amiben elköltöznek vidékre, és új

otthont építenek fel a semmiből. Most végre mi is belevághatunk.

Én majdnem elsüllyedtem szégyenemben, ő pedig szenvedélyesen megcsókolt. Jó sokat késtünk a vacsoráról.

Reggeli Mr. Gillyflowerrel

Hannah élete legjobb döntésének tartotta, hogy vidékre költözött. Mindig arra vágyott, hogy mezők és erdők vegyék körül, és szép kilátásban gyönyörködhessen. Most elhatározta, hogy nem fog nyugdíjas koráig várni, hogy valóra váltsa álmát. Az ingatlanárak gyors növekedése is a költözés felé billentette. Vezető piaci áron sikerült eladnia bristoli ingatlanját, és – szintén elég jó áron – tudott venni a pénzből egy imádnivaló kunyhót Cotswoldsban. A bristoli házból maradt némi tartalékpénze is, és imádta az új életét. Amióta elköltözött nem is volt ideje magányoskodni.

Berendezett egy dolgozósarkot csodás kilátással. Odakint minden egyre zöldebb lett, ahogy az évszak lassan átlépett a télből a tavaszba. A Severn ezüstösen kanyargott a Bristol-csatorna felé, és a fák lombkoronája kezdett megjelenni a domboldalon.

Minden nap örömmel töltötte el új életkörülményei miatt, és boldog volt, hogy nem hallgatott városi barátaira, akik féltették a korai bukolikus évektől. Aggódtak, hogy nem lesz korban hozzá illő társasága.

– Most készült el egy ház a mellettem lévő telken. Lehet, odaköltözik majd egy fiatal család – mondta nekik. – Az anyukával még könyvklubot is csinálhatunk.

Bár ezt viccnek szánta, a falu adottságai e téren is jóval felülmúlták a barátai elképzeléseit. Nem csak nyugdíjasok lakták Cotswoldsöt. Nagyon sok fiatal család élt itt, és egyre többen voltak a fiatal házasok. Még nem volt szerencséje sok vele egykorú emberhez, de volt egy barátságos kocsma és egy posta is a központban. Felfedezett egy fodrászatot, amely kicsit ódivatú, de Hannah egy mosás-vágás-szárítással kihúzhatja addig, ameddig nem tud elmenni otthon a régi fodrászához.

Sokszor felment a háza melletti dombra munka után, vagy mikor egy kis pihenésre vágyott. A domb tetejéről a Severn folyó vonalán egészen Walesig el lehetett látni. Nem tudta eldönteni, hogy a Brecon Beaconst vagy a Black Mountainst látja a távolban, de minden alkalommal boldogan álldogált itt az antik köveken.

Tél vége felé elkezdte gondozni a saját kertjét. Nagyon szép kis föld volt, termékeny talajjal. Nem volt rajta sok évelő növény, csak egy kis gyep, de Hannah ebben is örömét lelte. Szeretett gyomlálni, ez a tevékenység minden szempontból kielégítő volt számára.

A kertben csak egy dolog volt rossz. Nagyon meredek volt, és a nap legjobban a

domb tetejét sütötte. A Hannah házához tartozó kert többnyire árnyékban volt, de ő pozitívan állt hozzá a dolgokhoz: ki fogja hozni belőle a maximumot.

Az egyik garázsvásáron egy kis asztalt és székeket talált, kicsit felújította és fehérre festette őket. Mikor végre beköszöntött a nyár, kint is megihatott egy pohár bort.

A posta felé vezető úton volt egy kert, ami nagyon megtetszett neki. Nem látszott az útról, mert két ház kertje között volt, mégsem tartozott egyik házhoz sem. Minden levél feladásakor kerített rá alkalmat, hogy megnézze ezt a kertet, és el sem tudta képzelni, hogy melyik házhoz tartozhatott. Ebben a faluban sok olyan kert volt, amely nem közvetlenül a ház mellett volt, hanem régen állhatott mellette ház, amit mára már lebontottak.

Hannah meg szerette volna szerezni ezt a kertet. Vízszintes fekvése volt, nagyon szép formája, egész nap fényárban úszott, és volt rajta néhány csodaszép növény. Kicsit gondozatlannak tűnt, de neki pont ez tetszett igazán benne. Úgy látszik, senki nem törődik vele, ami Hannah-nak égbekiáltó pazarlásnak tűnt. Egy zsákutcán vezetett oda az út, és ez még vonzóbbá tette számára.

Elhatározta, utánajár, hogy kihez tartozik, és megkérdezi, nem gondozhatná-e. Nem kérne pénzt érte, csak azért csinálná, hogy tisztán látszódjanak a kert határai, az almafa bő termést hozzon, és a veteményesek is újra termékenyek legyenek. A kert közelében egyetlen ház sem volt, de Hannah ezt már megszokta.

Ivy, a boltos, mindent tudott a város lakóinak ügyes-bajos dolgairól.

– Ó, az Mrs. Gillyflower tulajdona. Az idős hölgy most kórházban van, de régebben abban a kertben töltötte minden idejét. Összetörne a szíve, ha látná, hogy mennyire ápolatlan most. Nem tudom, hogy látni fogja-e újra, mert lehet, hogy már nem jön ki a kórházból.

A *gillyflower* kerti szegfűt jelent… Milyen csodálatos név – gondolta Hannah és szinte rögtön látta maga előtt a csinos, idős hölgyet, akinek haja mogyoróbarna, és kontyban hordja, csillog a szeme, és minden növényt saját néven szólít, és pontosan tudta mindegyikről, honnan került ide.

– Szerinted zavarná, ha elkezdeném rendbe hozni? Annyira bántja a szememet ebben az állapotban.

Ivy megfontolta a dolgot, nem akart hasraütésszerűen tanácsot adni.

– Én nem látok semmi rosszat benne, ha dolgozol rajta egy kicsit. De nem alakítod át, hogy rá se lehessen ismerni, mint ahogy a televízióban szokták, ugye? Gondolom, te nem festenéd lilára a kerítést.

– Persze hogy nem! – vágta rá Hannah gyorsan, hogy biztosítsa Ivyt, szándékai messzemenőkig tisztességesek. – Elrendezném a veteményessorokat, amik már egyébként is ki voltak jelölve, kiszedném a zöldséges kertből a dudvát, és talán ültetnék egy kis krumplit vagy babot, hogy Mrs. Gillyflower egy szép kertet találjon itt, mikor hazatér.

– Szerintem ez így teljesen rendben lesz – mondta Ivy.

Hannah-nak hazafelé eszébe jutott, hogy készíthetne üvegházat a saját háza mellé. Kitalálja, hogy pontosan hová, és felépíti. Most viszont folytatta az ábrándozást a kertjéről… Az ő titkos kertjéről.

Megjött az eső. Napokig esővíz töltötte meg az árkokat, és végül a kis patak kiöntött az útra. Mrs. Gillyflower kertjét egyre jobban benőtték a növények. Hannah nehezen tudta elviselni, hogy kedvenc növényei virágzásnak indulnak, és tele vannak gazzal és csalánnal. Most a vidám kankalin lett a kert uralkodónője.

Ahányszor a boltban járt, mindig kérdezett Mrs. Gillyflower felől, és néha azt mondták neki, jobban van, még az is lehet, hogy hazajön.

Hannah rettentően maga alatt volt, hogy még mindig nem kezdhetett el dolgozni a kerten. Az első nap, mikor nem esett, vette a szerszámait, és lebiciklizett, hogy végre munkához lásson. Saját kertje még ráér. Néhány órával később kimerülten támolygott haza. Kigyomlálta a veteményeskert felét, és kialakított egy trágyadombot, ahova a sok gyomot hordta. Vett egy forró, levendulasós fürdőt, és azon járt az esze, hogy a gyomokat nem kell-e elszállíttatnia. A tanács is elvégezte volna a komposztálást, de Hannah szerette volna a munka minden apróbb részletét egyedül csinálni.

Néhány napig nem tudott lemenni a kertbe, és mikor újra kiment, meglepetten látta, hogy máris mennyivel szebb ott minden. Tudta, hogy nagyon keményen dolgozott, az izmai emlékeztették is rá folyamatosan, de még ő is meglepődött, hogy a veteményes már kész is. Minden napra megvolt a terve, és mindig ott folytatta, ahol abbahagyta. A komposzt mellett talált egy újabb adag gyomlálnivalót, és elkezdett rajta dolgozni. Ábrándjaiban gyönyörű nyíló rózsalugasok jelentek meg, amely majd egyszer talán itt is lesz. A kert végében nyíló jezsámen virág máris csodálatos illatot árasztott.

Kiszedte a gyomokat a virágok közül is, de úgy látta, mintha a kert így még csupasznak tűnne. El is határozta, hogy vesz a szomszédoktól néhány palántát, és

elülteti. Ültetett ide haranglábat, tátikát, margarétát, ciklámen és néhány muskátlit. A zöldségek közé dugott pár édes hagymát, de az csak jövőre hajt ki és borul virágba. Természetesen nem maradhatott ki Mrs. Gillyflower névadó virága, a kerti szegfű sem a sorból. Hannah mindig jobb állapotban találta a kertet, mint ahogy emlékei szerint hagyta.

Májusban nagyon elfoglalt volt, és csak a hónap végén tudott lemenni. Ivy mondta neki, hogy Mrs. Gillyflower jobban érzi magát, nemsokára hazajön, így a kert ügye egyre sürgetőbb lett. Egy napsütéses reggelen ment le először a nagyobb kihagyás után. Elkortyolgatta a reggeli kávéját, és nagyon boldog volt, hogy újra láthatja a kertet.

Minden meglepően kitűnő állapotban volt. Az úthoz közelebb eső rész még most sem volt gazos, mások kertje azonban igen. A zöldségágyások is tökéletes állapotban voltak. Hirtelen egy furcsa gondolat ötlött a fejébe. Még pár percig gyönyörködött a kert szépségeiben, aztán újra munkához látott. Éppen hátrafordult, mikor egy férfi szólította meg:

– Helló! – A hang nem az út felől, hanem mögüle érkezett. Megfordult, és valóban egy férfi állt a kert közepén.

– Mit csinál maga itt? – kérdezte Hannah az ijedtségtől felindultan.

– Ez az én földem. – Nagyon vonzó férfi volt, és igazán nyugodt maradt ahhoz képest, hogy most fedezett fel egy birtokháborítót. Hannah idegesen lépett hátra, éppen belelépett az egyik virágágyásba.

– Komolyan mondja?

– Nos, ez az én birtokom, vagyis az én kertem.

– Ez nem az ön kertje, hanem Mrs. Gillyfloweré. – Ivy biztosan az igazat mondta.

– Az unokaöccse vagyok, és egyben az örököse.

– De ő még nem halt meg, tehát nincs örököse – vágta rá Hannah, aztán elhallgatott. – Még él, ugye? – Már a gondolattól is, hogy esetleg meghalt az idős hölgy, patakokban potyogtak a könnyei, pedig még soha nem is találkozott vele. De mialatt a kertjében dolgozott, valahogy úgy érezte, jó barátokká váltak. Olyan lett számára, mint egy kedvenc nagynéni. Nem akarta, hogy meghaljon, amíg nem látja a kertet.

– Még nem halt meg, de attól tartok, hogy már nem fog tudni gondoskodni magáról.

– Ó!

– Muszáj lesz beköltöznie egy idősek otthonába. Rendbe hozom a házát, hogy ki tudjuk adni, amiből fedezzük az ellátásának költségeit.

Az elmúlt negyedórában végleg kiderült, hogy a vékony, barna hajú, kontyos nénike nem fog többé végigsétálni a virágágyások között, nem fogja tudni megcsodálni a zöldségpalántákat. Hannah soha nem fogja megtudni, hogy Mrs. Gillyflower szerint hova kellene dugni a borsót. Nagyot sóhajtott. Olyan keményen dolgozott rajta, és most idejön ez az ember, és elveszi tőle a munkája gyümölcsét. És ez a férfi még vonzó is mindennek tetejébe! Felháborító.

– Jobb, ha elmegyek. – Elkezdte összeszedegetni a dolgait, hogy ne sírja el magát.

– Menned kell? Nagyon értékelem, hogy ennyit segítettél. Rendbe kell hoznom a házat, és biztos nem jutott volna időm a teljes kertre.

– Te is dolgoztál itt?

– Persze, de hát észre kellett venned! Azt hittem, sok mindent megcsináltam. – A férfi szemmel láthatóan fel volt háborodva.

Hannah sóhajtott.

– Azt hiszem, észrevettem, csak próbáltam figyelmen kívül hagyni… Nem is tudom, hogy mit gondoltam.

– Azt, hogy a kert tündérei voltak, ugye?

Hannah elmosolyodott.

– Te is azt hihetted, hogy ők voltak, mert különben rám szóltál volna. Folyamatosan birtokháborítottam.

– Örültem, hogy van segítségem, és ez ennek a törvénysértésnek a létező legjobb formája. Köztünk szólva, elég jól áll a dolog. Nagyon rossz lenne, ha éppen most hagynánk abba!

– Hihetetlenül keményen dolgoztam a semmiért.

– Dehogyis! Esetleg eddig a pillanatig csináltad hiába.

– Nem! Mrs. Gillyflowerért tettem. Elképzeltem, ahogy kijön a kórházból, és teljesen meglepődik, hogy néz ki a kertje, és órákig csodálja. Most olyan hülyén érzem magam!

– De ne érezd magad rosszul egy cseppet sem.

– Melyik az ő háza?

– Az ott a sarkon, az új üvegházas. Szinte lehetetlen kitalálni, hogy ez a kert tartozik hozzá. Nehéz lesz így eladni, ha esetleg úgy döntenénk.

– Szerintem ez a nagynénédet egyáltalán nem zavarta! Ez egy csodálatos kert volt, és most már újra az.

– Így van. És még van idő, hogy ő is lássa, mert bár nem itt fog élni, de azért a kertet megmutathatjuk neki, hadd gyönyörködjön a munkánkban. Nagyon kedves tőled, hogy ilyen rengeteget segítettél.

Hannah most nem érezte magát kedves embernek, csak egy szerencsétlennek, és ez nem volt jó érzés.

– Biztos nem lettem volna képes erre egyedül – folytatta a férfi. – Csodálatos lenne, ha továbbra is segítenél.

– És mi hasznom származna ebből? – gyűjtötte össze Hannah még egy utolsó kérdésre az erejét.

A férfi mosolygott, és vállat vont.

– Úgy általában véve? Egy igazán jó vacsora, finom bor, brandy. Egyébként egyedülálló vagy?

Hannah érezte, hogy a férfi biztos benne, hogy nincs senkije.

– És te?

– Én is – mondta az unokaöcs.

– De engem nem lehet megvesztegetni étellel csak úgy.

– Hát mivel lehet megvesztegetni?

Hannah egy ideig gondolkozott.

– Ha segítek neked rendbe hozni ezt a kertet, utána te is segítesz az én kertem felvirágoztatásában?

– Te elhanyagoltad a sajátodat, hogy ezt a kertet gondozhasd?

– Nem teljesen, de szeretnék az enyémre egy teraszt. – Ez az ötlet most pattant ki a fejéből, de megtetszett neki.

– Nos, szerintem meg tudom csinálni. De nem ehetnénk néha így is együtt? Annyira magányos vagyok, amióta itt élek, mert csak fiatal családok és nyugdíjasok laknak ebben a városban.

– Igyunk valamit a pubban! Elég jó hely, és még konyhájuk is van.

– Viszont én szeretném kipróbálni az új konyhám – mondta, és szemei mellett megjelentek a mosolyráncok. – Edward Gillyflower vagyok.

Hannah-nak hirtelen egy kissé korai gondolata támadt. Ha hozzámenne feleségül ehhez a férfihez, akkor őt Mrs. Gillyflowernek hívnák, és ez a kert az övé lenne. Vicces elképzelés volt, gyorsan el is hessegette, de azért egy ideig még mosolygott rajta.

– Mr. Gillyflower! Megígéri nekem, hogy elkészíti a teraszt a kertemre? Amennyiben a válasz „igen”, alkut köthetünk.

– Megtiszteltetés lenne számomra mindez – mondta. – Hol van a házad?

– Gyere, megmutatom! Nem is reggeliztem. Csinálok egy baconos szendvicset.

– Ha Hannah-nak szólítalak, szólítasz te is Edwardnak?

– Talán.

Egymásba karoltak, és így sétáltak végig a dombon Hannah házáig.

Mintakarácsony

– Szeretném, hogy minden rendben menjen, hiszen most először töltik nálunk a karácsonyt!

Jess mindezt nagyon jól tudta. Ha nem lett volna része hét tökéletes karácsonyban a férje rokonainál, már akkor is tudta volna, mert a férje október óta ezt mondogatja. És ő október óta retteg.

– Megcsináltad a pudingot, amikor kértem? – folytatta a férje.

Jess bólintott. Közben azon gondolkozott, hogy szóljon-e a férjének, hogy megvágta a nyakát borotválkozás közben. Végül inkább úgy döntött, jobb, ha nem zavarja meg.

– Megrendelted a tanyasi, kukoricával etetett pulykát Norfolkból?

– Mit?

– Ugye megrendelted a hentesnél? Nagyon fontos, hogy a megfelelő madarat vegyük meg!

– Ó, igen. A hentesnél.

– Holnap át kell venned mindenképp!

– Holnap még csak huszonkettedike van. Hol fogom addig tárolni?

– Csináltam neki helyet a hűtőben. Ó! És a sonka is nagyon fontos! Remélem, hogy elég nagyot rendeltél. Adok még pénzt.

Dominic – a jelenlegi horzsolásától eltekintve a nyakán – nagyon elegáns férfi volt. Elővette pénztárcáját, és kitett az asztalra egy veszélyesen vastag köteg húszfontos bankjegyet.

– Tudom, hogy az öreg Higgins még a sötét középkorban él, és nem fogad el bankkártyát. De egyébként véresen jó hentes az öreg. Itt a pénz! – Dominic átnyújtotta Jessnek a köteget.

– Ez mind arra lesz? – Jess jobban megnézte. Egy év alatt nem volt ennyi készpénz a kezében, hiszen mindenhol bankkártyával fizettek.

– Igen, és adok még egy keveset.

– Drágám, ez már több mint 200 font. Nem lesz ez kicsit sok egy pulykára és egy sonkára?

– Ebből kell megvenni a sütőtököt és a tölteléket is. Ne hagyd, hogy Higgins megtévesszen egy félkész virslis húsos töltelékkel! Kérd meg inkább, hogy készítse

el neked a specialitását. Megvan a listád, hogy mi kell még a többi töltelékhez?

– Benne van a könyvben, igaz?

– Igen, de ne feledkezz el semmiről! Tudod, hogy kell fenyőmag és pekándió is.

– A tölteléket egyébként nem külön szokás elkészíteni? Nem árt neki, ha a pulykával együtt sül? – kérdezte Jess.

– Hülyeség! Az anyám minden karácsonyra töltött pulykát csinál, és mindig együtt sül a töltelékkel. – Dominic kissé idegesen felszegte az állát, és csak áradt belőle arcszeszének friss illata. Jess néha úgy érezte, hogy az arcszesz illatát és az öltönyeit szereti legjobban Dominicben.

Bepakolta a mosogatóba a két kávésbögrét, a két tányért, két kést és a citromfacsarót, de az üvegpoharakat kézzel mosta el, mert Dominic nem szerette, ha ezeket is a gép mossa. Kézkrémet kent a kezére, majd rácsodálkozott a tömérdek pénzre a konyhaasztalon.

Dominic alapvetően kedves férj volt, legalábbis ő így gondolta magáról. Nem várta el a feleségétől, hogy dolgozzon, és már azt is értékelte, ha néha délutánonként festett valamit vízfestékkel. Soha nem tett rá megjegyzést, hogy már három éve próbálkoznak, és még nem sikerült teherbe esnie. Szerinte kizárt, hogy ő legyen a hibás a sikertelenségükben, hiszen ott van a bátyja referenciának, rohangálnak körülötte a gyerekei. Az ő családja tökéletes, és ezt mindenki tudja. És most az volt a legfontosabb, nehogy éppen a karácsonyba csússzon hiba.

Az első velük töltött karácsony estén Jesst, még menyasszonyként, teljesen elvarázsolta a családi rituálé, minden dolog tökéletes rendje, a tömérdek étel és a ház, amely bármelyik magazin karácsonyi számának címlapján lehetne.

A dekoráció hagyományos volt, mégis tökéletes. Dominic édesanyja magyalágakból készített koszorút az ajtókra. Természetesen az ág vízkeresztig még bogyókat is termett, hogy még tökéletesebb legyen az összkép. Feldíszítették a kandallót és az előteret is.

A három méter magas fenyőfán hatalmas üvegdíszek lógtak, antik angyalkák és a kristály hópelyhek. Nem volt rajta egyetlen kilógó dísz sem. Nem volt tojástartóból és alufóliából készült csengettyű, wc-papír gurigából és krepp-papírból készült Mikulás, de még pamut hóember sem. Még égők sem voltak a fán, csak igazi gyertyák, azokban a régi tartókban, melyek már évszázadok óta a család tulajdonában voltak.

Soha nem töltötték Jess szüleinél a karácsonyt, de ebből ők soha nem is csináltak ügyet.

Idén Dominic szerette volna, ha a szülők náluk karácsonyoznak, mert

beszereltették a központi fűtést a házba.

– Meg kell mutatnunk, hogy mi is szuper karácsonyt tudunk csinálni – mondogatta folyton Dominic, és Jess már inkább oda sem figyelt rá. Úgy érezte, hogy neki kell megmutatni, hogy mit tud, a férje pedig csak utasítgatja.

Dominic szülei nem igazán foglalkoztak Jess meddőségével, vagy nem haragudtak rá emiatt, hiszen nagyon sok unokájuk volt a másik gyermekük révén. Más dolgok miatt azonban sokszor elégedetlenségüket fejezték ki: nem elég házias, nem elég magasan iskolázott, és nem régi nemesi család leszármazottja. Egyszerűen nem volt elég előkelő az ő köreikhez.

Ott hevert az asztalon a pénz. Meg kellett volna mondania Dominicnak, hogy nem tudta elkészíteni a pudingot aranyvasárnap. Az egyik barátnőjével töltötte az időt, és moziba is elmentek, így a pudingkészítést későbbre halasztotta. Viszont azóta sem jött el az a nap, amelyik úgy virradt fel, hogy Jessnek kedve legyen egy egész napot a konyhában tölteni.

Szintén nem ártott volna, ha megemlíti Dominicnek, hogy felkereste ugyan Higginst, a „véresen jó” hentesüket, de ő mosollyal az arcán közölte, hogy idén már nem lehet pulykát rendelni, viszont ha már most előjegyezteti magát a jövő évre, akkor arra még van esélye.

Eltette a pénzt, és elindult vásárolni. Úgy döntött, hogy a Selfridges áruházba megy, ahol jó minőségű árukat is lehet kapni, de útközben meglátta, hogy leértékelés van az egyik kedvenc butikjában. Lepattant a buszról a következő megállóban, és bement a boltba.

Csillogó szemmel lépett ki az üzletből csupa új ruhában. A ruhavásárlástól annyira szétesett, hogy bement egy kávézóba, ahol kávé helyett egy pohár bort rendelt.

– Mi ütött belém? – tette fel magának a kérdést, amikor látta a pénztárcájában lévő nagy köteg pénzt. Miért nem csinálom, amire megkértek?

– Az egész a készpénz miatt van – gondolta.

Dominickal közös volt a bankkártyájuk, de Dominic mindig tüzetesen átnézte a számlákat. Szemet szúrt volna a számlán ez a ragyogó, hippi ruha, amit most vásárolt. A top szexin omlott le az egyik vállán, ezáltal nagyobb dekoltázsa volt, mint általában. Férje ezt levetetné vele.

Miután elkortyolgatta a bort, a helyzet mérlegelésébe kezdett. Érezte, hogy hatalmas bajba került. Látta maga előtt, ahogy Dominic beadja a válópert, mert ő nem vette elég komolyan a karácsonyt, és ezzel szörnyű tragédiát okozott, elvégre a férje szülei végre náluk voltak az ünnepek alatt.

Már eddig is sikerült megszegnie jó néhány családi tabut. Nem hívtak át soha senkit egy italra karácsony reggel, amikor egy normális ember pizsamában van, az ajándékokat bontogatja, és édes sherryt iszik. Ezzel ellentétben Dominic szülei, Sebastian és Margot, pezsgőkoktéllal, sült virslivel és vagdalthúsos pitével várták barátaikat minden év karácsony reggelre. Mindig volt náluk egy férfi, aki minden évben megkérdezte Jesstől, hogy nem terhes-e még, meg egy nő, aki pedig körömcipőt viselt. Ők ketten minden évben elmondták, hogy Jess, mivel még nem terhes, biztosan karrierista, és ezt nem szabad túl sokáig csinálni, mert „ketyeg a biológiai óra”. Zárásképpen előfordult, hogy bennfenteskedve a fenekére csaptak.

Jess a krumplit sem akarta tökéletesen oválisra vágni, még akkor sem, ha Gary Rhodes ezt ajánlja. Margot már évekkel a tévéműsor előtt is így vágta a krumplit, de Jess hajthatatlan volt ebben a kérdésben (is).

– Anyád felőlem szobrokat is faraghat a krumplijaiból, de én nem fogok. Nem lesz rá időm!

– Az anyáknak mindig van idejük, és még gyerekekről is gondoskodniuk kell.

– Ez nem fair, hogy ezt ellenem fordítod, Dominic, és ezt te is tudod.

Ez után a veszekedés után Jess külön szobában aludt, és örült, hogy nem kellett lefeküdnie férjével, amit már amúgy is nagyon unt.

Az előételről szóló vitában azonban alulmaradt. Végül megegyeztek egy citrustálban (narancs és grapefruit), meg valami alkoholban mellé. Mikor a hámozásra került a sor, a gyümölcs már dió méretű volt a kezében. És ekkor még nem is tudta, hogy Dominic percekre lebontott időbeosztást készített számára a továbbiakra.

Jess a vadonatúj, lila papucsában gyönyörködött, amikor egy férfi megkérdezte, hogy leülhet-e az asztalához. Jess bűntudattal telve tette vissza a cipőket a dobozba.

– Te vagy Hamupipőke? Ha te vagy, lehetek a herceged? – A férfi idősebb volt Dominicnél, szolidabb stílust képviselt, mosolygós szeme volt, és nagyon vonzó hangja.

– Tudom, hogy már javában dúl a pantomimszezon, de nem én vagyok Hamupipőke, csak ezt a cipőt nézegettem, hogy megérte-e megvenni.

– Meghívhatlak egy italra? És akkor megmutathatnád a cipőt is.

Jess tagadhatta, hogy ő Hamupipőke, de ez a férfi valóban olyan volt, mint egy herceg. Tetszett neki a cipő, meg tudta nevettetni, vonzónak érezte magát mellette, és ami még fontosabb, hihetetlenül el volt ájulva attól, amit Jess a pulykára és sonkára szánt pénzzel tett.

– Egy szenvedélyes nő! Mennyire érdekes!

Dominic soha nem találta őt érdekesnek.

Jess az új ruháit vette fel, de úgy döntött, a lila papucs talán egy kissé merész lenne a karácsonyi vacsorához. Ragaszkodott hozzá, hogy még este felszolgálja a vacsorát, mert Dominic menetrendje szerint hajnali 5-kor kellett volna kelnie a másnapi verzióhoz.

Csodálatosan érezte magát. A benne végbement változás tudatában Dominic átnyújtott neki egy pohár pezsgőt, mielőtt kivette a pulykát a sütőből.

Amikor mindnyájan asztalhoz ültek, megemelte poharát, és csodálattal nézett Jessre:

– Ez fenséges lett, drágám!

Mindenki csodálta a pulykát.

– Olyan omlós, hogy hihetetlen. Nagyon jól sikerült, Jess! – mondta Sebastian. – Máris szakáccsá avatunk!

– Mindig azt mondom, hogy az egész a madáron múlik.

Jess hálát adott *Bernard Matthews*nak a krumpli receptjéért, amely barnább és ropogósabb volt, mint az anyósáé valaha is.

Dominic pont ugyanúgy nevetett, mint az apja.

– Még egyszer, hangsúlyozom, a megfelelő *madár* a kulcs mindenhez. Nem igaz, kis madaram? Ráadásul remekül nézel ki ma este!

Jess elfordította a fejét. A választás tényleg mindennél fontosabb. Jól meg kell gondolni, hogy mit viselj, mire költsd a pénzed, és mikor közöld a férjeddel, hogy elhagyod egy mosolygós szemű férfiért, aki értékeli a gyönyörű cipőket, és elárulja, hogy mi a titka a héjában sült krumplinak.

Beth Scott az órájára pillantott, aztán sietve kilépett a Skype-ból, és a laptopját is

kikapcsolta. Rádöbbent, ha nem siet, akkor menthetetlenül el fog késni a városházán rendezett eseményről. Nem mintha különösebben izgalmasnak ígérkezett volna az este, tulajdonképpen fogalma sem volt, mi célból rendezték meg, egyszerűen a helyi boltban rásóztak egy tombolát, ami az estre szólt. Ha be akarta váltani a nyereményét, el kellett mennie. Különben is – és ettől nem érezte magát jobban, sőt, kifejezetten szánalmasnak ítélte a helyzetet –, még az is lehet, hogy találkozik valakivel, akivel akár jó barátok is lehetnek, vagy még inkább – és ennek örült volna jobban –, aki esetleg munkát is ajánl neki. Már egy hete élt Chippingfordban egyedül, és ez idő alatt a boltosokon kívül csak a nővérével beszélt, azt is csak a Skype-nak köszönhetően. Nagyon messze volt a barátaitól, és közeledett a karácsony – életében először nem otthon töltötte az időszakot –, de még nem sikerült mindenkit utolérnie. Kezdte magát határozottan magányosnak érezni, és nem ártott volna egy jól fizető meló sem, lehetőleg aznapi kezdéssel. Nem fogyott még el minden pénze, de nagyon oda kellett figyelnie, mire költ.

És mégis, ahogy kilépett a kis bérelt kunyhóból (tulajdonképpen nyaralóból, de hálás volt, hogy bérelheti), és átvágott a falun, újfent határozottan szerencsésnek érezte magát, hogy ilyen gyönyörű helyen sikerült megvetnie a lábát. Nem nevezte volna „kis ékszerdoboznak”, de kifejezetten szép volt, központban a templom–kocsma–bolt szentháromsággal, a sok zöldellő növénnyel, és még az iskola is ott volt a közelben.

Megérkezett a városházára, ami pont a templom mögött volt egyébként, és rádöbbent, hogy ez az építmény távol áll külcsínben a falu többi, bájos épületétől. Kinyitotta az ajtót, és érezte, hogy torkában dobog a szíve. Kicsit el is pirult. Indulás előtt bele se pillantott a tükörbe, csak sietve felhajtotta télikabátja kapucniját, hogy idegennek ható rövid haját eltakarja, és kisietett a házból. De a kedves mosoly, mellyel az ajtó mellett álldogáló hölgy fogadta, mindezt pillanatok alatt feledtette vele.

– Ó, jó napot – mondta a hölgy. – Úgy örülök, hogy el tudott jönni! Én Sarah vagyok. A boltban találkoztunk, ha emlékszik.

– És maga vett rá, hogy vegyek egy tombolát – emlékeztette őt Beth. Abban a pillanatban, mikor Sarah elkezdte győzködni, hogy vegye meg, még nem tűnt jó ötletnek, hogy olyasvalamire költse a pénzét, amit nem tud megenni, de most, így utólag, nem bánta meg a vásárt. Sarah szemrevaló, középkorú hölgy volt, egy kicsit elvarázsoltnak tűnt. És olyan volt, mintha kifejezetten Bethre várt volna ott az ajtóban.

– Ő a lányom, Lindy. Majd ő segít eligazodni az este folyamán. És rajtunk kívül

még egyetlen nem nyugdíjas korú ember van a teremben, ott ül a sarokban. Lenne kedved csatlakozni hozzá?

– Anyám szerint csak mert mi hárman vagyunk egyedül ötven alattiak, azonnal barátok is leszünk – mondta Lindy, míg Betht kormányozta a tömegen át. – De jót akar, és olyan örömmel mesélte, hogy sikerült eladnia két tombolát olyanoknak, akiket még nem is ismer. Mintha olajkutat fedezett volna fel a főutcánk közepén, úgy ragyogott az arca.

Beth elmosolyodott.

– Beth vagyok. És nem hiszem, hogy az emberek alapvetően örülnének, ha a csodaszép főutcájuk olajfinomítóvá alakulna.

Tetszett neki Lindy. A kabát alatt ő is farmert és pulcsit viselt. Mézszőke haját egy rakoncátlan csomóba kötötte, és pókemberes kitűzője volt.

Lindynek is tetszett Beth vicce.

– Rossz példa volt. De biztos vagyok benne, hogy érted, hogy értem.

– Hogyne. – Beth a saját édesanyjára gondolt. Ő is szerette összepárosítani az embereket. Csak az ő szisztémája rendszerint a pénzen, társadalmi helyzeten és munkahelyi beosztáson alapult.

Lindy szégyellősen folytatta:

– Anya szerint égető szükségem lenne arra, hogy új embereket ismerjek meg, úgyhogy valahányszor megismer valakit, aki új arc a környéken, és ez általános iskolás korom óta már igen sok embert jelent, azonnal letámadja őket, és bemutat minket egymásnak, hogy, és ezt a kifejezést csak ő használja előszeretettel, hátha öribarik leszünk egy csapásra.

Beth felnevetett.

– Feltételezem, ki sem látszol mára belőlük.

Lindy nagyon csinos volt, és barátságosnak tűnt, ráadásul helyi is volt; Beth biztos volt benne, hogy mindenkivel jóban van a környéken.

Lindy megrázta a fejét.

– Ami azt illeti, nincsenek sokan. A legtöbben elköltöztek, anyu ezért aggódik. De nézd csak, ott van Rachel. Anyu azt mondta, Londonból jött. Abban a házban lakik, amit nemrég újítottak fel. Még csak nem régóta él a faluban.

– Helyes – mondta Beth. – Menjünk oda hozzá. – Kimondottan bátornak érezte magát. Lindyt már kellőképp megkedvelte, és fel volt rá készülve, hogy Rachelt is a szívébe zárja.

Rachel azért egy kicsit idősebb volt, mint ők, állapította meg, mikor odaértek mellé. Valóban nagyon londoninak tűnt a gondosan kitalált, makulátlan ruhájában.

Beth vidéki lánykának érezte magát mellette.

Ám dacára csillogóan fényes, vörös hajának és valószerűtlenül kifehérített fogainak, Rachel mosolygott, és úgy tűnt, örül a két lány közeledtének.

– Sziasztok. Te bizonyára Lindy vagy…

– Én pedig Beth.

– Sziasztok. Rachel vagyok.

Most, hogy közelebbről szemügyre tudta venni, úgy tűnt, Rachel is kellőképp magányos lehetett; mi másért örült volna ennyire annak, hogy két korabeli, de inkább kicsit fiatalabb, ráadásul határozottan utcaiba öltözött lány az asztalához lépett? Ha még csak most költözött az újonnan befejezett házba, nyilvánvalóan nem volt sok lehetősége új emberekkel találkozni.

Egy pár pillanatig kínos csend állt be, melyet Lindy tört meg:

– Nagyon tetszik a hajad, Beth.

Beth ösztönösen végigsimított a saját fején. Pár nappal ezelőtt vágatta le ilyen extrém rövidre a haját, és még nem szokta meg.

– Szerinted nem olyan, mintha hirtelen felindulásból estem volna neki, hogy jótékonykodhassak a levágott tincsekkel?

A másik két lányból egyszerre tört ki a nevetés.

– Egyáltalán nem! – mondta Lindy.

– De *tényleg* azért vágtad le, hogy jótékonykodhass? – kérdezte Rachel.

– Dehogy! Bár most per pillanat azt kívánom, bárcsak így tettem volna, akkor legalább lenne rá jó magyarázatom ahelyett, hogy hirtelen ötlettől vezérelve kértem így a fodrásztól. Világéletemben legalább a hátam közepéig érő hajam volt. Anyám visítva tiltakozott, valahányszor le akartam vágatni.

– Szerintem zseniális – mondta Rachel. – Kiemeli az arcodat. A szemeid egyszerűen hatalmasak lesznek tőle. Jaj, ne haragudj, ez lehet, hogy sok volt picit.

– Kolbászkát, valaki? – jelent meg mellettük egy derűs arcú nő, aki a nevén nevezett húsrudakat tolta kínálóan az orruk alá. – Én magam készítettem őket.

– És remekül is néznek ki – mondta Lindy. – Mrs. Townley konyhaművészete híres a faluban.

– Köszönöm, Lindy kedves. Mindig jólesik az embernek, ha elismerik – pirult el Mrs. Townley.

Bethbe hirtelen belehasított a felismerés, hogy ma még alig evett valamit, és gyorsan vett a finomságokból.

– Vegyél még – erősködött Mrs. Townley.

– Faragatlanság lenne, ha csak ennyit ennél – tett rá egy lapáttal Lindy.

– Hát ez esetben… – egyezett bele Beth, és kivett még egy kolbászkát.

Miközben evett, Beth körülnézett, és sommázta, hogy az emberek nélkül a hall kifejezetten sivár lenne. A fal zöldes-gesztenyebarna volt, de ráfért volna egy alapos festés. A plafon magas volt, itt-ott pár kiégett villanykörte és szarufák, és szinte üvöltött a nagytakarítás és egy új dizájn után.

– Milyen szép épület lehetne – mondta ki hangosan csak úgy, magának.

– Pontosan ezen gondolkoztam én is – felelte Rachel. – Mondjuk én a régi épületek szerelmese vagyok.

– Akkor kérlek, sürgősen szeress bele a városházába – esedezett Lindy. – Azok, akik jelenleg használják, nem tesznek semmit érte, de anyu szerint a tető hamarosan vagy beomlik, vagy beázik. Azt mondja, ha az emberek nem állnak össze, és kezdenek vele valamit sürgősen, teljesen le fog pusztulni. Már régóta szeretne szervezni egy „Mentsük meg a városházát!” csapatot…

– Bűn lenne, ha hagynánk lepusztulni ezt a sok szépséget – mondta Rachel, és alaposan körbenézett a teremben.

Beth követte a tekintetét, és sajnálattal döbbent rá, hogy minél tovább nézi, annál több lepukkant dolgot fedez fel maga körül.

– Itt a bor – mondta Lindy pár pillanattal később. – De lehet, hogy házilag pancsolt.

– Biztos finom – mondta Beth. A házilag pancsoltból arra következtetett, Lindy kicsit szégyelli a vidékiségét bevallani, de őt egyáltalán nem zavarta ez a gondolat. Beth elvett egy pohárral az ősz hajú hölgy tálcájáról, aki csodás kötött pulcsiban lépett melléjük. – Ez lesz az első pohár borom, mióta leköltöztem ide.

– Ó, te is új vagy ezek szerint? – kérdezte Rachel. – Én csak tíz napja érkeztem. Mármint költöztem ide, úgy értem.

– Mindenki olyan izgatott lett, mikor kiderült, hogy ide költözöl – mondta Lindy. – Senkinek fogalma sem volt róla sokáig, vajon ki is jön közénk. Egy család? És házaspár?

– Hát, csak én – mondta Rachel.

Beth nem tudta eldönteni, hogy vajon jól érzi-e a kicsendülő dacot a hangjából, úgyhogy hogy megtörje a beállt, kissé kínos csöndet, ezt mondta:

– Hát, én bérlem a házikót.

– Azt a kis bájosat a kicsit kopottas verandával? – kérdezte Lindy.

– Azt. A húgom leendő sógorságától bérlem. Kicsit bonyolult – pirult el Beth.

Rachel grimaszolt.

– A húgod férjhez megy, és a vőlegénye családja adja albérletbe neked?

– Igen! Sokkal ügyesebben megfogalmaztad, mint ahogy én elmakogtam. És azért adták oda, mert én szervezem az esküvőt – elhallgatott a drámai hatás kedvéért. – Skype-on keresztül.

A másik kettőből kitört a nevetés.

– Elég nagy kihívásnak hangzik – mondta Lindy.

– Az bizony, ráadásul alig van rá pénz. De a húgom segített a lakáskeresésben. Miután befejeztem az egyetemet, összezörrentem anyámmal, így haza nem mehettem. Szóval tartozom neki ennyivel. És nagyon-nagyon igyekszem megfelelni és remek munkát végezni – mondta Beth.

– Hogyhogy nem az anyukád szeretné megszervezni a húgod esküvőjét? – kérdezte Lindy.

– Dehogynem szeretné – mondta Beth. – Rettentően szeretné. De annyira részletekbemenően, hogy Helena inkább engem kért meg. Ő jelenleg nincs is az országban.

– Nekem baromira tetszik a Skype-on keresztül szervezett esküvő gondolata… – mondta Rachel.

– Megtarthatnátok itt, a városházán – mondta Lindy. – Ha addig sikerül felújítani. Akkor meglenne a szép hely, olcsón.

– Ami azt illeti, ez nem is rossz ötlet – mondta Beth. – Szerinted mikorra készülhetnek el a felújítással? Augusztus végére tervezik az esküvőt.

Lindy megrázta a fejét.

– Ne haragudj, nem akartam hiú reményeket kelteni. Szerintem ebben az évben esélytelen, hogy kész legyen. Reménytelennek tűnik.

Rachel újra a plafont kezdte vizsgálni.

– Mondjuk egy festés már nagyot dobna a helyen.

Beth lassan bólintott, és egy gondolat kezdett körvonalazódni a fejében.

– Nagyot! Meg egy csomó virág és zöld növény. És drapériák.

– Hát a drapériával tudok segíteni – mondta Lindy. – Tudok varrni.

– Ez a munkád? – kérdezte Beth. – Varrsz?

Lindy vállat vont.

– Bizonyos szempontból igen, de alapvetően a fiaimat nevelem főállásban.

– Vannak gyerekeid? – kérdezte Beth. Meg volt lepve. Úgy tippelte, Lindy nagyjából korabeli lehet, húszas éveinek elején járhatott, egyszóval túl fiatalnak tűnt, hogy már anyuka legyen.

Lindy bólintott.

– Ketten is vannak. Hat- és hároméves. Kis majmok, ha engem kérdezel.

Általában.

Beth érezte, hogy a kis majmokat csak megszokásból mondja, de nem gondolja komolyan. – És te mivel foglalkozol? – kérdezte Lindy. – Már azon kívül, hogy a húgod esküvőjét szervezed.

Beth vállat vont.

– Jelenleg semmivel. De ideje lenne találni valami melót. Van tartalékom, és bár anyám előtt ez titok, apukám még mindig kisegít, pedig már befejeztem az egyetemet. Ami jól jön, de szeretném most már leállítani, hogy a saját lábamra álljak.

– Most diplomáztál?

– Múlt nyáron. Anyám szerint könyvtár–ruhatár szakon, de én másképp látom. Nem angol szakra mentem, pedig ő nagyon ezt szorgalmazta volna, sőt. Olyan szakot választottam, ami ettől a lehető legtávolabb esik. És jelenleg munkanélküli vagyok – mondta, és elhallgatott, mert attól félt, Lindy azonnal szerencsétlennek fogja őt elkönyvelni. – Dolgoztam egy bringhtoni bárban karácsonyig, de elegem lett belőle. – Grimaszolt egyet, hogy még jobban érzékeltesse. – Az anyám szerint az én hibám, és megérdemlem, amiért ilyen felesleges szakot választottam, és ennyi erővel egyetem helyett mehettem volna csaposképzőbe is. – Beth felnevetett, ezzel próbálta palástolni, mennyire bántották őt anyja szavai. – Pedig ahhoz nem kell nagy képzettség.

– És szerinted is feleslegesen végezted el az egyetemet? – kérdezte Lindy.

– Egyáltalán nem. Végre kiszakadtam otthonról, éltem, rengeteget láttam és tapasztaltam, és összességében remekül éreztem magam. – Beth elhallgatott. – Te nem jártál egyetemre?

Lindy megrázta a fejét.

– Nem. Viszont kapásból terhes lettem. Abból is nagyon sokat tanul az ember!

– Lefogadom – mondta Beth.

– Imádom ezt az épületet – szólt közbe Rachel. Úgy tűnt, nem igazán figyelt a beszélgetésre. – Hihetetlen ez a rusztikus báj, ami belengi.

– Hamar elmegy tőle a kedved, ha meglátogatod a női szakaszt – mondta Lindy.

– Ó. A női szakaszt – mondta Beth, és rádöbbent, hogy tulajdonképpen ideje is lenne elnézni arra. – Ott találom?

Lindy bólintott.

– Keresztül a MOS ÓK feliratú ajtón. Valaki viccesnek tartotta lekaparni a D betűt.

Beth nevetett, és elindult a felirat felé. Míg távolodott a többiektől, mintha hallotta volna, hogy Lindy utána szól: sok sikert.

A mosdó ugyan tiszta volt, de meg lehetett benne fagyni, az ülőkére pedig alig mert ráülni, attól félt, összetörik alatta. Átfutott a fején, hogy noha nem sokan használják az épületet, valakinek eszébe juthatott volna kicserélni a deszkát.

Mikor kijött, a nadrágjába törölte meg kézmosás után a kezét, és egy korabeli férfi toppant mellé, aki valahonnan ismerősnek tűnt.

– ’Napot! Maga az a fiatal hölgy, aki abba a bájos kis házikóba költözött be?

Beth próbálta ez alapján beazonosítani.

– Szerintem igen.

– Már láttam errefelé. Hogy érzi magát?

– Nagyon jól, köszönöm – mondta Beth, és elmosolyodott.

Ezt a férfi bátorításnak vette, és folytatta:

– Nos, engem Bobnak hívnak. Van egy garázsom a Cheltenham Roadon. Öröm ilyen kedves, fiatal, új arcot látni a környéken.

Beth bólintott, és azon tűnődött, mit is kéne gondolnia arról, hogy a jelek szerint mindenki tudja, hogy most költözött ide, és azt is tudják, pontosan hol lakik. De úgy döntött, ez biztos a vidéki élet velejárója, ahogy a kiváló kolbászkák és a házilag pancsolt bor is.

– A legtöbb itteni lakos kiöregedő-félben van – folytatta Bob. – Nagy szükség van az ilyen fiatalokra, akik itt telepednek le.

Ez a szókimondó fejtegetés egy pillanatra meghökkentette Betht. Aztán rájött, hogy mindennapi jelenség, hogy a fiatalok elrepülnek innen – vagy unják az itteni életet, vagy nem találnak munkát.

– Pedig csodálatos környék. Még a tél is mesebeli.

– Valóban – nevetett fel hangosan Bob, majd folytatta. – És épp most következik a tombola. Kéznél van a sajátja? Szeret játszani?

Beth, aki annyira nem volt oda a játékokért, bólintott, és elővette a szelvényét a zsebéből, majd mindketten a színpad felé indultak. Bob feszülten figyelte, ahogy a nyerőszámokat bemondják. Úgy tűnt, abban bízik, minél erősebben drukkol Bethnek, annál nagyobb eséllyel fog a lány nyerni valamit.

Ami természetesen az utolsó számig nem jött be. Ekkor viszont Bob átkukucskált a válla fölött, és nagyot kiáltott:

– Van egy nyertesünk!

Beth ellenőrizte a számait. Valóban nyert. Nagyon remélte, hogy nem a házi készítésű petrezselyemlikőrt, ami egyike volt a nyereményeknek. Kíváncsian várta a sorsát.

– Ajjaj, attól tartok, egy kis kavarodás van – mondta a férfi a mikrofonba. – Két

szelvényt is kiadtunk ezekkel a számokkal.

Beth már épp kezdte mondani, hogy semmi gond, nem bánja, ha nem ő nyer, de aztán a versenyszellem legyőzte a szerénységet.

– Nos, ez hogy történhetett? – kérdezte Bob.

– Ezt majd később kiderítjük – mondta a férfi a mikrofonba, amit még mindig a kezében tartott, noha az emberek már ott álltak mind körülötte, és nem lett volna szükség rá. – Kinek van még nyertes szelvénye?

Lindy tűnt fel Rachellel.

– Itt vagyunk!

Beth nagyot sóhajtott megkönnyebbülésében.

– Ó, huh, akkor minden rendben. Bármit is nyertünk, a tied lehet, Rachel. Biztos vagyok benne, hogy nekem nem fog hiányozni – mondta, aztán észbe kapott, hogy lehet, hogy ez kicsit udvariatlan volt.

– Tudod egyáltalán, mi az? – kérdezte Rachel.

– Nem. Te tudod? – kérdezett vissza Beth.

Rachel bólintott.

– Egy igazán bűbájos vintage teakészlet. Szerintem meglátod, és nem fogsz róla lemondani – mondta, és látszott rajta, ő is mennyire szeretné a szettet. – Nekem már van hasonló mintájú otthon. Egy valódi Shelley.

– Akkor ragaszkodom hozzá, hogy a tied legyen – mondta Beth. – Komolyan.

– Az nem lenne helyes – ellenkezett Rachel.

– Nem, de tényleg…

Lindy megérezte, hogy ez a vita sokáig eltarthat, ezért úgy döntött, közbeszól:

– Ha most a fiaimról lenne szó, azt mondanám, osztozzatok meg rajta.

Rachel felé fordult.

– Hogy lehet megosztozni egy teáskészleten?

Lindy bólintott.

– Szerintem egyszer legyen nálad, máskor Bethnél.

Ezalatt Bethnek volt ideje szemügyre venni a nyereményt, és megállapította, hogy valóban szemrevaló készlet. És míg csodálta, lelki szemei előtt megjelentek a sütemények és szendvicsek, melyeket ezzel szolgálhatna fel. Egy vintage esküvő: ez illene Helenához, nem egy procc, csillogó, pezsgőbe fullasztott magamutogatás, amit az anyjuk tervezett volna neki, ráadásul sokkal költséghatékonyabban meg lehet szervezni. Hirtelen rátört a pánik, mikor belegondolt, mennyire nem áll még sehogy a teendőkkel. Komolyan, fogalma sem volt, mibe vág bele, mikor nekikezdett. Muszáj lesz belemerülnie az internet legmélyebb bugyraiba, hogy

mindent kézben tudjon tartani. Az egyik leghasznosabb dolog, amit az egyetemen tanult, hogy az eBay megoldás lehet mindenre.

– Miért nem ülünk be valahova, hogy megbeszéljük, mi legyen? – kérdezte Lindy. – Felhívnám a nagyit, nála vannak a fiúk, megmondom, hogy kicsit kések, és akkor lenne időnk mindent elrendezni.

Kis idővel később a három fiatal nő belépett a pubba.

Beth körülnézett. Nem ilyennek képzelte korábban a vidéki pubot. Nem volt faburkolat, kiömlött sör, se lovak az ajtó elé kötve. Sokkal sikkesebb, már-már csajos dizájn fogadta, olyan volt, mint egy barátnő barátságos nappalija. Egy szikrázó, fekete hajú lány állt a pult mögött, úgy tűnt, ő felel mindenért.

Beth rádöbbent, hogy alig van nála pénz.

– Öhm, hacsak nem egy-egy italt iszik mindenki, lehet az, hogy külön fizetünk?

Lindy is megkönnyebbültnek tűnt.

– Jó ötlet. Különben sem tudnék hosszabban maradni.

A pulthoz sétáltak.

– Szia, Sukey – mondta Lindy. – Hoztam magammal pár új arcot.

Sukey elmosolyodott.

– Király. És mit kértek?

– Vörösbort – vágták rá kórusban.

– Hozom is. És mi van ott a kezedben? – mutatott Rachel kosarára kíváncsian.

– Ez volt az egyik nyeremény a tombolán. Beth és Rachel közösen nyerte – magyarázta Lindy. – Valaki rosszul nyomtatta ki a tombolákat, ezért volt keveredés.

– Ügyes – mondta Sukey, és letett két poharat a pultra. Aztán egy harmadikért nyúlt.

Mikor mindhárman megkapták, az egyik kanapé felé indultak, ami a kandallóhoz a legközelebb állt. Előtte egy hatalmas vadászkutya hevert kinyújtózva, hanyagul megemelte a farka legvégét, mikor észrevette a három, felé közeledő nőt.

– Ne haragudj, nem figyeltem eléggé, mikor magyaráztad, de ha jól értem, te szervezed a húgod esküvőjét? – kérdezte Rachel.

– Nos, anyám úgy gondolja, hogy ehhez kizárólag neki lenne joga, és ő tudja pontosan, a húgom mit akar. Márpedig ha ő fizeti, nyilván ő is dönti el, milyen legyen.

– Egy anyazilla – mondta Lindy. – Már hallottam róluk. Folytasd.

– Nos, a nővérem nem akarja a székesegyházban tartani az esküvőjét, mivel nem

jár ebbe a templomba, és esze ágában sincs utána egy hotelben olyan emberekkel ünnepelni, akiket még kábé életében nem látott. – Elhallgatott. – Úgyhogy elvállaltam, hogy csatába indulok helyette, és megvívom ezt a harcot anyánkkal.

– És feltételezem, jó oka van rá, hogy ne ő maga szervezze? – kérdezte Rachel. – Nem tudom elképzelni, mi más akadályozhatja meg, hogy ő maga szervezze élete egyik legfontosabb napját.

Beth bólintott.

– Ő és a vőlegénye jelenleg úton vannak. Úgy érezték, ha most nem mennek, többé nem lesz lehetőségük. Jeff új munkahelyen kezd szeptemberben, úgyhogy tényleg most vagy soha. Nincs több évük arra, hogy utazgassanak a világban. – Beth rádöbbent, ez most úgy hangzik, mintha mentegetőzne a nevükben. – Nos, képzelhetitek, anyám hogy fogadta ezt a hírt. Csak tátogott – tette hozzá, hogy még érzékletesebb legyen a beszámoló. – Mivel én most költöztem új helyre, és még nincs munkám, adta magát, hogy elvállalom a szervezést.

– Te jó ég – mondta Lindy. – Az én anyukám egy tündér volt az esküvő szervezésekor. És a váláskor is, ami azt illeti.

– És mi az oka, hogy anyád szerint neki van csak joga megszervezni a húgod esküvőjét? – kérdezte Rachel. Úgy tűnt, ő olyan nő, aki szeret minden apró részletet egyben látni.

– Az ő anyja egykor ugyanezt csinálta vele, és úgy érzi, itt az ideje ezt visszaadni, és kézben tartani a dolgokat. Képtelen megérteni, hogy miért nem engedi őt a húgom az esküvője közelébe.

– És mi a helyzet az apukátokkal? – kérdezte Lindy.

– Ő áldott jó lélek, a maga részét odaadta a húgomnak a szervezésre, amit ő az utolsó pennyig az utazásra költött.

– És apukád nem bánta? – Rachel kicsit megrázta a fejét. – Ne haragudj, ha túl sokat kérdezek, előfordul.

– Semmi gond. Nem, nem bánta, bár egy kicsit valóban meglepődött. De Helena már akkor érezte, hogy ez nagy harc lesz anyánkkal, ezért úgy döntött, megmenti a pénzt, és inkább elmegy világot látni.

– És akkor mennyi maradt az esküvőre? – kérdezte Lindy. – Ha gondolod, örömmel segítek, én remekül meg tudok szervezni szinte bármit a semmiből.

– Hát ez remekül hangzik! – mondta Beth, és nagyot nevetett. – Mert kábé ez a költségvetés. Szinte semmi.

– Szerintem ez rettentően izgalmas kihívásnak hangzik – mondta Rachel. – Én is voltam férjnél, nem hosszan mondjuk, és nagyon kis okos, nagyon költséghatékony

lagzit tartottunk, néhány hasonlóan költséghatékony vendéggel. Szerintem ezek a kicentizős lagzik sokkal izgalmasabbak.

– Az én esküvőm is elég szűk körű volt – mondta Lindy. – De mivel már terhes voltam, nem igazán érdekelt. – Zavartan felnevetett. – Csak addig tartott, míg sikeresen újra teherbe nem estem.

– Nem kell válaszolnod, ha nem szeretnél, – kezdte Beth –, de hogy eshettél véletlenül teherbe? Nem tűnsz olyan butácskának. És hogy aztán újra…?

– Ez így egy kicsit furán hangzik – nézett tágra nyílt szemekkel Bethre Rachel.

– Nem, semmi gond – mondta Lindy. – Az én nagy tragédiám, hogy a kettő közül a rosszabbik testvért választottam.

– Ó, öreg hiba – mondta Beth.

Lindy meglökte őt, és grimaszolt. Bethnek pedig elillant a túlzott kíváncsisága miatti lelkiismeret-furdalása. Lindyt a jelek szerint egyáltalán nem zavarta, hogy erről kell beszélnie, sőt.

– Rettenetesen szerelmes voltam. Persze nem szerelem volt, hanem elvette az eszemet a rajongás, de nagyon. És a srác sokkal idősebb volt, mint én. Öt évvel.

– Az semmi felnőttek között – mondta Rachel. – Viszont sok, ha… mennyi idős is voltál?

– Tizenhat – mondta Lindy. – A srác elment külföldre, dolgozni vagy tanulni, vagy mindkettőt, már nem is emlékszem. Mindegy, az öccse itt maradt, mindketten zaklatottak voltunk, és leültünk egy italra. És akkor kiderült, hogy belém van zúgva, amit én addig észre sem vettem Angus miatt. Ő a bátyja. És akkor megvigasztaltuk egymást.

– Na, így még senki nem nevezte a szexet – mondta Beth, és igyekezett tartani a lépést a történettel.

– De Beth! – szólt rá Rachel.

– Bocsi – motyogta Beth, és elpirult.

– Szóval terhes lettem, amitől természetesen a szüleim teljesen kiborultak. Hogy elrontottam az életemet…

– A srác rontotta el, nem te – szólt közbe határozottan Rachel.

– Mindegy is, hát addig tartott a kapcsolat, míg újra terhes nem lettem. Akkor ő kiszeretett belőlem, és elváltunk.

– És te? Te is legyőzted a rajongásodat? – kérdezte Beth.

– Beth! Hát most mondtam, hogy nem szerelem volt. A rajongás nem tart olyan hosszan… – válaszolt Lindy, de olyan hangon, hogy Beth eltűnődött, vajon komolyan gondolja-e.

Aztán nagyot sóhajtott, mert kicsit azért letaglózta Lindy története.

– Hát ti ketten szép példák vagytok arra, miért ne menjünk férjhez. Talán azzal tenném a legjobbat, ha lebeszélném a húgomat erről az őrült tervről.

Lindy és Rachel egyszerre kezdett tiltakozni.

– Eszedbe se jusson! Én csak tizenhét voltam, mikor férjhez mentem – magyarázta Lindy. – A bukás már az oltár előtt borítékolva volt.

– Én pedig… – kezdte Rachel, majd elhallgatott. – Nos, én szerelemből mentem férjhez. És szerintem ő is szeretett engem. Csak nem eléggé. És elsodródtunk. – Megint elhallgatott. – És talán nem is voltam tökéletes, okos felesége.

– Eszembe sem jutna bárkit lebeszélni a házasságról, csak mert nekem nem jött össze – mondta Lindy.

– Nekem sem – tette hozzá Rachel, és elmosolyodott. – Különben is, ha lebeszéled a húgod, kinek tudnék segíteni?

– De tényleg lenne kedved? Amúgy esküvőszervező vagy?

Rachel megrázta a fejét.

– Dehogy. Könyvelő. Szabadúszó. De nem bánnám, ha végre valami kreatívval foglalkozhatnék.

Lindy bólintott.

– Bár úgy hallottam, a kreatív könyvelők sokszor megütik a bokájukat.

Mivel mindezt faarccal mondta, eltartott egy ideig, míg a többiek rájöttek, csak viccel.

– Épp ezért kellene máshol lekötni a kreatív energiáimat – mondta Rachel. – Nagyon jó lenne kezdeni valamit a városháza nagytermével is, például.

– De mégis mit? – kérdezte Lindy. – Biztos vagyok benne, anyám szívesen meghallgatná az ötleteidet.

– Még nem volt időm ötletelni, egyszerűen szerintem egy csodálatos épület, és ha fel lenne újítva, újra a régi fényében hódítana. Tökéletes esküvői helyszín lenne. Alig pár lépésre van a templomtól. Most képzeljétek el, ahogy a násznép átvonul a feldíszített főutcán…

– …és a menyasszony a sárban húzza végig gyönyörű, hófehér uszályát… – folytatta a gondolatot Lindy.

– …míg el nem ér a gyönyörűen dekorált, kecskelábú asztalokig – fejezte be Rachel, majd hozzátette: – Meg ott lenne persze az új drapéria is.

Beth ránézett.

– Az fantasztikusan hangzik. Ráadásul előre tudom, hogy anyám minden pillanatát utálná. Úgyhogy azonnal felhívom Helenát, hogy elújságoljam a

fejleményeket.

– Szerintem neked azt kéne szem előtt tartanod, amit Helena szeretne, nem azt, amit anyád utálna – figyelmeztette Lindy.

Beth bólintott.

– Tudom, de azt is, hogy Hels imádná, ha itt lenne az esküvő. Majd mindent elmesélek neki Skype-on, mikor felhívom. Anélkül nem is tudom, mi lenne velünk, most, hogy úton van – tette hozzá.

– De vajon tényleg örülne neki, ha itt lenne az esküvője? – kérdezte Lindy.

– Szerintem igen – Jeff szüleinek vannak itt kapcsolatai. A házikó is az övék, amiben most élek. Terveik szerint nyugdíjas korukban itt élnek majd valahol a környéken.

– Ettől még úgy gondolom, a hely nem alkalmas egy esküvőre – dacoskodott Lindy. – Ti most látjátok csak, mikor sok ember van, és ilyenkor a szebbik arcát mutatja.

– Mondd még egyszer, mikor is lenne az esküvő, Beth? – kérdezte Rachel.

Beth vállat vont.

– Még nincs kitűzve a pontos időpont. De valamikor augusztus legvégén.

– Ezek szerint addig biztosan itt leszel? – kérdezte Lindy. – Nem adják ki másnak a házat?

– Nincs kizárva. Most csak azért vagyok ott, mert a biztosítás elveszik, ha valaki nem lakja az ingatlant, vagy valami ilyesmi. De amint találok munkát, másik otthon után nézek. Bár nem hinném, hogy a környék dúskálna a megüresedett állásokban.

– Hát valóban nem, igazad van – mondta Lindy. – Talán ki kéne találnod valami vállalkozást, amit önállóan végezhetsz. Mint én.

Beth nagyot sóhajtott.

– Az a baj, hogy nincs semmi tehetségem.

– Akkor most koncentrálj a munkakeresésre és a húgod esküvőjére – mondta Lindy.

– Nos, az biztos, hogy ez augusztusig minden időmet elveszi majd.

– Rengeteg időd van még addig, csak fókuszálj – mondta Rachel.

– Nem igaz, ha tényleg a díszteremben lesz, mert akkor alig van időnk – mondta Lindy.

– Nos, akkor ideje lenne kidolgozni a kezdő lépéseket – mondta Rachel. – Egy nyár végi esküvő kellőképp ösztönzően hat a kreatív energiákra.

Lindy kissé hitetlenkedve nézett rá.

– Szerintem neked beszélned kéne anyukámmal – mondta. – Egészen odáig lesz

érted. Pontosan erre a lelkesedésre lenne szüksége.

– Nekem nagyon jót tenne – felelte Rachel. – Most épp van egy kis munkám, az hosszan eltarthat, és messze van. Nem ártana itt is találnom magamnak valamit. Sejtem, hogy a környéken nincs túl sok munkalehetőség, de néhány helyi vállalkozásnak talán szüksége lenne könyvelőre. Ha édesanyáddal összebarátkozom, talán sokakat megismerek rajta keresztül, és bekerülök a köztudatba.

– Hát hogyne! Anyukám odáig lesz az örömtől. Egy könyvelő? Az ő bizottságában? Mondhatom neki, hogy számíthat rád?

Rachel nagy levegőt vett.

– De csak akkor, ha megengeditek, hogy meghívjalak benneteket még egy pohár borra. Szerintem ez az egy nem volt elég, hogy a témáink végére érjünk.

– Szerintem valakinek illene tósztot mondani – mondta Lindy, mikor Rachel visszaért a borokkal. – Annyira örülök, hogy összetalálkoztam veletek!

– Azt hiszem, nekem arra kéne tósztot mondanom, hogy több hónapnyi megfeszített munka után végre beköltöztem a házba – mondta Rachel. – De nem akarom kisajátítani a pillanatot.

– Akkor szerintem mondjunk köszöntőt az új lehetőségekre és a kezdetre! – javasolta Beth. – Tudom, Lindy, hogy neked nem újdonság, de mi most költöztünk ide Rachellel, és minden perc új meglepetéseket tartogat a vidéki életben.

– Tudjátok, mit? Ha komolyan gondoljuk, biztosan találunk valami elfoglaltságot, amiben mindhárman összefoghatunk – mondta Lindy. – És nem csak a díszteremre gondolok – tette hozzá.

– Erre igyunk! – helyeselt Rachel.

– Úgyis van! Az új kezdetre…

– És az új barátokra! – mondta Lindy, és magasba emelte a poharát.

– Éljen! – tört ki Bethből, míg koccintott két, újdonsült barátnőjével. Úgy tűnt, az élet végre kicsit rá is rámosolyog.

TARTALOM

Bevezető

PEZSGŐ ÉS FALATKÁK

- Karácsonyi bevásárlás
- Fedezékbe!
- Délutáni szerelem
- Te vagy az Igazi

ELŐÉTEL

- A beépített szakács

FŐÉTEL

- Skóciából szerelemmel

SAJTTÁL

- Vidéki karácsony

DESSZERT

- Karácsonyi lakoma

KÉVÉ ÉS CSOKOLÁDÉS TRÜFFEL-GOLYÓK

- Rozé és makaron
- Egy házasság ünnepe
- Reggeli Mr. Gillyflowerrel
- Mintakarácsony

Table of Contents

Bevezető
PEZSGŐ ÉS FALATKÁK
Karácsonyi bevásárlás
Fedezékbe!
Délutáni szerelem
Te vagy az Igazi
ELŐÉTEL
A beépített szakács
FŐÉTEL
Skóciából szerelemmel
SAJTTÁL
Vidéki karácsony
DESSZERT
Karácsonyi lakoma
KÉVÉ ÉS CSOKOLÁDÉS TRÜFFEL-GOLYÓK
Rozé és makaron
Egy házasság ünnepe
Reggeli Mr. Gillyflowerrel
Mintakarácsony